EDITURA VATRA

JEAN DE MAISTRES

CAPITAINE BENOIT

CELE MAI BUNE

ROMANE DETECTIVE

ŞI DE AVENTURI

8

EDITURA VATRA

APARE SUB INGRIJIREA LUI

DUMITRU LAMBRU

CAPITAINE BENOIT

DE

JEAN DE MAISTRES

EDITURA VATRA

BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU, 8 — TELFON 4.29.91

CITIȚI

COLECȚIA EXCELSIOR

IN CURAND VA APARE
AL DOILEA VOLUM:

EU SUNT
CELALALT

de H. de VÉRE STACPOOLE

UN ROMAN A CARUI TEMA

VA PASIONA DELA PRIMA
PANA LA ULTIMA FILA

PROLOG

In ziua de 15 Decembrie 1918, directorul „Hotelului National" din Berna primi o scrisoare. Conţinutul acestei misive trebue să-l fi surprins întru câtva căci după ce o citi de două ori îşi sună secretara. Aproape numaidecât, o tânără fată intră în cameră.

— Domnul a sunat? spuse ea, aşteptând instrucţiunile.

— Am avut vreodată la noi pe un oarecare conte de Guy?

Secretara stătu puţin pe gânduri, apoi clătină din cap în semn de negare.

— Nu-mi amintesc, spuse ea.

— Avem vreo informaţie despre el? A luat vreodată masa la noi sau a ocupat vreun cabinet particular?

Fata clătină din nou din cap.

— Nu cred.

Directorul îi întinse scrisoarea şi aşteptă, tăcut, ca ea să fi luat cunoştinţă de conţinut.

— Iată-ne deci în prezenţa unui necunoscut care ne comandă un dineu de patru tacâmuri, remarcă el în cele din urmă; totul trebue să fie perfect.

Vinurile sunt specificate şi, dacă nu le avem, trebue să ni le procurăm. Un cabinet particular pentru ora 7 jumătate fix, camera X.

— Nu cred să fie o glumă, făcu secretara după o scurtă tăcere.

— Nici eu. Dar, dacă, cumva. ar fi una, ne-ar costa scump. Mă întreb cine-o fi acest conte de Guy?

— Un francez probabil, răspunse secretara. Apoi adăugă: vă veţi ocupa desigur personal de aceasta?

— Trebue. Eşti bună să-mi trimiţi imediat pe şeful serviciului?

Oricare ar fi fost neliniştea directorului, şeful serviciului n'o împărtăşea. Dela război încoace afacerile nu fuseseră strălucite. In afară de asta, şeful îşi iubea meseria şi era o adevărată plăcere pentru el să aibă toată libertatea pentru a pregăti un dineul. Putea să se ocupe el însuşi de contele Guy şi de cei trei invitaţi ai lui; avea să facă în aşa fel încât clienţii să nu aibă să se plângă de nimic.

La ora 7,20, şeful se afla în hall. împreună cu directorul şi cu tânăra secretară. La 7 şi 25 sosi primul invitat.

Era un om cu o înfăţişare ciudată, îmbrăcat cu o şubă de blană, care-l făcea să semene cu un urs.

— Camera X.

— Un străin, şopti, la urechea directorului, secretara, căreia nu-i scăpase accentul necunoscutului.

Dar acesta era ocupat mai curând să constate că scrisoarea nu fusese o glumă proastă, decât să se gândească la naţionalitatea clientului.

Câteva minute mai târziu, al doilea şi al treilea invitat îşi făcură apariţia. Nu erau împreună şi directorul bägă de seamă, oarecum surprins, că cei doi bărbaţi nici nu se cunoşteau.

Cel care mergea înainte — era un om înalt şi slab cu nişte ochi pătrunzători şi o barbă neîngrijită. Intrebă, vorbind pe nas, de camera X. Un omuleţ mic şi gras, care se afla în spatele lui, tresări auzindu-l şi-i aruncă o privire iscoditoare.

Apoi întrebă şi el despre camera X într'o franceză groaznică.

— Nici acesta nu-i francez, spuse foarte intrigată secretara directorului, în timp ce perechea atât de nepotrivită părăsea hall-ul în urma şefului serviciului.

— Un American, un Englez şi un Polonez, zise directorul nedumerit. Să sperăm că dineul va decurge în linişte.

In clipa aceea, uşa se deschise din nou şi un bărbat purtând un fular gros, alb, care-i ascundea aproape toată faţa, intră. O pălărie de pâslă bine înfundată pe cap nu îngădui directorului să vadă decât nişte ochi de oţel privindu-l fix.

— Aţi primit scrisoarea mea azi dimineaţă?

— Domnul conte de Guy? Directorul se înclină cu respect frecându-şi mâinile. Totul este pregătit şi invitaţii d-voastră sunt deja aici.

— Bine! Mă duc imediat la ei.

Şeful înaintă pentru a-i ajuta să-şi scoată palfonul, dar contele îl îndepărtă cu un gest.

— Il voi scoate mai târziu. Arată-mi drumul!

Urmându-şi călăuza, privirea îi rătăci prin hall. In afară de două-trei doamne bătrâne de naţionalitate nedefinită, totul era pustiu. Se întoarse către şeful serviciului.

— Cum merg afacerile? întrebă el.

— Din păcate, nu prea bine, domnule conte. Nu merg bine de loc. N'au fost niciodată atât de proaste...

Dar sper, domnule conte, că veţi fi mulţumit

de dineu. M'am ocupat eu însumi de el precum şi de vinuri.

— Dacă totul este pe placul meu, n'o vei regreta nici d-ta, spuse contele, rece. Dar aminteşte-ţi de un lucru! După cafea nu vreau să fiu stingheriţi sub nici un pretext. Mă înţelegi, sub nici un pretext, repetă el apăsat.

— Dar desigur, domnule conte. Voi veghea eu însumi.

Atmosfera era departe de a fi caldă, când îşi făcu apariţia contele în camera X. Cei trei bărbaţi se priveau într'o tăcere duşmănoasă şi, imediat, privirile li se îndreptară asupra noului venit. Acesta înaintă spre ei, după ce se uitase pe rând la fiecare.

— Bună seara, domnilor... spuse el în franţuzeşte. Vă mulţumesc pentru cinstea pe care mi-o faceţi. Apoi către şef: Vei servi dineul exact peste cinci minute.

Omul părăsi camera.

— Domnilor, să trecem cele cinci minute, făcând cunoştinţă, spuse contele de Guy scoţându-şi paltonul şi pălăria. Dacă n'aveţi nimic împotrivă, vom discuta după cafea afacerea pentru care v'am convocat. In felul acesta vom fi siguri că nu suntem stingheriţi.

In tăcere, cei trei bărbaţi aşteptară să-şi scoată fularul; apoi cu o curiozitate vizibilă începură să-şi examineze gazda.

Acesta nu putea trece neobservat. Avea o barbă scurtă, pătrată, un profil acvilin şi aspru, nişte ochi de un cenuşiu metalic; părul des negru cu fire argintii, dat pe spate, descoperea o frunte lată. Mâinile mari, albe, erau acelea ale unui om care ştie ce vrea şi care cunoaşte mijloacele pentru a-şi ajunge ţinta. Pentru un observator, chiar superficial, omul

acesta reprezenta o forţă; era capabil să ia imediat o hotărîre şi s'o ducă la bun sfârşit.

De asta îşi dau perfect de bine seama cei trei oameni cari stau lângă foc, căci îşi datorau situaţiile lor înalte tocmai faptului că nu erau numai nişte simpli observatori ai omenirii. Se aflau în prezenţa unui om puternic. Atât era deajuns; astfel de oameni nu invită din simplă plăcere nişte persoane cu renume mondial. Din putere se pot scoate bani. Şi banii reprezentau pentru ei întreaga viaţă...

Contele se apropie întâi de American.

— D-l Burton, bănuesc, spuse el în englezeşte întinzându-i mâna. Mă bucur mult că vă văd aici.

Americanul strânse mâna întinsă în timp ce ceilalţi doi se uitau la el cu un interes trezit deodată.

Regele bumbacului, acel care avea atâtea milioane încât nu le putea număra, avea drept la respectul lor.

— Chiar eu sunt, d-le conte, răspunse milionarul, pe nas. Aş fi bucuros să aflu motivul invitaţiei d-voastră.

— Fiecare lucru la timpul său, domnule Burton, replică contele râzând. Până să ajungem la chestiunea aceasta, sper că dineul vă va face să nu regretaţi aşteptarea.

Se întoarse apoi către invitatul cel înalt:

— D-l Panovski, nu-i aşa?

Omul care, în industria carboniferă americană, purta un nume tot atât de cunoscut cât şi Burton în bumbac, îi răspunse la salut.

— Şi d-l Cormack? spuse contele întorcându-se către ultimul invitat şi strângându-i mâna.

Mai puţin cunoscut decât ceilalţi doi în regatul finanţelor, Cormack era totuşi unul din magnaţii industriei metalurgice engleze.

— Ei bine, domnilor, spuse contele, înainte de a ne aşeza la masă, îmi voi permite câteva cuvinte de introducere. Eu, domnilor, nu am nici o naţionalitate sau mai curând le am pe toate. Sunt absolut cosmopolit... Domnilor, războiul a fost făcut de către nişte dobitoci. Acum a venit timpul pentru oamenii inteligenţi să se amestece... Acesta este motivul micului dineu de astă seară... Sper că suntem toţi patru îndeajuns de internaţionali, pentru a nu ne încurca cu sentimente neghioabe şi de rând faţă de o anumită ţară şi pentru a nu considera faţa lumii decât dintr'un singur punct de vedere... al nostru.

Voi încerca după dineu să vă dovedesc că noi avem un punct de vedere comun. Până atunci să sperăm că „Hotelul Naţional" nu ne va servi o masă prea proastă.

— Cred că aveţi un dar special pentru limbi, d-le conte, remarcă Americanul.

— Vorbesc curent patru: franceza, germana, engleza şi spaniola, răspunse celălalt. In afară de asta, mă pot face înţeles în Rusia, Japonia. China, ţările balcanice şi.... în America.

Intovărăşi aceste cuvinte de un zâmbet care-l făcu să pară foarte îndatoritor. In clipa aceea intră şeful serviciului şi cei patru bărbaţi se aşezară la masă.

Pentru orice gazdă obişnuită, atmosfera acestei mese ar fi fost puţin plăcută. Americanul căpătase odată cu milioanele, şi un stomac atât de delicat încât nu putea înghiţi decât pişcoturi şi apă de Vichy.

Ca toţi Polonezii, Panowsky considera mâncarea drept un lucru sfânt. Mânca şi bea enorm şi se gândea fără îndoială că nu i se cerea altceva.

Cormack încerca să se arate la înălţimea situaţiei, dar cum îi era probabil o frică grozavă ca Ame-

ricanul să nu-l atace cu violenţă, contribui foarte puţin la înveselirea generală.

Dacă dineul fu totuşi reuşit, asta nu se putea atribui decât gazdei. Fără să aibă aerul că acaparează conversaţia, el nu înceta să vorbească şi încă cu brio. Părea să cunoască tot globul; şi, în majoritatea cazurilor, ţările îi erau tot atât de cunoscute, caşi Luxemburgul unui Parisian. Dar, chiar pentru cel mai strălucit vorbitor, nu-i uşor lucru să vorbească fără încetare unui American bolnav, unui Polonez mâncăcios şi unui Englez fricos; aşa fiind lucrurile, contele scoase un suspin de uşurare când se aduseră cafelele şi ţicherurile şi şeful serviciului închise uşa în urma lui. Acum, n'avea să-i mai fie greu să-şi cucerească auditoriul, căci avea să vorbească despre bani... şi invitaţii săi nu trăiau decât pentru bani. Totuşi, în timp ce-şi tăia cu mare îngrijire vârful unei ţigări de foi, simţea privirile celorlalţi aţintite asupra lui şi-şi dădea seama că partea mai grea acum începea. Marilor financiari, ca şi multor alţi muritori, nu le prea place să scoată bani din buzunar. Şi contele tocmai asta vroia să obţină dela ei....

— Domnilor, remarcă el trăgând liniştit din ţigară, suntem între oameni de afaceri. Pentru acest motiv nu mă voi rătăci pe cărări lăturalnice, voi merge drept la ţintă. Am spus înainte de masă că nişte oameni ale căror interese erau internaţionale trebuiau să se plaseze deasupra contingenţelor de naţionalităţi. Acum aş vrea să mă explic mai lămurit.

Se întoarse către American care, cu ochii pe jumătate închişi, îşi scobea dinţii.

— D-voastră mă adresez, domnule.

— Vă ascult, făcu d-l Burton cu vocea-i tărăgănată.

— Am motive să cred, d-le Burton, că n'aveţi o simpatie prea mare pentru francezi.

— Sentimentele mele n'au nici un amestec în afacerea asta. Totuşi, dacă vă interesează, presupunerile d-voastră sunt exacte.

Incepu să vorbească mai încet şi, instinctiv, cei trei bărbaţi se apropiară de el.

— Să nu credeţi că ceeace vă propun acum este din motive de răzbunare. Inainte de orice afacerile trebue să ne aducă un câştiq. Nu vă pot da cifre, dar noi nu suntem dintre aceia cari socotesc cu miile sau chiar cu milioanele. Există în Franţa o forţă care, dacă este bine dirijată, ne poate face să câştigăm sute de milioane. Să disciplinăm această forţă, domnilor, şi s'o utilizăm pentru scopurile noastre. Veţi arunca ţara într'o mizerie groaznică şi vă veţi bucura de o putere pe care puţini oameni au gustat-o înaintea d-voastră....

Contele se sculă, ochii îi sticleau...

— Şi asta, o voi face eu pentru d-voastră.

Se aşează înapoi şi degetele i se plimbară nervos pe genunchi.

— Ni se prezintă o ocazie pe care nici un om inteligent n'ar lăsa-o să-i scape. Nu am banii necesari, dar d-voastră dispuneţi....

Se răsturnă în fotoliu şi aruncă o privire interlocutorilor săi atenţi. Apoi reluă cuvântul. Zece minute mai târziu, terminase.

— Iată, pe scurt, propunerea pe care v'o fac domnilor. Care este răspunsul d-voastră?

Se sculă iar şi le întoarse spatele uitându-se la foc. Timp de câteva minute nu scoase nimeni un cuvânt. Erau toţi absorbiţi de gânduri. Americanul, cu ochii aţintiţi asupra focului respira zgomotos; Cormack se plimba de colo-colo cu mâinile la spate. Numai contele se uita la foc cu un aer

distrat, ca şi cum i-ar fi fost indiferent rezultatul chibzuielii lor. Obişnuit să joace un joc mare, împărţise acuma cărţile pentru partida cea mai mare din viaţa lui... Ce-i interesa pe oameni că numai un mare excroc ar fi putut să conceapă un asemenea plan? Singura întrebare care-le frământa minţile era să ştie dacă va reuşi să-şi atingă ţinta. Şi, asupra acestui punct, nu-l puteau judeca decât după fizicul său.

Deodată Americanul îşi scoase scobitoarea din gură şi-şi întinse picioarele lungi...

— Inainte de a vă răspunde, domnule conte, trebuie să vă pun o întrebare. Presupun că ne-aţi cântărit exact d-le conte, că ştiţi cine suntem şi cât valorăm. Ne-aţi putea da şi asupra d-voastră câteva amănunte mai precise? Dacă ajungem la o înţelegere, asta ne va costa mulţi bani. D-ta vei administra aceste fonduri. Or, cine eşti d-ta?

Panowsky se opri în mijlocul camerei şi încuviinţă cu capul; însuş Cormack ridică ochii spre conte.

— Intrebarea aceasta este justă, domnilor, şi totuşi, îmi pare rău că nu pot răspunde la ea. Nu vă voi aduce jignirea de a vă da o adresă falsă şi un nume fals. Ştiţi că mijloacele mele de existenţă se află în buzunarele altora. După cum prea bine aţi spus, domnule Burton, afacerea aceasta vă va costa scump; dar ce contează suma pe care o veţi scoate din buzunar pe lângă aceea pe care o veţi încasa?... E nevoie de o încredere reciprocă. Trebue să aveţi încredere în mine că nu voi cheltui banii pe cari mi-i veţi încredinţa... Eu trebue să am încredere în d-voastră că-mi veţi plăti după ce-mi voi fi adus la îndeplinire misiunea.

— Şi la ce sumă se cifrează onorariul d-tale?

spuse vocea răguşită a lui Panowsky, rupând ta cerea.

— 100 de milioane de franci, pe cari-i veţi îm părţi între d-voastră cum veţi voi, şi, plătibili c lună după ce-mi voi fi îndeplinit misiunea. Dup aceea va rămâne în mâinile d-voastră... Nu va rămâne decât să părăsiţi ţara aceea blestema prăbuşită în ruină....

Ochii îi străluceau de luciri răzbunătoare; c numaidecât, caşi cum şi-ar fi pus la loc o masc contele redeveni gazda cu apucături măsurate curtenitoare. Făcuse expunerea limpede, fără în conjur, aşa cum procedează un mare om de afacer pentru care timpul este bani, faţă de egalii să

Ii trebuia un răspuns imediat: da, sau nu.

— Vrei să fii atât de amabil, domnule conte, să ne laşi singuri câteva minute? spuse Cormac Hotărîrea aceasta este de o mare importanţă şi

— Dar desigur, domnilor. Mă voi întoarce pest zece minute. Până atunci, trebue neapărat să luaţ o hotărîre....

Se instală în hall şi-şi aprinse o ţigară. femee grasă dormea în faţa lui şi contele put să se lase liniştit în voia gândurilor. Era înde juns de ager pentru a-şi fi dat deja seama dina inte de rezultatul acestei conferinţe... şi totuşi... Vedea toate planurile desfăşurându-i-se înainte ochilor, întinzându-se peste toate colţurile ţării. până totul ar fi fost pregătit. Se vedea atot puternic, mare ca un rege, ca un autocrat car n'are decât să ridice un deget pentru a-şi prăbuş ţara în nenorocire dacă-i vine pofta. Şi după c va fi îndeplinit acest gest şi ţara pe care o ura fi fost redusă la neputinţă, îşi va cere plata sut de milioane şi se va bucura de ele în pace. Nu păsa că puterea împotriva căreia avea să lupte er

periculoasă! Era şi el un om periculos. Că planul său avea să coste viaţa a mii de nevinovaţi, asta nu-i dădea nici o mustrare de cuget, era egoist la culme. Nu se gândea decât la ocazia de care avea să profite. Nu-i lipseau decât banii. Cu un gest grăbit îşi scoase ceasul. Cele zece minute trecuseră... Sorţii erau aruncaţi.

Se sculă şi traversă hall-ul. Şeful serviciului îl salută slugarnic.

Spera că dineul îl mulţumise pe deplin pe domnul conte... deasemeni şi vinurile... că va mai veni.

— E puţin probabil, dar nu se ştie, răspunse contele scoţând portofelul. Strecură o bancnotă în mâna şefului. — Pregăteşte-mi imediat socoteala!

Contele se întoarse în cabinetul particular fără să manifeste cea mai mică nelinişte, în timp ce şeful serviciului se uita cu bunăvoinţă la hârtia de 500 franci pe care o avea în mână.

Contele se opri câteva clipe în faţa uşii şi zâmbi uşor. In cele din urmă, intră.

Americanul mai mesteca încă scobitoarea. Panowsky continua să respire din greu. Numai Cornack îşi schimbase ocupaţia şi, şezând lângă masă, fuma o ţigară de foi.

Contele se apropie de foc.

— Ei bine! domnilor, spuse el liniştit, ce hotărâre aţi luat?

Americanul fu acela care-i răspunse.

— Suntem înţeleşi! Nu punem decât o singură condiţie. Suma pe care ne-o cereţi este prea mare pentru noi trei; ne trebue un al patrulea asociat. In felul acesta fiecare dintre noi va trebui să plătească 25 milioane.

Contele încuviinţă.

— Da, spuse Americanul rece. Aceşti doi domni sunt de acord cu mine. Asociatul nostru va fi un

compatriot de-al meu... Omul pe care l-am ales trebue să sosească în Franţa peste câteva săptămâni... Herbert C. Stratton. Dacă veţi reuşi să-l convingeţi vom face şi noi parte din combinaţia d-voastră. Dacă nu, cu multă părere de rău, vom renunţa şi noi!

Contele nu manifesta nici un semn de supărare pentru încurcătura neprevăzută.

— Îl cunosc pe d-l Stratton, răspunse el calm. Regele vapoarelor, nu-i aşa? Suntem de perfect acord.

— Bine! spuse Americanul. Să examinăm acum câteva amănunte.

Fără nici o urmă de emoţie, contele se aşează. Abea în momentul acela îşi permise să pianoteze nervos cu mâna pe genunchi.

O jumătate de oră mai târziu, contele intra în luxosul apartament pe care-l ocupa la Hotel Majestic.

O tânără femee, care citea un roman franţuzesc lângă foc, ridică ochii la auzul uşii care se deschidea. Nu mai avu nevoie să-l întrebe nimic, căci putea citi pe chipul lui tot ce dorea să ştie.

Se apropie de canapea şi-i zâmbi.

— Am reuşit! exclamă el... Mâine, Irène, contele Guy va dispare, şi Charles Paru şi cu fiica lui vor pleca spre Franţa. Charles Paru este un fermier. Se ocupă cu creşterea păsărilor şi poate şi a porcilor.

Tânăra fată căscă plictisită.

— Doamne! Ce perspective! Porci şi păsări... şi încă în Franţa. Şi cât timp va dura?

Contele privi gânditor focul.

— Poate un an... poate şase luni. E o chestie de noroc.

CAPITOLUL I

UN CEAI LA CARLTON.

Căpitanul André Benoit, fost ofiţer în armata franceză, fluera încetişor în timp ce-şi făcea baia. Cum era vesel de felul său, această manifestare nu părea să surprindă prea mult pe valet, care în timpul războiului, fusese ordonanţa lui credincioasă. Omul acesta minunat punea masa pentru micul dejun în camera alăturată.

După câteva minute, gâlgâitul apei scurgându-se din cadă anunţa sfârşitul concertului. Era semnalul pe care îl aştepta de obicei Jean Denis pentru a se duce la bucătărie să ia din mâinile soţiei sale ouăle cu şunca şi cafeaua cu lapte. Dar, de data aceasta, Jean Denis nu se comportă ca de obicei. Părea preocupat, distrat.

De două-trei ori se scărpină în cap şi se uită pe fereastră cu un aer îngrijorat. Apoi, după ce aruncase o ultimă privire în stradă, se întoarse spre masă.

— Unde te uiţi Jean? întrebă soţia sa supărată, băgând capul prin uşă, mâncarea e gata de mult.

Ochii i se opriră asupra mesei şi intră în cameră ştergându-şi mâinile cu şorţul.

— Ai văzut vreodată atâtea scrisori? spuse ea.

— 45, răspunse soţul ei cu un aer întunecat, şi nu s'a terminat încă. Apucă jurnalul care zăcea pe un scaun şi-l deschise.

— Din cauza asta au venit atâtea, reluă el, arătând un anunţ şi băgând ziarul sub nasul femeii care începu să citească încetişor.

„Fost ofiţer pe care pacea îl plictiseşte înfrozitor caută distracţie. Cinstită dacă posibil, dar nici

o obiecţie la crimă dacă e cât de puţin umoristică. Ar accepta lucru de lungă durată dacă cererea e interesantă. Răspuns imediat. Cutia XIO.

Puse ziarul înapoi pe scaun şi se uită întâi la soţul ei, apoi la pachetul cu scrisori aşezate cu îngrijire.

— Foarte rău, rosti ea în cele din urmă. Asta înseamnă să-ţi baţi joc de bunul Dumnezeu. O crimă, Denis... O crimă? Să nu te prind că te amesteci în poveşti dintr'astea, prietene, căci altfel să ştii că vei avea de-aface cu mine.

Indreptă asupra lui un deget ameninţător, apoi se întoarse încetişor la bucătărie. Jean Denis dusese o viaţă cam veselă în tinereţe şi, în dimineaţa aceea, înfăţişarea lui i se părea suspectă bunei lui soţii.

Câteva clipe mai târziu André Benoit intră în cameră. Inalt de aproape doi metri, avea umerii potriviţi cu înălţimea. Cu mare greutate ar fi putut să treacă drept frumos, dar avea o urâtenie simpatică, care inspira numaidecât încredere. Boxul cu care se distrase în tinerete îi diformase puţin nasul; gura îi era departe de a fi mică. Trebue recunoscut că numai ochii compensau restul fizionomiei sale. Adânci şi sinceri, umbriţi de nişte gene lungi pe care orice femee i le-ar fi invidiat, dădeau o imagine fidelă a omului: aceea a unui gentleman şi a unui sportiv.

Se opri lângă masă şi se uită la scrisori. Servitorul, care se prefăcea că-i foarte ocupat în capătul celălalt al camerei, îi aruncă o privire furişă şi observă zâmbetul care apăru pe chipul lui Benoit.

— N'aş fi crezut niciodată asta, Jean! exclamă el însfârşit, Dumnezeule! O să am nevoie de un tovarăş.

In clipa aceea D-na Denis intră cu mâncarea. Tot chipul ei exprima nemulţumirea. Benoit o primi cu un zâmbet.

— Bună dimineaţa, D-nă Denis, pari cam necăjită. Iar ţi-a făcut vreo şotie zvăpăiatul de Jean?

Buna femee mormăi.

— Nu, domnule, cel puţin deocamdată. nu! Dar dacă i s'ar întâmpla cumva, şi ochii i se fixară asupra nefericitului Jean, care muta din loc în loc fără motiv cărţile în bibliotecă... Dar dacă cumva i s'ar întâmpla, repetă ea sever, ar avea de aface cu mine, i-am spus-o adineauri.

Părăsi camera cu un aer demn, după ce aruncase o privire veninoasă scrisorilor pe cari Benoit le ţinea în mână.

— Asta-i pentrucă era vorba despre crimă în anunţ, murmură Denis.

— A! Ii e frică să nu te stric, Jean?

André îşi servi o porţie frumoasă de ouă cu şunca.

— Dragă prietene, atâta vreme cât va găti cum găteşte, poate spune ce-o vrea. Soţia ta este o comoară, Jean... o perlă şi-i poţi spune cât de mult ţin la ea.

In timp ce deschidea prima scrisoare, adăogă maliţios:

— Pentru ca s'o liniştesti, poţi să-i spui că, pentru moment, nu voi comite crime decât în mod excepţional.

Puse scrisoarea pe masă şi începu să mănânce. „Nu pleca Jean". Citea încruntând sprâncenele foaia bătută la maşină. „Cu siguranţă că voi avea nevoie de sfaturile tale... dar nu pentru scrisoarea asta. Să-l ajut pe un domn cămătar să-şi găsească clienţi noi, asta-i o distracţie care nu mă prea tentează. Coşul, te rog, Jean. Să trecem la alta.

Se uită cu un aer de îndoială la plicul mov şi examină stampila.

— Unde-i Troussac, Jean? şi dece Troussac? Un asemenea nume este o insultă pentru un orăş. Clătina din cap la citirea scrisorii. O! O! Soţia directorului băncii, Jean, a băncii din Troussac! Ce grozăvie! Dar acest gen de femee îţi aruncă curând farfuriile în cap.

Benoit făcu scrisoarea bucăţele şi o aruncă la coş. Apoi întinse valetului celelalte scrisori.

— Alege-mi două-trei din grămadă, în timp ce eu termin de mâncat. Vei trebui să faci pe secretarul. Singur n'am să termin niciodată!

— Vrei să le deschid? întrebă Jean.

— Precum spui, Jean. Aşează-le pe categorii. Criminale, sportive, amatori... adică referitoare la dragoste, neghioabe sau plicticoase; şi în sfârşit, cele variate. Pentru prima aventură de felul acesta, o poveste de dragoste m'ar tenta enorm. Găseşte-mi o tânără fată frumoasă în primejdie, şi voi sbura în ajutorul ei, îmbrăcat cu costumul cel gri nou nouţ.

Inghiţi ultima bucătură şi dădu la o parte farfuria.

— In toată grămada asta de scrisori, Jean, trebue să fie una provenind dela o tânără încântătoare în serviciul căreia să-mi pun vechea spadă. Apropo ce s'a făcut sabia mea?

— Am ascuns-o împreună cu umbrelele vechi, domnule.

— Dumnezeule! Se poate una ca asta? Şi eu care credeam că mă voi mai servi cândva de ea! Crezi că s'ar găsi un prost care s'o cumpere?

Dar Jean era cufundat în citirea unei scrisori şi nu auzi întrebarea. Părea să fie în prada unei mari

nedumeriri. Era atât de cufundat încât la un moment dat scoase un fluierat fără să-şi dea seama. Stăpânul său îi aruncă o privire rapidă şi-i luă scrisoarea din mână.

— Mă surprinzi, Jean, spuse el cu un ton sever. Un secretar trebue să ştie să se stăpânească. Nu uita niciodată că un bun secretar trebue să fie o maşină... un lucru absolut incapabil să se emoţioneze.

Parcurse repede scrisoarea, apoi o reciti dela început mai încet.

„Dragul meu B. XIO.

„Anunţul d-tale este probabil o glumă. Dar I-am citit de dimineaţă şi, la urrma urmei, există o şansă la sută să fii serios. In cazul acesta eşti omul de care am nevoie. Iţi ofer aventura şi, probabil, şi crima.

„Am mare nevoie de ajutor, XIO, căci, în ultimul timp, am avut mai multe emoţii decât poate suporta o fată. Vrei să iei ceaiul cu mine la Carlton mâine după-amiază? Voi vedea dacă eşti sincer. Pune-ţi o floare albă la butonieră".

Benoit puse jos scrisoarea şi scoase pachetul de ţigări.

— Mâine, Jean, murmură el. Asta-i azi... azi după masă... Cred că am dat peste cea bună.

Se sculă şi se uită gânditor la fereastră.

— Fugi şi-mi cumpără o margaretă, o conopidă, sau orice altceva, numai alb să fie.

— Credeţi că-i ceva serios, domnule? întrebă Jean.

Căpitanul dădu drumu unui nour de fum.

... — De asta sunt sigur, răspunse el cu convingere. Uită-te la hotărîrea, la energia scrisului. Trebue să fie potrivită de stat, bună, cu un nas micuţ şi o guriţă adorabilă. Are un ten, Jean...

II.

La ora patru fix, André Benoit coborî din maşină pentru a intra la Carlton. Purta o floare albă la butonieră şi costumul său gri era într'adevăr ultima expresie a eleganţei. Se opri câteva clipe în capul scării, în timp ce privirea îi rătăcea deaIungul meselor din sală.

Salută câteva cunoştinţe şi-şi continuă cercetările. Era prea devreme; se putea ca ea să nu fie încă acolo, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

Deodată, privirea i se fixă în fundul sălii. Pe jumătate ascunsă după o plantă, o tânără fată care şedea singură la masă, îl privi drept în faţă timp de câteva secunde. Apoi o umbră de surâs i se aşternu pe buze şi întoarse capul.

Masa alăturată era liberă şi Benoit se instală fără nicio ezitare; când adopta o linie de conducere, obişnuia să i se conformeze.

Era absolut sigur că tânăra aceasta era aceea care-i scrisese; aşadar după ce dăduse comanda se apucă să studieze cât mai discret posibil înfăţişarea ei. N'o vedea decât din profil, dar îi era deajuns pentru a-l face să binecuvânteze clipa în care dăduse anunţul la ziar.

Avea ochii de un albastru închis, adânc; un păr des, blond-auriu se vedea de sub pălăria neagră. Îi privi picioarele, cu pantofii de un gust rafinat, mâinile, cari, notă el cu satisfacţie, nu purtau nici un inel. Apoi îşi ridică din nou ochii spre obraz şi văzu că privirea tinerei fete era îndreptată asupra lui.

De data aceasta, ea nu mai întoarse capul. Părea că venise rândul ei să-l examineze şi Benoit îşi

turnă o ceaşcă de ceai, în timp ce ea continua să-l scruteze. Scoase dintr'un buzunar un carton pe care-l puse la vedere pe masă şi pe care scrise cu litere groase, B.XIO. Apoi aşteptă.

— Cred că eşti omul care-mi trebue, XIO, spuse ea numaidecât şi Benoit se întoarse spre ea zâmbind.

— Foarte drăguţ din partea d-voastră că-mi spuneţi asta, murmură el. Imi voi permite să vă întorc complimentul.

Tânăra încruntă puţin sprâncenele.

— Ceeace v'am spus în scrisoarea mea nu era deloc o glumă. Era purul adevăr.

— Un motiv în plus, răspunse el. Dacă trebue să pornesc într'o aventură criminală, prefer s'o fac cu d-ta... decât... să spunem... cu d-na aceea gra- să de colo cu pălăria cu flori.

Intinse tinerei fete port-ţigaretul.

— De o parte turceşti, de cealaltă americane, spuse el. Şi de vreme ce rezultatele examenului au fost satisfăcătoare, veţi fi atât de bună să-mi spuneţi pe cine trebue să asasinez?

Il privea drept în ochi.

— Aş vrea să-mi spuneţi pe cuvânt de onoare, începu ea fără cea mai mică urmă de bătaie de joc în glas, dacă anunţul a fost serios sau numai o simplă glumă.

— La început, era mai mult sau mai puţin o glumă, răspunse el pe acelaş ton. Acum consideraţi-l ca cea mai curată expresie a adevărului.

— Sunteţi gata să vă riscaţi viaţa? întrebă ea.

Benoit îşi manifestă mirarea şi un surâs îi flutură pe buze.

— Dacă motivul este suficient, cred că pot răspunde afirmativ.

— Fiţi sigur că nu va fi pentru un motiv neînsemnat! răspunse ea. Imi puteţi da un foc?

Benoit se scuză.

— Conversaţia m'a absorbit atât de mult, murmură el. Apropiind chibritul, băgă de seamă că privirea tinerei fete era fixată asupra cuiva care se afla în spatele lui.

— Nu vă întoarceţi, şopti ea, şi spuneţi-mi numele d-voastră, repede.

— Benoit, căpitan Benoit, fost ofiţer în armata franceză.

Se întinse în fotoliu şi scoase o ţigară.

— Plecaţi la Deauville anul acesta?

Fata ridicase puţin vocea.

— Habar n'am, răspunse el liniştit. Poate că mă voi duce pentru câteva zile, dar...

— Draga mea Simone, spuse o voce în spatele lui, ce surpriză plăcută! Nu ştiam de loc că eşti la Paris.

— Nu-l cunoşti pe căpitanul Benoit? făcu tânăra fată cu o naturaleţe desăvârşită. D. Lanquier... amator de artă şi... colecţionar.

Cei doi bărbaţi se salutară şi d. Lanquier zâmbi.

— Niciodată n'au fost enunţate cu atâta concizie inofensivele mele distracţii, remarcă el dulceag. Vă interesaţi şi d-voastră de lucrurile astea?

— Din nefericire nu prea mult! răspunse Benoit. Am fost prea ocupat în ultimii ani pentru a mă putea ocupa de artă.

Celălalt zâmbi din nou şi André fu izbit de expresia de răceală şi de cruzime a chipului său.

— Aţi participat la război, bineînţeles, murmură Languier. Eu sufăr de inimă aşa încât am fost obligat să stau acasă. O regret din suflet. Uneori nu mă pot împiedica să gândesc că trebue să fie un lucru minunat să poţi ucide fără frică de consecinţe.

Şi a omorî este o artă, domnule căpitan, şi încă o artă profundă. După cum ştii, Simone, făcu el întorcându-se către tânăra fată, întotdeauna am fost atras de tot ce priveşte artele.

Se uită la ceas şi suspină.

— Păcat! Trebue să vă părăsesc. Te întorci acasă diseară?

— Probabil, răspunse ea. Nu ştiu încă. Poate voi rămâne la mătuşa Annie.

— Fericită mătuşa Annie! exclamă Languier luându-şi rămas bun.

Benoit îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse către tânăra fată care pălise puţin.

— Ce e, dragă prietenă? Nu te simţi bine? întrebă el numaidecât.

Fata clătină din cap şi, puţin câte puţin, obrazul ei îşi recăpătă culoarea normală.

— Mi-e foarte bine, dar am fost impresionată fiindcă ne-a văzut aici.

— Dar ocupaţia noastră părea foarte inocentă.

— Se poate. Dar omul acesta nu se încrede în aparenţe.

Râse o clipă, apoi se întoarse către André.

— Ei bine! prietene, iată-ne intraţi în plină aventură, mai curând decât credeam eu, chiar. Bărbatul pe care l-ai văzut adineauri este unul dintre acei pe cari probabil că vei trebui să-i omori.

Benoit îşi aprinse o nouă ţigară.

— Sinceritatea îmi place mai mult decât orice pe lumea asta. Totuşi, trebue să mărturisesc că, deşi omul acesta îmi este foarte antipatic, nu văd într'însul nimic care să poată provoca această manifestare. Ce are special?

— Mai întâi de toate, individul acesta vrea să se căsătorească cu mine, răspunse tânăra fată.

— Iată un lucru care nu mă miră de loc, spuse Benoit.

— Dar asta n'are importanţă, continuă ea. Chiar dacă mi-ar fi viaţa în joc, tot nu m'aş mărita cu el.

— Se uită liniştită la Benoit. — Henri Languier este unul dintre cei mai periculoşi oameni din Franţa. Al doilea, pentru a fi precisă...

— Abea al doilea? Ar fi poate mai bine să încep cu primul.

Il privi în tăcere.

— Fără îndoială că mă crezi nebună, spuse ea după un minut.

Benoit se întoarse liniştit către ea.

— Trebue să admiţi că, până acum, conversaţia noastră a luat o întorsătură cam neobişnuită. Îţi sunt complect necunoscut; un alt bărbat care-mi este tot atât de necunoscut vrea să-ţi vorbească în timp ce luăm ceaiul. Imi anunţi că voi trebui să-l ucid într'un viitor apropiat. Trebue să recunoşti că afirmaţia aceasta poate zăpăci pe cineva.

Tânăra fată se lăsă pe spate şi izbucni în râs.

— Dragul meu prieten! exclamă ea. Evident, afacerea aceasta pare ciudată. Acum mai ai încă timp să te retragi, spuse ea redevenind serioasă. Cheamă chelnerul şi cere plata. Ne vom spune la revedere şi incidentul va fi închis.

Vorbind îl privea şi i se păru că ochii ei mari îl implorau. Şi obrazul acela încântător, ochii aceia minunaţi. Tânăra fată era adorabilă! Benoit avusese întotdeauna o slăbiciune pentru astfel de fete. Fără îndoială că Languier era în posesia unei scrisori de-a ei. Chiar de-ar trebui să-l coste scump pe mizerabilul acela, îi va relua scrisoarea.

Vocea tinerei fete îi întrerupse gândurile.

— Ei bine?

— Pentru nimic în lume nu vreau să consider în-

Cidentul închis, spuse el cu convingere. Suntem abea la început.

— Aşadar? Pot conta pe ajutorul d-tale?

— Pentru asta sunt aici.

Benoît îşi aprinse, zâmbind, o altă ţigară.

— Povesteşte-mi tot ce ştii.

— Partea proastă, reluă ea după o clipă, este că nu-i mare lucru de spus. Deocamdată n'am aproape nicio dovadă,numai nişte bănuieli. Totuşi trebue să-ţi spun cu ce fel de oameni vei avea de-a face. Mai întâi Henri Languier, omul care a fost adineauri aici. A fost unul dintre cei mai remarcabili savanţi ai ţării. Ar fi avut viitorul deschis înaintea sa dacă ar fi mers drept, dar a ales drumul celălalt. Şi-a pus minunatele-i calităţi în serviciul crimei. Dealtfel, dispreţueşte crimele obişnuite. Averea sa îi permite să aştepte... să studieze în cele mai mici amănunte loviturile pe cari le pregăteşte. Şi tocmai asta îi place. Consideră crima ca o problemă de matematici pe care o studiază pe toate feţele. E lipsit de orice scrupul şi nu-l interesează decât lupta sa împotriva lumii.

— Un personagiu încântător! spuse André! Ce fel de crimă preferă?

— Tot ce cere inteligenţă, energie şi cruzime, răspunse ea. Mai ales excrocheria pe scară mare şi asasinatul.

— Doamne Dumnezeule! spuse André sceptic. De unde ştii şi pentru ce nu anunţi poliţia?

Un zâmbet obosit apăru pe chipul tinerei fete.

— Pentrucă n'am dovezi şi chiar dacă aş avea...

Lăsă fraza neterminată după ce suspinase.

... — Intr'o zi eram cu tata la el şi, din întâmplare, am intrat într'o cameră în care nu intrasem niciodată. E o cameră ciudată, cu două case de fier zidite în perete şi cu zăbrele la ferestre. Po-

deua era din beton şi uşa părea să fie din fier sau oţel şi acoperită cu o perdea. In mijlocul camerei, pe o masă, erau nişte miniaturi, şi fără să-mi dau seama m'am apucat să le privesc. Intâmplător mă pricep la miniaturi şi spre marea mea groază, le-am recunoscut.

„Iţi aminteşti despre furtul celebrelor miniaturi ale Vaticanului cari aparţineau ducelui de Marny?

Benoit încuviinţă din cap; povestea începea să-l intereseze.

— După descrierea pe care o făcuseră ziarele, le-am recunoscut numaidecât. Şi când mă întrebam ce aveam să fac, Languier intră în cameră.

— Evident, era al dracului de neplăcut, făcu Benoit apropiindu-se de tânăra fată. Şi ce-a făcut el?

— Absolut nimic. Şi tocmai asta-i cel mai înfiorător.

„Imi admiri comorile? se mulţumi să remarce. Frumos, nu-i aşa?" Nu mă simţeam în stare să vorbesc. Le-am pus înapoi pe masă. „Sunt nişte copii uimitoare, reluă el, a miniaturilor pe cari le-a pierdut ducele de Marny. Cred că multă lume s'ar înşela văzându-le.

— Da, şi eu m'am înşelat, spusei eu în sfârşit.

— Adevărat? Cel care le-a pictat ar fi măgulit.

Pe când vorbea, mă fixa cu o privire rece, necruţătoare, care mă îngheţa de spaimă. Apoi se apropie de una din casele de fier şi o deschise: „Vino încoace d-soară Barrier, spuse el, mai am încă multe alte... copii.

Imi fu deajuns să arunc o singură privire înăuntru. Nu-mi închipuisem vreodată un asemenea spectacol! Pe un fond de catifea neagră erau expuse nişte şiraguri de perle, o diademă minunată de diamante şi o grămadă mare de pietre brute, neşle-

Iuliu. Intr'un colţ, am zărit un potir splendid de aur... care semăna perfect cu cel care i se furase lui Samuel Levy, cămătarul acela evreu. Apoi închise casa de fier şi mă fixă din nou fără o vorbă.

— Toate aceste obiecte sunt nişte cópii... cópii uluitoare. Dacă nu mă crezi... întreabă-l pe tatăl d-tale, d-şoară Barrier. Fii prevenită, nu comite vreo nebunie. Consultă-l întâi pe tatăl d-tale!

— Şi ai făcut-o? întrebă Benoit.

Simone se înfioră când îi răspunse:

— Chiar în seara aceea. Şi tata s'a înfuriat îngrozitor spunându-mi că nu trebuia să mă amestec în chestiuni cari nu mă priveau. Atunci, puţin câte puţin am înţeles că tata suferea influenţa lui Languier... că era în puterea lui. Tata n'ar face rău nici unei muşte. E omul cel mai bun.

Sub imperiul emoţiei îşi frângea mâinile, pieptul îi palpita.

Benoit aşteptă să se fi calmat puţin înainte de a spune:

— Ai vorbit şi despre crima aceea?

— Da, răspunse ea. Dar n'am dovezi, încă şi mai puţin decât despre furturi. Cunoşteam pe un anume George Durier şi, într'o seară când Languier cina la noi, l-am auzit vorbind cu tata despre omul acela.

— Trebue să dispară, spunea Languier. E periculos.

Atunci tata s'a sculat şi a închis uşa, dar i-am auzit discutând vreo jumătate de oră. După trei săptămâni s'a descoperit că George Durier se sinucisese în cursul unei crize de nebunie. In seara aceea, tata s'a culcat pentru prima dată în viaţa lui beat-mort.

Tânăra fată tăcu şi Benoit privi distrat spre or-

chestra. Nu crezuse să se angajeze într'o afacere atât de delicată.

— Mai este încă ceva, reluă ea. Îţi aminteşti de omul acela care a fost găsit mort într'un tren în gara St. Cloud? Era un rus... îl chema Boris, şi afacerea s'a clasat. Moartea fusese naturală. Cu o lună înainte avusese o întrevedere cu Languier la noi; căci Boris, fiind străin, greşise adresa. Din întâmplare, Languier era la noi. Întrevederea s'a terminat cu o ceartă teribilă.

Se întoarse către Benoit zâmbind cu tristeţe.

— Asta nu dovedeşte mare lucru, nu-i aşa? Totuşi ştiu că Languier l-a omorît. O ştiu. Poţi să mă crezi zănatecă... poţi gândi ce vrei, mi-este egal, căci sunt sigură că te vei convinge foarte curând că am dreptate.

Benoit nu răspunse imediat. Fără voia lui, începea să se simtă profund impresionat şi nu mai ştia ce să spună. Era convins că tânăra fată era sinceră; era vorba numai ca să-şi dea seama până la ce punct exagera ea lucrurile.

— Şi celălalt? întrebă el în sfârşit.

— În privinţa lui nu-ţi pot spune aproape nimic. A venit la „Ulmi", proprietatea lui Languier, acum trei luni. E de statură mijlocie, voinic, bărbierit, cu părul negru stropit cu fire argintii. Are fruntea mare şi nişte ochi cenuşii ca oţelul. Dar ce mă înspăimântă mai ales sunt mâinile lui, nişte mâini mari, albe de criminal.

Se întoarse către el cu un aer rugător.

— O! Să nu crezi că sunt nebună! imploră ea. Mi-e o frică îngrozitoare de omul acela! Mult, mult mai mult decât de Languier! Nu s'ar da înapoi dela nimic pentru a-şi atinge scopurile, şi însuşi Languier ştie că Pary îi este stăpân.

— Parry! repetă Benoît. E doar un nume cinstit francuzesc.

Tânăra fată râse ironic.

— O, da, un nume cinstit dacă ar fi cel adevărat. Dar e fals ca şi pretinsa lui fiică.

— Există aşadar şi o femee în afacerea asta?

— O cheamă Irène. Toată ziua stă întinsă pe un divan şi cască. E tot atât de franţuzoaică cât şi Şahul Persiei.

— Şi ce te face să presupui că pregăteşc vreo lovitură?

Tânăra fată ridică din umeri.

— Ceea ce numesc romancierii intuiţia femeiniă, cred. Asta... şi pe urmă... tata. Pronunţă aceste cuvinte foarte încet. — Nu mai doarme noaptea; îl aud umblând fără încetare prin cameră. Ah! Asta mă înebuneşte. Trebue să aflu ce-i cu el. Trebuie să-l smulg din ghiarele acestor monştri înainte să-şi piardă complect minţile.

Benoît întoarse capul. Lacrimi străluceau în ochii tinerei fete şi lui nu-i plăcea să asiste la asemenea scene. In timp ce ea vorbea, alcătuise un plan de acţiune şi acum dorea ca întrevederea să ia sfârşit. Apăruseră deja clienţi cari-şi luau aperitivul înainte de dineu şi Languier se putea întoarce dintr'o clipă într'alta. Dacă ceea ce-i spusese ea era adevărat, era preferabil să nu-i mai găsească împreună.

— Am face mai bine să plecăm, spuse el. Locuesc în Avenue Hoche Nr. 60; numărul meu de telefon este Elysée 1234. Dacă se întâmplă ceva, dacă ai vreodată nevoie de mine — la orice oră din zi sau din noapte — telefonează-mi sau scrie-mi. In cazul că nu sunt acasă poţi transmite mesajul servitorului meu Denis în care am toată încrederea. Imi poţi da adresa d-tale?

— „Molifţii", Şt. Denis, răspunse tânăra fată pe când se îndreptau spre uşă. O! dacă ai putea şti cât de uşurată mă simt. Am în sfârşit pe cineva căruia să-i pot cere ajutor...

Il privi cu ochii ei strălucitori şi Benoit îşi simţi deodată inima bătându-i mai repede. In orice caz, fie că temerile ei erau justificate fie că erau imaginare, fata aceea era una dintre cele mai minunate pe cari le văzuse.

— Te pot conduce undeva? întrebă el când ajunseră în stradă.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, clătinând din cap. Am să iau un taxi.

Dădu o adresă şoferului şi se urcă în maşină.

— Nu uita ce ţi-am spus, recomandă André călduros. La orice oră din zi sau din noapte...

Taxiul se îndepărtă şi Benoit rămase nemişcat având în faţa ochilor imaginea radioasă cu ochii albaştri, dinţii albi sclipitori şi părul auriu.

După câteva clipe se smulse din visare, se urcă în maşină şi o porni încet spre Champs Elysées, absorbit în gânduri.

Poate că fusese numai o farsă? Poate că tânăra fată râdea în clipa aceea de credulitatea lui? Dacă era aşa, atunci n'avea nimic împotrivă să continue aventura cu o adversară demnă de el. Cu siguranţă că nu se va mărgini la un simplu ceai la Carlton. Şi totuşi, să fi fost numai o glumă? Nu se putea ca întâmplarea să-l fi pus în faţa unuia dintre acele mistere a cărui existenţă abea o bănuise până atunci?

Ajuns acasă îşi scoase mânuşile. Vrând să le pună pe masă văzu un plic adresat lui. Scrisul îi era cunoscut. Il luă maşinal şi-l deschise. Nu conţinea decât o jumătate de coală de hârtie pe care erau aruncate câteva cuvinte cu un scris mic şi fin.

„O poftă serioasă şi dorul de aventuri sunt daruri preţioase pe pământ, tinere! Dar în cer... nu se ştie. Bagă de seamă".

Benoit rămase câteva clipe încremenit cu ochii zgâiţi. Apoi îl sună pe Denis.

— Cine a adus scrisoarea asta, Jean? întrebă el liniştit.

— Un băeţaş, domnule. A insistat să nu uit să v'o dau în mână. Un porto sau un cocktail, domnule?

— Un whisky, Jean.

André pături cu atenţie foaia de hârtie şi o băgă în buzunar. Pe când ducea paharul cu whisky la gură avea pe faţă expresia aceea care în timpul războiului îl făcuse să fie poreclit Bulldog Benoit.

CAPITOLUL II.

CĂLĂTORIE LA ST. DENIS.

— Aş mai suporta cu plăcere o porţie, Jean.

Benoit aruncă o privire servitorului său care aranja cu îngrijire câteva zeci de scrisori.

— Astăzi plec în voiaj şi am nevoe de un dejun mai întăritor.

— Plecaţi pentru mult timp, domnule? întrebă Denis.

— Nu ştiu, Jean. Totul va depinde de împrejurări. Intre noi fie vorba, Jean, dacă te gândeşti puţin, fraza aceasta n'are nici un rost. Nu există ceva pe lume care să nu depindă de împrejurări.

— Luaţi maşina sau plecaţi cu trenul? întrebă Jean prozaic, căci nu era dispus pentru discuţii filozofice.

— Plec cu maşina. Imi trebuesc vreo două pijamale şi periuţa de dinţi.

— Nu luaţi haina de seară, domnule?

— Nu. Vizita mea trebue să pară neprevăzută, Jean, şi dacă sosesc cu cămăşi amidonate, pretinzând că am venit să petrec după-amiaza, se vor îndoi de inteligenţa mea.

Jean rămase tăcut.

— Mergeţi departe, domnule? întrebă el în sfârşit, turnând o a doua ceaşcă de cafea.

— La St. Denis. Un colţişor încântător, cred, deşi n'am călcat niciodată pe acolo. Şi locuitorii sunt şi ei încântători, Jean. Tânăra cu care am avut întâlnire eri la Carlton locueşte la St. Denis.

— Adevărat, domnule? murmură Jean indiferent.

— Mare şmecher! exclamă Benoit râzând, ştiu că nu mai poţi de nerăbdare să afli totul. Am avut cu ea o convorbire foarte lungă şi interesantă şi dintr'asta a rezultat clar un lucru. Sau sunt un dobitoc nemaipomenit şi nu mai merit să trăesc sau am dat peste ce căutam. Mica mea excursie mă va lămuri în privinţa asta.

— Au mai venit nişte răspunsuri, domnule, făcu Denis. Una e dela o văduvă tânără cu doi copii.

Benoit se uită zâmbind la scrisoare.

— Nu mă pot ocupa de ea înainte de a fi terminat cealaltă afacere.

— Credeţi că va dura mult?

Benoit îşi aprinse o ţigară şi se răsturnă în fotoliu.

— Ascultă, Jean! Am să-ţi explic cum stau lucrurile. Tânăra aceasta locueşte cu tatăl ei vila „Molifţii", lângă St. Denis. Nu departe de acolo se află o altă vilă „Ulmii" care aparţine unui anume domn Henri Languier — un om foarte răută-

cios şi antipatic, Jean, pe care l-am văzut şi eu la Carlton pentru câteva minute. D-şoara Barrier — aşa se numeşte D-şoara — îl acuză pe D-l Languier că este autorul multor crime. Merge chiar până acolo încât afirmă că în toată Franţa nu există om mai periculos decât el.

— Adevărat, domnule? Mai doriţi puţină cafea?

— Nimic nu te impresionează, Jean? întrebă stăpânul său descurajat. Omul acela asasinează pe semenii săi şi comite încă şi alte crime de acelaş fel, înţelegi?

— Eu, domnule, prefer cinematograful. Dar... fiecare cu gustul lui. Pot strânge masa, domnule?

— Nu, Jean, nu încă. Stai liniştit până termin povestea altfel risc să mă încurc. Acum trei luni a sosit la vila „Ulmii" omul cel mai periculos din Franţa, mă auzi, cel mai periculos. Acest domn se numeşte Parry şi are o fiică. După cât mi-a spus d-şoara Barrier, mă îndoesc în privinţa fiicei acestui domn. Indoeli grave. In sfârşit pentru a reveni la subiect, omul acela teribil şi cu pretinsa lui fiică au pus la cale ceva, atrăgând după dânşii fără voia lui şi pe bătrânul Barrier. Aşadar eu trebue să dejoc acum proectele acestor banditi şi să-l salvez pe sărmanul om.

Jean, în emoţia lui, scoase fără să vrea un şuerat.

— E mai frumos decât poeveştile cu Piei Roşii, dela cinematograf, spuse el.

— Adevărat, Jean, văd că tu nu-ţi petreci orele libere la Luvru, cum credeam eu, spuse Benoit. Si ce greu eşti de cap! Nu-i vorba acuma de ştiut dacă povestea asta este mai interesantă decât un film cu Piei Roşii... ci dacă este adevărată. Am să mă pomenesc în faţa unor oameni împotriva cărora

va trebui să lupt, sau în faţa unei adunări de persoane cari nu vor mai putea de râs?

— Dacă o să vă distraţi şi d-voastră, domnule, nu prea văd care-i deosebirea, răspunse Jean sentenţios.

— Iată prima ta remarcă inteligentă pe ziua de azi, spuse stăpânul său vesel. Plec decis să râd eu cel dintâi dacă va fi cazul.

Se apucă să-şi umple pipa în timp ce Jean Denis aştepta în tăcere.

— Poate va telefona o doamnă astăzi, reluă Benoit. D-şoara Barrier, pentru a fi mai precis. In cazul acesta, să nu-i spui unde sunt, şi să-mi telefonezi mesagiile ei la posta din St. Denis. Dacă, din întâmplare nu ai nici o veste dela mine trei zile, anunţă Siguranţa Generală şi spune-le unde am plecat. Pe de altă parte, dacă totul nu-i decât o farsă şi o să mă distrez bine acolo, va trebui să vii după mine să-mi aduci haina de seară şi ceva bagaje.

— Foarte bine domnule. Am să vă curăţ imediat Colt-ul cel mic.

Benoit se opri pentru a-şi aprinde pipa şi începu să râdă.

— Perfect! spuse el. Şi încearcă să-mi găseşti revolverul cu apă pe care-l aveam cândva. Voi obţine un frumos succes cu hohote de râs când voi ameninţa cu el pe asasin.

II.

Pentru maşina puternică a lui André distanţa dela Paris la St. Denis era o nimica toată. Jean îi pusese în lada dela spate o valiză conţinând toate cele necesare pentru noapte şi Benoit începu să râdă gândindu-se la cele două revolvere pe care le

ascunsese între pijamale — jucăria inofensivă alătu-
turi de arma cea micuţă şi teribilă. Tânăra fată
nu-i telefonase în cursul dimineţii şi după un dejun
excelent luat la club, pornise la drum către ora
trei

Aerul de ţară era plăcut şi îmbălsămat şi-i
umplea inima de bucurie. Benoit, în marea-i ve-
selie, începu să cânte. In mijlocul acestei naturi
frumoase şi liniştite, nu se putea gândi că o crimă
ar fi posibilă. Simpla idee i se părea demnă de
râs. Bine înţeles, toate astea erau o glumă bine a-
ranjată. Dar Andre Benoit trebui să-şi mărturi-
sească sincer, că-i era perfect indiferent. Simone
Barrier n'avea decât să continue dacă-i făcea plă-
cere, căci încântătoare cum era, îi era îngăduit orice.

Sunetul unui claxon îl smulse din reverie şi-l
făcu să se dea la o parte în marginea şoselii.
Altădată ar fi apăsat acceleratorul până în fund
şi, cum maşina lui atingea uşor 120 km, rar i se
întâmplă să fie întrecut. Dar în după-amiaza
aceea n'avea chef de viteză; preferă să meargă
încetişor pentru a se lăsa pradă gândurilor.

Un Rolls-Royce alb, în care se aflau cinci per-
soane, ajunse în dreptul său si el ridică capul
pentru a vedea pe ocupanţi. Pe scaunul dinapoi
erau trei persoane: doi bărbaţi şi o femee şi, timp
de o secundă, ochii săi întâlniră pe cei ai băr-
batului care şedea în partea dinspre el. Apoi, Benoit
frână, pentru a evita norul de praf stârnit de cea-
laltă maşină.

Incruntă din sprâncene uitându-se după maşina
care se depărta; văzu pe bărbatul acela aplecân-
du-se pentru a spune ceva celuilalt şi pe acesta
din urmă întorcându-se. Apoi o cotitură a drumului
îi făcu să dispară şi Benoit, tot îngândurat, îşi
aprinse o ţigară. Omul a cărui privire o încru-

cişase era Henri Languier. Era imposibil să se fi înşelat. Erau aceleaşi buze răutăcioase, aceeaş faţă crudă. André presupuse că ceilalţi doi ocupanţi ai maşinii erau Parry şi cu pretinsa-i fiică Irène; se întorceau desigur la „Ulmi". Şi, la urma urmei, pentruce? Totuşi, apariţia subită a lui Languier îl turburase; se simţea neliniştit, supărat. Puţinul pe care-l văzuse la omul acela îi displăcuse şi nu-i plăcea să apropie amintirea lui de aceea a Simonei.

Privi îndepărtându-se norul alb în vârtuleţul care adia. Apoi dădu drumul frânei şi urmă încetişor urmele maşinii celeilalte.

Se întrebă dacă bărbatul pe care-l văzuse lângă şofer era d-l Barrier. Nu prea era de crezut, căci Simone nu-i spusese că tatăl ei era la Paris. Acceleră la un urcuş dar deodată trebui să frâneze din toate puterile. Era şi timpul! Rolls-ul se oprise într'o astfel de poziţie încât îi împiedica trecerea. Şoferul ridicase capota şi examina cu atenţie motorul.

Tânăra femee mai era încă la locul ei, caşi călătorul depe scaunul din faţă, dar ceilalţi doi bărbaţi coborîseră şi se uitau cu atenţie la activitatea şoferului. După câteva clipe Languier se apropie de Benoit.

— Imi pare nespus de rău! începu el... apoi se opri surprins. E doar căpitanul Benoit!...

Benoit începu să râdă.

— Nu m'am schimbat într'un interval atât de scurt. Am uitat să vă salut când m'aţi întrecut dar n'am putut trece cu vederea zâmbetul d-tale. Credeţi că pana va dura mult timp? întrebă el, căci, în cazul acesta, aş trebui să opresc motorul.

Bărbatul celălalt se apropie de ei liniştit. Benoit îl examină plin de curiozitate.

— Iată un prieten al micuţei noastre Simone,

Pary, spuse Languier. I-am întâlnit ieri la Carlton unde luau ceaiul.

— Prietenul d-şoarei Barrier este prietenul nostru, sper, spuse Pary zâmbind. Desigur că o cunoşti de mult?

— De foarte mult timp, replică André. Am dansat de multe ori împreună.

— Imi pare cu atât mai rău că te-am întârziat, spuse Pary. Ascultă, Languier, şoferul ăsta nou mi se pare cam nătâng.

— Şi totuşi a evitat acicdentul, murmură Benoit politicos.

Cei doi bărbaţi îl priviră.

— Accident? Nici pomeneală. E o simplă pană, nimic mai mult.

— Atunci, remarcă Benoit, cred că aveţi dreptate în privinţa şoferului. Când nu merge motorul nu-i neapărat nevoie să frânezi atât de tare încât să blochezi roţile dinapoi. După urmele roţilor crezusem că era cât p'aci să vă izbiţi de o altă maşină. Sau poate că, adăugă el politicos, ordinul de a opri brusc maşina a produs acelaş efect.

Să fi remarcat el ochiada de înţelegere pe care o schimbară cei doi interlocutori? In orice caz nu lăsă să se observe nimic.

— Aş putea eventual să ajut şoferului, continuă el, căci cunosc foarte bine Rolls-ul.

— Foarte drăguţ din partea d-tale, spuse Pary, mă duc să văd.

Se apropie de şofer şi-i spuse câteva cuvinte la ureche.

— Extraordinar! remarcă André, ce efect produce prezenţa stăpânului. Dacă d. Pary ar mai fi rămas de vorbă cu noi, probabil că şoferul s'ar mai fi învârtit în jurul motorului fără nici un rezultat. Şi acum, totul e în regulă. Şi cu toate acestea sunt

convins că d. Pary nu se pricepe de loc la mecanică. Extraordinar, precum vă spun!

Continuă, cu un surâs nevinovat pe buze;

— Cine-i persoana aceea ciudată care şade lângă şofer? Nu se mişcă. Nici n'a clipit de când sunt eu aici. Iată o calitate, d-le Languier, care dovedeşte o pufere de voinţă cum rar se vede... un spirit care ştie să se ridice deasupra curiozităţii vulgare.

— Da, este o mare calitate, d-le căpitan, răspunse Languier, care trebuie desvoltată întotdeauna. Te vom vedea diseară?

Benoît clătină din cap.

— Nu ştiu încă. Poate mă voi duce să ascult privighetoarea, sau poate cum am o poftă serioasă de mâncare, mă voi duce să mănânc bine într'un restaurant. La revedere... Trebue să veniţi cu mine la „Victor" într'una din serile astea. Sper că nu veţi mai avea pane atât de brutale.

Se uită cum porneşte Rolls-ul, fără să pară grăbit să-l urmeze. Toţi acei care-l considerau pe André Benoît înzestrat mai curând cu muşchi decât cu creer ar fi fost surprinşi văzând expresia chipului său în clipa aceea. Fără să-şi poată explica acea senzaţie, avea convingerea fermă că toată povestea era o simplă glumă. Era sigur că dăduseră brusc ordinul să oprească maşina pentru ca Pary să-l poată examina pe el în voie; avea intuiţia că oamenii aceia nu erau fiinţe obişnuite şi că el „Benoit, le era suspect. Continuându-şi drumul, se gândea la individul acela care şedea nemişcat lângă şofer şi simţea în acelaş timp o senzaţie de uşurare ştiindu-şi revolverul încărcat.

III.

La ora cinci şi jumătate, se opri în faţa Poştei din St. Denis. Spre marea lui surprindere, i se întinse o telegramă pe care o parcurse repede. Era dela Denis.

„Primit telefon. Vrea să vă vadă poimâine Carlton. Pleacă acum St. Denis...".

Incruntă sprâncenele. „Vrea să mă vadă". Da şi încă mai curând decât se aştepta.

Intrebă despre drumul „Molifţilor". Vila era situată la vreo trei kilometri de Poştă şi foarte uşor de recunoscut.

— Vila „Ulmilor" este departe de acolo?

— Alături, domnule. Grădinile sunt învecinate.

După ce rupse telegrama se urcă în maşină. In definitiv, de ce n'ar face o vizită unei prietene ca d-şoara Barrier pe care o cunoştea de atâta vreme?

Nu-i fu greu să găsească casa şi sună numaidecât. O tânără servitoare veni să-i deschidă şi, la vederea lui, păru surprinsă. Probabil că „Molifţii" nu primea adeserori vizita unor tineri cu maşină.

— D-şoara Barrier e acasă? întrebă André cu un zâmbet care-i câştigă imediat inima micuţei servitoare.

— S'a întors focmai dela Paris, domnule, dar nu ştiu dacă...

— Vrei s'o anunţi că ar dori s'o vadă căpitanul Benoît, fiind în trecere pe aici? spuse el cu un nou zâmbet care înlătură toate ezitările servitoarei.

— Intraţi, domnule! spuse ea. Mă duc să vă anunţ.

Il introduse în salon şi închise uşa. Era o cameră încântătoare care corespundea întocmai celor de

aştepfase din partea Simonei. Nişte uşi mari dădeau direct spre o pajişte înverzită. Ştejari înalţi dădeau grădinii o umbră plăcută şi printre copaci, André putu să zărească o altă casă pe care o ghici că este „Ulmii". Intr'adevăr Paru se plimba fumând pe o alee. André se întoarse la intrarea tinerei fete.

Intr'o rochiţă simplă de pânză care-i punea în valoare linia corpului, părea încă şi mai frumoasă decât la Paris. Dar nu avu timp s'o privească în voie, căci ea începu numaidecât:

— Pentruce ai venit aici, domnule căpitan? Ţi-am spus doar... la Carlton... poimâine.

— Din nefericire, părăsisem Parisul înainte ca să-mi parvină mesajul. Servitorul meu mi l-a transmis la Poşta din St. Denis. De altfel asta n'ar fi schimbat nimic. Aş fi venit în orice caz.

Fără să vrea, tânăra fată lăsă să-i apară un zâmbet pe buze; apoi redeveni serioasă, gravă.

— E foarte periculos pentru d-ta să vii aici! Dacă bănuieşte ceva unul dintre ei, ştie Dumnezeu ce se va întâmpla!

Cât pe ce să-i spună că era prea târziu pentru a se preocupa de chestiunea aceasta, dar se reţinu.

— Unul dintre vechii d-tale prieteni are voie să-ţi facă o vizită neaşteptată fără ca să se găsească ceva de criticat.

— Dragă prietene, exclamă ea, nu-i cunoşti. Îi judeci pe ticăloşii ăştia prin punctul d-tale de vedere. Bănuiesc pe oricine şi orice...

— Ce obicei deplorabil! murmură el. Să fie oare din născare sau din cauza ficatului? Am să le trimit o sticluţă cu săruri. Am nişte săruri minunate de care nu m'am despărţit niciodată în timpul războiului.

Tânăra fată luă un aer resemnat

— Nu-i nimic de făcut cu d-ta! spuse ea. Eşti absolut incorijibil.

— Absolut! recunoscu André dând drumu unui nor de fum. Dar pentru ce mi-ai telefonat? E ceva nou?

Simone îşi muşcă buzele.

— Dacă-ţi spun, reluă ea în sfârşit, îmi promiţi pe cuvânt de onoare, să nu te duci la „Ulmi"?

— Deocamdată mă simt bine unde mă aflu, mulţumesc, replică André.

— Ştiu, spuse ea. Dar mi-e atât de frică să nu fii o persoană care... care...

Se opri, fără a-şi putea termina fraza.

— ...Care ţipă ca un nebun şi se repede într'o aventură, cu capul plecat, fără a se uita, termină André râzând.

Făcu cor cu el. In momentul acela privirile li se întâlniră şi Simone putu citi în ochii lui cu totul altceva decât se aştepta să vadă. Pentru a spune adevărul, Languier şi cu tovarăşii săi erau departe de a acapara spiritul lui Benoit excluzând toate celelalte gânduri.

— Sunt atât de lipsiţi de scrupule, sunt nişte oameni atât de vicleni încât chiar d-ta n'ai fi decât un copil în mâinile lor, continuă ea.

André, măgulit de acest „chiar", o asigură energic:

— Voi fi de o discreţie absolută. Ţi-o promit.

— Să presupunem! Ai citit ziarele de seară?

— Nu. Nu le-am văzut decât pe cele de dimineaţă. E ceva interesant?

Îi întinse „Planeta".

— Citeşte articolaşul acesta din coloana doua, făcu ea arătându-i-l cu degetul.

André începu să citească încet.

„D. Herbert Stratton, celebrul milionar ameri-

can, este pe cale de însănătoşire. A plecat pentru câteva zile la ţară, dar starea sănătăţii îi îngăduie de-acu să-şi reia ocupaţiile".

Puse jos jurnalul şi se uită nedumerit la tânăra fată.

— Cu atât mai bine pentru d. Stratton! Dar nu prea văd legătura.

— Omul acesta a descins la Carlton unde s'a întâlnit cu Languier, spuse ea. Este multimilionar şi unul dintre cei mai mari metalurgişti din lume; când multimilionarii se împrietenesc cu Languier, adeseori se întâmplă ca sănătatea lor să sufere.

— Dar ziarul spune că-i mai bine, obiectă Benoit. Şi-a reluat chiar şi lucrul. Nu văd în asta nici un motiv să te necăjeşti.

— Dacă şi-a reluat conducerea afacerilor, de ce şi-a trimis ieri secretarul particular în mare grabă la Brest?

— Habar n'am, spuse André. Apropo, de unde ştii?

— Am întrebat azi dimineaţă la Carlton, răspunse tânăra fată, am spus că doream un post de secretară la d. Stratton. Mi s'a răspuns că era bolnav şi că nu putea vedea pe nimeni. Atunci am întrebat de secretarul lui şi mi s'a răspuns cele ce ţi-am spus; că a plecat azi dimineaţă la Brest şi că va lipsi câteva zile. Poate că asta nu înseamnă nimic, sau poate că dimpotrivă e ceva foarte important? Urmărind toate urmele posibile, spuse ea cu înfocare, sper să-l pot smulge pe tata din ghiarele acestor ticăloşi.

Benoit rămase mut. Dintr'odată îşi amintise de figura aceea nemişcată pe care o văzuse în maşină. Era pe punctul de a începe să râdă de imaginaţia lui fantezistă, căci nu se răpesc milionarii în plină

ei, la Paris, într'o maşină deschisă, când se deschise uşa şi un om în vârstă îşi făcu apariţia.

André se sculă şi tânăra gazdă făcu prezentările.

— Un vechi prieten, tăticule, spuse ea. Ţi-am vorbit deja despre căpitanul Benoît.

— Momentan, numele nu-mi aminteşte nimic, copila mea, răspunse el curtenitor — nicio mirare de altfel — dar memoria mea lasă uneori de dorit. Sunt încântat de cunoştinţă, d-le căpitan. Rămâi cu noi la cină, bine înţeles.

André se înclină.

— Mi-ar face nespusă plăcere, domnule Barrier. Vă mulţumesc foarte mult. Imi veţi ierta ora târzie a acestei vizite, dar în trecere pe aici, m'am gândit să vin să văd pe d-şoara Barrier.

Gazda zâmbi distrat şi se uită pe fereastră la casa vecină pe jumătate ascunsă de copaci şi de noaptea care se lăsa. Şi André îi văzu mâinile crispându-i-se într'un gest de disperare.

Masa nu fu prea veselă. D. Barrier era vizibil fără chef şi, afară de câteva observaţii fără legătură, vorbi foarte puţin; tânăra fată, care şedea în faţa lui André, făcu câteva încercări curagioase pentru a rupe tăcerea, dar îşi petrecu majoritatea timpului supraveghiând în ascuns pe tatăl ei.

Dacă Benoît ar mai fi avut nevoie de dovezi despre sinceritatea tinerei fete, atmosfera tăcută şi silită a acelei cine l-ar fi convins pe deplin.

Ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de nimic, vorbea natural, fără să aştepte răspunsurile cari nu veneau, dar, între timp, mintea îi era în plină activitate. La urma urmei, nu numai Rolls-urile au dreptul la pane misterioase, şi când eşti departe de un oraş nu ţi se poate refuza ospitalitatea. Işi mai propunea să examineze mai deaproape şi „Ulmii" dar fără să ştie prin ce mijloc.

In sfârşit masa se termină şi camerista puse o carafă în faţa lui Barrier.

— Iei şi d-ta un păhărel de porto, d-le căpitan, spuse gazda punând mâna pe carafă. Este un vin vechi dinaînte de război pe care ţi-l pot garanta.

André zâmbi, dar, ducând la buze paharul de cristal şlefuit, tresări deodată instinctiv. Un strigăt repede înăbuşit parvenise prin fereastra deschisă. Dopul sticlei scăpă din mâna tremurătaore a d-lui Barrier şi, în cădere sparse paharul din faţa lui. Intre timp, el se îngălbenise ca un mort.

— Aşa ceva nu se prea găseşte în ziua de azi, remarcă André liniştit, gustând din pahar. Puţin porto, d-şoară Barrier?

Se uită la Simone care arunca nişte priviri înspăimântate spre fereastră şi o obligă să se întoarcă către el.

— Asta îţi va face bine.

Tonul său era atât de autoritar încât după un moment de ezitare ea îi întinse paharul.

— Eşti bun să-mi torni? spuse ea.

Observă atunci că ea tremura din tot corpul.

— Ai... ai... a...auzit ceva?

D. Barrier se uită la André încercând zadarnic să pară liniştit.

— Pasărea aceea de noapte? întrebă el degajat Scot nişte sunete destul de ciudate, nu-i aşa. In timpul războiului, când cerul nu era luminat de licărirea sinistră a rachetelor, le auzeam câteodată în timpul tăcerii nopţii. Sentinelele erau ca înebunite.

Continuă pe acelaş ton şi, încetul cu încetul chipul interlocutorului său îşi reveni la culoarea normală. Dar André remarcă că-şi dă paharul cu porto dintr'odată peste cap şi că-şi toarnă imediat un al doilea.

Afară, totul rămânea tăcut; strigătul acela scurt, înăbuşit, nu se mai repetă. Benoit, a cărui ureche era exersată de 4 ani petrecuţi în „ţara nimănui", asculta, continuând să vorbească, dar nu auzea nimic. Zgomotele nopţii îi parveneau prin fereastra deschisă, dar, afară de asta, nici măcar un geamăt. André îşi amintea că auzise un asemenea urlet la Guînchy şi după două nopţi omul care-l scosese fu găsit mort cu ochii ieşiţi din orbite de groaza celor ce văzuse. Ochii săi se concentrau din ce în ce mai mult asupra celui de-al cincilea ocupant al Rolls-ului...

D. Barrier păru aproape uşurat când auzi povestea pretinsului accident întâmplat maşinii lui.

— Vei rămâne, desigur, aici peste noapte. Dragă Simone, vrei să dai ordin să se pregătească o cameră?

Tânăra fată părăsi camera aruncând lui André o privire în care se amestecau recunoştinţa şi teama. Ochii tatălui ei aveau o strălucire înfrigurată şi desigur că nu căldura nopţii făcuse să i se urce sângele în obraji. Benoit îşi dădu seama care era cauza. In timp ce el fusese să-şi examineze maşina d. Barrier luase un reconfortant. Era evident că omul acesta suferea de nervi şi că dacă nu se acţiona repede, aveau să se realizeze curând cele mai grave presupuneri ale fiicei lui. Vorbea grăbit şi fără şir; mâinile îi tremurau continuu şi avea aerul că aşteaptă mereu nu ştiu ce eveniment.

Nu trecuseră nici zece minute decând se întorsese în cameră şi gazda lui scoase o sticlă cu whisky. D. Barrier înghiţi trei pahare aproape pur în timp ce André bea unul singur bine botezat. Partea mai tristă era că n'o făcea din plăcere, asta se vedea clar.

La ora 11, André se sculă.

— Vei suna dacă ai nevoie de ceva, îi spuse gazda. Nu prea primim musafiri aici, dar sper că vei găsi tot ce-ţi trebue. Micul dejun îl luăm la ora nouă.

Benoit închise uşa şi parcurse hall-ul pustiu. Voia să-şi întipărească în minte topografia casei. Încruntă din sprâncene auzind nişte paşi îndreptându-se spre dulap în camera pe care o părăsise. Barrier continua să bea. Intră în salon. După cum spera, tânăra fată era acolo.

La intrarea lui ea se sculă şi rămase în picioare cu mâinile împreunate.

— Ce era zgomotul acela îngrozitor în timpul cinei? murmură ea.

Se uită la ea grav, apoi clătină din cap.

— Deocamdată să spunem că a fost o pasăre de noapte, răspunse el liniştit. Apoi se aplecă spre ea şi-i luă mâinile într'ale lui. — Du-te şi te culcă, fetiţo. Lasă toate în grija mea! Eşti emoţionată. Noroc că mi-ai citit anunţul.

Se îndreptă spre uşă şi i-o deschise.

— Dacă auzi, cumva, vreun zgomot în timpul nopţii, ...nu te gândi prea mult şi caută să adormi.

— Dar ce ai de gând să faci? strigă ea.

— Habar n'am, o asigură André zâmbind. Sunt sigur că Dumnezeu îmi va veni în ajutor.

După plecarea tinerei fete, André stinse lumina, dădu deoparte perdelele ferestrei şi le trase la loc peste el. Apoi deschise larg fereastra. Noaptea era foarte întunecoasă şi luna avea să apară abea peste două-trei ore, dar el nu neglijă nicio precauţiune. Voia să facă cunoştinţă mai deaproape cu „Ulmii" şi locuitorii ei; dar nu ţinea de loc ca aceştia să afle prea multe pe socoteala lui.

Cu paşi înăbuşiţi străbătu pajiştea şi sprijinindu-se de un copac gros, examină amănunţit casa

spre care se îndrepta. Era acelaş gen de locuinţă ca şi „Molifţii" şi cele două parcuri păreau de mărime aproape egală. Un gard de sârmă despărţea cele două proprietăţi şi, cu tot întunericul, André reuşi să găsească o portiţă care se deschise foarte uşor.

Se ascunse în dosul tufişurilor, pentru a vedea mai bine proprietatea lui Languier. Totul era scufundat în întuneric, afară de o cameră dela parter de care André hotărî să se apropie.

Fără a se descoperi, ajunse la câţiva metri de casă. Dela postul său de observaţie, putea vedea interiorul camerei prin crăpătura perdelelor.

In faţa mesei şedea un om pe care nu-l cunoştea, deoparte şi de alta îl încadrau Languier şi Pary. O tânără femeie brună, care părea complect indiferentă la cele ce se petreceau în jurul ei, fuma, întinsă pe o sofa, citind un roman.

André îşi spuse că trebue să fie Irène şi-şi îndreptă atenţia asupra grupului celor trei bărbaţi.

Pary, care fuma o ţigară groasă de foi, părea că se străduie să-l convingă pe necunoscut să semneze hârtia care se afla în faţa lui cu condeiul pe care i-l întindea Languier binevoitor. Tabloul acesta ar fi fost cât se poate de banal dacă n'ar fi fost ceva special... expresia feţei necunoscutului. Părea pe jumătate inconştient, năucit. Din când în când se uita împrejur, apoi scutura din cap şi-şi trecea o mână peste frunte. Scena aceasta dură un sfert de oră; apoi Languier scoase din buzunar un instrument micuţ. André îl văzu pe necunoscut dându-se înapoi îngrozit, apoi punând mâna pe condei. Văzu chipul tinerei femei întinsă pe sofa exprimând decepţia; şi văzu şi rictusul care se întepenise pe chipul lui Languier. Dar ceea ce-l impresionă cel mai mult fu complecta pasivitate,

aproape neomenească a lui Pary. Continua să fumeze încet, cu voluptate, fără ca faţa lui să exprime cea mai mică emoţie; nici nu clipi chiar când văzu pe celălalt luând condeiul... în timp ce Larguier manifesta o bucurie drăcească.

André scoase revolverul din buzunar. Nici nu se gândi la îndrăzneala actului pe care avea să-l comită. Impuşcătura şi căderea lămpii se produseră aproape simultan; şi, numaidecât, se repezi prin fereastră strigând: „Inainte, băieţi!"

Avea un avantagiu enorm asupra adversarilor săi, cari erau scufundaţi în întuneric. Pumnul său atinse bărbia lui Languier şi-l simţi prăbuşindu-se. Apoi puse mâna pe hârtia care se afla pe masă, dar nu putu lua decât jumătate. In acelaş timp, îl apucă în braţe pe omul năucit şi sări pe fereastră. Nu era o clipă de pierdut. Trebuia să ajungă la „Molifţi" împreună cu sarcina lui, care nu era uşoară nici pentru puterea lui, înainte ca ceilalţi să-si fi procurat lumină.

Dar nu se simţi urmărit, şi nici nu auzi nici un strigăt. Ajungând la portiţă, se opri şi se întoarse; i se păru că vede în faţa ferestrei strălucirea albă a unui plastron de smoking. Se odihni puţin, încercând să străpungă cu privirea întunericul, când deodată, cu un şuerat scurt, ceva veni să se înfigă în copacul de care se sprijinise. Benoit nu mai stătu la îndoială; experienţa lui nu-i mai lăsa nici o îndoială asupra naturii proiectilului.

— Aer comprimat... sau electric, murmură el, trăgând în urma lui pe tovarăşul său.

Nu ştia încă ce linie de conduită avea să adopte. Dar abea pătrunsese în salonul vilei „Molifţii", că se şi deschise uşa şi Simone se repezi în cameră.

— Repede, du-l de aici! strigă ea. Cu maşina

d-tale. ....Nu pierde nici o clipă! Ţi-am scos maşina din garaj.

— Bravo, exclamă el entuziasmat. Dar... şi d-ta?

Ea bătu din picioare nerăbdătoare.

— Pentru mine, n'ai nici o grijă... Du-I pe el!... Trebue!

Benoit începu să râdă.

— Ce-i mai caraghios este că n'am idee despre identitatea acestui domn... afară dacă!... Se opri, cu privirea fixată asupra degetului gros stâng al omului.

Vârful acestui deget nu mai era decât o massă informă şi însângerată. O idee îi străfulgeră prin minte şi înţelese ce era instrumentul pe care-l scosese Languier din buzunar. Şi totodată şi raţiunea ţipătului pe care-I auziseră în timpul cinei.

— Dumnezeule! strigă el cu dinţii strânşi. Căfuşe pentru degete! Ah! Canaliile... Ticăloşii!...

— Repede! repede! strigă tânăra fată disperată. Pot veni dintr'o clipă'ntr'alta.

Il împinse spre uşă şi, împreună, îl urcară pe necunoscut în maşină.

— Languier nu va veni, spuse André zâmbind. Şi dacă-I vezi mâine... nu-I întreba ce-i face maxilarul... noapte bună, Simone!

Repede. duse la buze mâna tinerei fete, apoi se strecură în maşină şi porni.

Incerca o senzaţie de triumf şi, în aerul răcoros al nopţii, reluând drumul Parisului, îşi simţea inima plină de bucurie. Câştigase prima manşă!

Era poate mai bine pentru liniştea lui viitoare că nu era martorul scenei care se întâmpla la „Ulmi".

Languier zăcea încă întins pe jos fără conştiinţă. Ţigara lui Pary continua să lucească în întuneric. S'ar fi putut spune că nici nu se mişcase dela masă;

şi totuşi, glonţele care se înfipsese în copac nu plecase singur. E adevărat, poate că trăsese tânăra femee.

In sfârşit Pary rupse tăcerea.

— Un tânăr decis şi curagios, spuse el cu sinceritate. Mare păcat că trebue să-l pierdem.

— Pentruce să nu-l păstrăm şi să ne scăpăm de tânăra fată? spuse Irène căscând. Poate m'ar fi distrat...

— Trebue să ne gândim la scumpul nostru Henri, răspunse Pary. Fata îi place. Nu, Irène, sunt foarte mâhnit, dar trebue să dispară... şi încă imediat.

Tot vorbind, pianota încet cu degetele pe genunchi; dacă n'ar fi fost această mişcare, s'ar fi putut crede că nu se întâmplase nimic, atât era de calm.

Cu toate acestea, cu zece minute înainte, dăduse greş în ultima secundă lovitura pe care o pregătise atât de bine.

In faţa acestui calm neomenesc complicii cei mai îndrăzneţi ai lui Pary se cutremurau înspăimântaţi.

CAPITOLUL III.

EVENIMENTE IN AVENUE HOCHE.

Când intră doctorul în cameră Benoit pături bucăţica de hârtie pe care o examina şi se sculă.

— Starea sănătăţii prietenului d-tale este destul de ciudată, domnule căpitan chiar foarte ciudată.

Se aşeză şi se uita în tăcere la Benoit, aşteptând desigur ca ofiţerul să manifeste mirare faţă de o atare afirmaţie. Acesta îşi aprinse însă liniştit o ţigară.

— Imi poţi da câteva lămuriri, reluă doctorul,

asupra întrebuinţării timpului său în ultimele zile?

Benoît clătină din cap.

— Nu ştiu absolut nimic, doctore.

— Uite, de exemplu, rana aceasta urîtă pe care o are la degetul gros. Degetul a fost complect strivit.

— Am observat-o astă noapte, răspunse Benoît evaziv. S'ar spune că a fost lovit cu ciocanul, nu-i aşa?

— Dar nu ştii cum s'a putut produce un asemenea accident?

— Ba, din contra, răspunse André. Dacă asta îţi poate ajuta pentru diagnostic, rana a fost cauzată prin întrebuinţarea unui instrument din evul mediu numit cătuşe pentru degetul gros.

Bravul doctor se uită la el trăsnit.

— Cătuşe pentru deget! Îţi baţi joc căpitane Benoît!

— De loc! răspunse André. La drept vorbind, a lipsit foarte puţin ca şi celălalt deget să aibă aceeaşi soartă.

Trase cu nesaţ din ţigară şi începu să râdă la vederea groazei care se putea citi pe chipul interlocutorului său.

— Degetul lui nu mă interesează; starea generală aş dori să i-o cunosc. Ce are?

Medicul se uită la el îndelung, în timp ce Benoît blestema în sinea lui pe omul acesta atât de solemn.

— Inima îi e în bună stare, începu el în sfârşit, şi are o constituţie perfect sănătoasă. Da, pot afirma că sănătatea îi e excelentă din toate punctele de vedere. Afară de... afară de ciudata lui stare de spirit.

— Dar pentru Dumnezeu! tună Benoît, nu te-am chemat pentru ca să-mi anunţi noutăţile astea. Nu

mă interesează cătuşi de puţin dacă ficatul îi funcţionează normal.

Se calmă puţin şi adăogă cu un ton mai blând.

— Iartă-mă te rog, doctore. Am petrecut o noapte foarte agitată, scuză-mi violenţa! După părerea d-tale, cărei cauze i se datoreşte starea specială în care se găseşte?

Interlocutorul său se înclină rece.

— Omului acesta i s'au dat stupefiante, răspunse el.

— In sfârşit! Avansăm, strigă Benoit scoţând un suspin de uşurare. Ce fel de stupefiante?

— Greu de spus pe moment. Drogul pare să-i fi afectat starea mintală, nu sănătatea... Peste o zi două, poate voi ajunge la o concluzie.

— Bine! Deduc din asta că pentru moment nu ştii nimic, asta-i lămurit!

Medicul luă un aer îndurerat. Tânărul acesta era lipsit de orice tact.

— Aşadar, reluă André, de vreme ce nu cunoşti natura drogului, probabil că nu ştii nici când vor dispare efectele narcoticului.

— E... exact, trebui să mărturisească doctorul.

— Foarte bine! Ştim cum stăm. Şi regimul?

— O! Uşor... Puţină carne... fără alcool...

Se sculă, căci André îi deschisese uşa.

— Nu multă carne?... Alcool de loc... la revedere doctore.

Uşa se închise în urma practicianului care urcă destul de nemulţumit în maşină. Toată afacerea asta i se părea necurată... cătuşe, droguri ciudate. Era poate de datoria lui să anunţe poliţia.

— Iertaţi-mă, d-le doctor... Doctorul se opri şi se uită la domnul bine îmbrăcat care-i se adresase.

— Cu ce vă pot servi, domnule? spuse el.

— Presupunerea mea este exactă, domnule, sunteţi medic?

— Da, aţi ghicit.

— Aş dori să vă întreb ce mai face un bun prieten de-al meu, căpitanul Benoit, care locueşte aici, reluă celălalt. Aş dori să-mi spuneţi în mod confidenţial cum l-aţi găsit.

Doctorul păru surprins.

— N'am auzit să fi fost bolnav.

— Am auzit că a suferit un accident grav!

— Liniştiţi-vă, dragă domnule, făcu medicul zâmbind. Căpitanul Benoit nu s'a simţit niciodată mai bine ca acum. N... n'aş putea spune acelaş lucru despre prietenul său. Dar n'aveţi decât să vă urcaţi să-l vedeţi! Veţi fi pe deplin convins.

Omul nu urmă sugestia doctorului. Se îndepărtă repede si, peste câteva minute, trimise un mesaqiu la St. Denis, mesagiu care fu primit acolo cu cea mai mare satisfacţie.

Intre timp, neştiind nimic despre interesul ce se purta sănătăţii sale, André Benoit se apucase din nou să examineze bucăţica de hârtie pe care o avusese în faţa lui la sosirea doctorului. Din când în când îşi trecea mâna prin părul negru buclat şi clătina din cap cu un aer nedumerit. Hârtia nu-i servise până în momentul acela decât ca să descopere că omul pe care-l răpise era Herbert Stratton arhimilionarul american.

— Dacă as fi pus mâna pe ea întreagă, murmură el pentru a douăzecea oară. Blestematul acela de Paru a fost prea iute.

Bucăţica de hârtie pe care o smulsese era bătută la maşină şi André cunoştea deja pe de rost textul

paralisie compl
Franţa

de luni de zile cu
acel care deţine
de 5 miloane
doresc să
colier de perle şi
sunt deocamdată
cesa de Lamp
— bţinut
Rt. c. Stratton.

Puse, în sfârşit, hârtiuţa înapoi în portofel şi sună.

— Jean, spune te rog soţiei tale că musafirul pe care l-am adus trebue să mănânce foarte puţină carne şi să nu bea alcool de loc. Şi pentru ca să-mi spună balivernele astea am chemat doctorul.

— Asta-i tot ce-a spus?

— O! Nu! Numai că astea au fost singurele lucruri aproape cu minte pe cari mi le-a spus şi le ştiam dinainte.

Se uită gânditor pe fereastră.

— La urma urmei, mai bine să ştii şi tu, reluă el, că ne aflăm în faţa unui caz foarte delicat.

— Adevărat, domnule? murmură feciorul, Atunci aş face poate mai bine să opresc inserarea anunţului. Costă vreo 30 franci pe zi.

Benoît izbucni în râs.

— Ce m'aş face fără tine, preţiosul meu Jean? Da, ai dreptate. Vom avea mult de lucru pentru câtva timp şi nu-mi place să provoc decepţii.

— Vă cheamă bolnavul, se auzi vocea d-nei Denis.

Tresăriră amândoi şi André se sculă.

— Şi-a recăpătat minţile? întrebă el îngrijorat.

Femeea clătină din cap.

— Veşnic acelaş lucru! Se uită împrejur cu un

ger năuc. Şi continuă să spună: „Pericol! Pericol!"

André se îndreptă repede spre camera în care se afla bolnavul.

— Ce mai faci? întrebă el cu voce veselă.

Omul îl fixă fără să înţeleagă şi scutură din cap.

— Iţi aminteşti de noaptea trecută? reluă André vorbind foarte încet şi foarte distinct. Deodată îi veni o idee şi scoase hârtiuţa din portofel.

— Iţi aminteşti că ai semnat asta? întrebă el întinzându-i-o.

Celălalt o privi câteva clipe, apoi se dădu înapoi scoţând un strigăt de spaimă.

— Nu, nu! ţipă el, o, nu! Nu vreau!

André puse hârtia la loc.

— Iartă-mă, dragul meu! Evident, îţi aminteşti şi încă bine de tot! N'ai nici o grijă, făcu el cu un ton liniştitor, nimeni nu te va atinge. Adăugă apoi: Numele d-tale este Herbert C. Stratton?

Bolnavul repetă de două-trei ori numele ca şi cum silabele i-ar fi fost cunoscute.

— Iti aminteşti că ai fost aseară într'o maşină? insistă André.

Dar orice sclipire de inteligenţă părea să fi dispărut; se uita la el cu nişte ochi lipsiţi de expresie. André îi mai puse două-trei întrebări, dar zadarnic. După câteva minute se sculă şi se îndreptă spre uşă.

— Haide, dragul meu, făcu el surâzând, peste câteva zile vei sări ca un ied.

Se opri. Bolnavul voia să spună ceva, după toate aparenţele.

— Ce doreşti? întrebă André aplecându-se deasupra patului.

— Pericol, pericol! suflă el, apoi căzu sleit pe pat.

— Mi-e tare frică, remarcă Benoit în şoaptă, să

nu fii şi d-ta ca şi medicul d-tale curant. Nu-mi spui decât ceeace ştiu deja.

Intrând în salon îl găsi pe Jean supraveghiând de după perdea strada.

— Domnule, este un individ care supraveghează casa, spuse el fără a se întoarce.

André încruntă din sprâncene, apoi începu să râdă.

— Ce dracu! Am câştigat doar prima manşă. Căci cred că deţinerea lui Herbert C. Stratton, chiar pe jumătate abrutizat, poate fi socoţită ca o victorie, nu-i aşa Jean?

Valetul îşi părăsi postul de observaţie şi veni în mijlocul camerei.

— Da, domnule. Să servesc domnului nişte bere?

II.

Fix la amiază, Jean intră în camera în care Benoit parcurgea coloanele ziarului „L'Auto", pentru a-i anunţa o vizită.

— Da, Jean, cred că voi fi acasă. Tu trebuie să rămâi pe aproape şi sub nici un motiv să nu-l părăseşti pe bolnavul nostru. Cred chiar că ar fi mai bine să te postezi în camera lui.

Servitorul se înclină, ieşi şi se întoarse pentru a anunta pe d-l Pary.

Benoit se sculă repede, cu zâmbetul pe buze.

— Bună ziua, strigă el. Iată o surpriză plăcută, d-le Pary. Sper că n'aţi avut iar neplăceri cu maşina.

D-l Parų îşi scoase mănuşile zâmbind amabil.

— Nu, vă mulţumesc, d-le căpitan. Şoferul a reuşit să repare ce nu era în regulă.

— Era efectul miraculos al prezenţei stăpânului, după cum spuneam d-lui... Languier, prietenului

d-tale... Sper că-l sănătos şi că-şi ia acum micul dejun.

— O! ia o masă foarte uşoară, făcu celălalt cu o perfectă nevinovăţie. D. Languier a avut un accident foarte neplăcut noaptea trecută... foarte neplăcut.

Chipul lui André exprimă contrarietate.

— Ce nenorocire! Sper că nu-i nimic grav.

— Mi-e frică că are maxilarul fracturat în două locuri, spuse Pary luând o ţigară. Omul care l-a lovit trebue să fi fost cu siguranţă un fost boxeur.

— A! S'a luat la ceartă cu cineva? făcu Benoit clătinând din cap. N'aş fi crezut-o niciodată despre d-l Languier. Credeam că-i omul cel mai calm. Dar nu poţi şti niciodată, nu-i aşa? Am cunoscut un individ care după trei whiskyuri se bătea cu toată lumea, şi care la prima vedere putea fi luat drept un pastor metodist.

— Dacă am vorbi despre subiectul care ne interesează? spuse Pary amabil scuturând scrumul ţigării.

André luă un aer foarte mirat.

— Subiect, domnule Pary... Dar... desigur.

Zâmbetul lui Pary se făcu încă şi mai mieros.

— Eram sigur că mă aflu în faţa unui om inteligent şi n'aş vrea să te răpesc ziarului d-tale mai mult timp decât e necesar.

— Ba deloc, exclamă André. Am tot timpul... Tare aş vrea să ştiu ce părere aveţi despre echipa Madagascar pentru Cupa Franţei.

— Eşti jucător? întrebă Pary politicos.

— O! din când în când, d-le Pary, răspunse Benoit. Intotdeauna pe mize mici.

— In cazul acesta, nu rişti nimic, spuse Pary. Numai când miza devine nelimitată, devine şi pericolul nelimitat.

— Asta îmi spunea şi mama întotdeauna, remarcă André cu voce profund mişcată. Buna femee mergea încă şi mai departe. „Nu paria niciodată decât dacă eşti sigur de tine, băiatul meu, îmi spunea ea, şi atunci n'ai decât să-ţi joci şi cămaşa."

„Parcă o mai aud încă şi acum pe scumpa mea mamă!

Deodată, Pary se aplecă spre Benoit.

— Trebue să ajungem la o înţelegere tinere!

Astă noapte mi-ai stingherit planurile şi asta nu-mi place. Cu un gest pe care recunosc, l-am admirat foarte mult, mi-ai smuls ceva pe care voiam... şi pe care voiesc încă să-l am. Impuşcătura d-tale în lampă dovedeşte imaginaţie şi spirit de iniţiativă. Pumnul pe care i l-ai trântit lui Henri Languier dovedeşte puterea d-tale. Admir aceste calităţi, căpitane Benoit şi le admir chiar profund. Mi-ar pare rău să lipsesc lumea de atari virtuţi.

Benoit se uita cu gura căscată la interlocutorul său.

— Dar, domnule dragă, sunt foarte surprins, protesta el. Pe mine mă acuzi de toate nelegiuirile astea?

Il ameninţă pe Pary cu degetul.

— Probabil că mergi des la cinematograf caşi feciorul meu Jean. Nu mai visează decât banditi şi impuşcături.

Chipul lui Pary rămase absolut impasibil; se mulţumi să zâmbească cu un aer puţin cam plictisit.

— In definitiv căpitane Benoit, ai rupt jumătate dintr'o hârtie de care am nevoie... şi ai răpit pe un vechi prieten al familiei mele care se află în momentul de faţă în această casă. Inapoiază-mi te rog ce mi-ai luat. Dacă vrei am să le iau acum cu mine.

Benoit ridică din umeri cu un aer resemnat.

— E ceva care-mi place la d-ta, d-le Pary, murmură el. Eşti exact genul de băiat căruia o tânără fată i-ar încredinţa secretele. Eşti atât de impunător, de convingător, de liniştit. Sunt convins că vom deveni foarte buni prieteni când spiritul d-tale amăgit va fi renunţat la închipuirile astea absurde.

Pary rămase tot nemişcat, afară doar de mâna care începu să-i joace pe genunchi.

— Pentruce aţi lăsat pe mizerabilul acela să vă trateze în felul acesta? reluă André. Aţi fi trebuit să anunţaţi poliţia.

— Din nefericire, glonţele care-i era destinat nu şi-a ajuns ţinta, răspunse Pary calm. Mare păcat... ...căci în momentul de faţă n'ar mai fi rămas nici urmă de el.

— Aceasta v'ar putea cauza neplăceri, spuse André. Astea sunt mijloace ilegale, o ştiţi doar, d-le Pary. Să împlineşti însuţi legea este ceva foarte periculos. Beţi ceva, domnule?

Pary refuză politicos.

— Mulţumesc... nu la ora asta! — Se sculă — Aşadar, nu vrei să-mi înapoiezi imediat ceea ce-mi aparţine?

— Veşnic pradă iluziilor, după câte văd! remarcă André zâmbind.

— Da... voi aştepta ca hârtia şi omul să-mi fi parvenit până la ora şase după amiază la numărul 32 din strada Gay Lussac; e posibil, probabil chiar, că dacă-mi parvin înainte de termenul fixat, să nu-mi fie indispensabil să te omor.

André izbucni în râs.

— Bunătatea d-tale mă impresionează profund! Te rog, nu mă refuza, ia un păhărel de porto!

— Dacă nu-mi înapoiezi bunul meu până la ora indicată, mă voi vedea obligat să-l iau eu însu-mi

înapoi şi, în cazul acesta, spre marea mea părere de rău, va trebui să te ucid.

Vorbea încet punându-şi mănuşile; ajungând la uşă, se opri.

— Mă tem că vorbele mele nu produc mare efect, remarcă el, dar episodul de astă noapte mi-a plăcut enorm. Zău... aş vrea să te cruţ! E o dovadă de slăbiciune, tânărul meu prieten, care mi se întâmplă foarte rar... dar care totuşi este. Fii aşadar prevenit!

Trimite-mi omul şi scrisoarea în strada Gaţ Lussac şi părăseşte Franţa pentru câteva luni. Te amesteci în nişte afaceri mai periculoase decât ţi se par, adăugă el blând. Dacă continui în felul acesta nu vei fi un bun client pentru asigurările pe viaţă.

Era atâta ameninţare în vocea aceasta blândă, înpotolită, încât Benoit era ca fascinat. Avea impresia că visează, i se părea că dintr'un moment într'altul avea să se deştepte pentru a descoperi că nu vorbiseră tot timpul decât despre ploaie şi timp frumos.

Dar lucirea sinistră de triumf pe care o citi în ochii lui Pary îi făcu efectul unui duş rece: cu siguranţă că interlocutorul său se înşelase asupra semnificaţiei acestei tăceri.

— Zău, te gândeşti la toate, spuse el călduros, deschizând uşa şi ieşind înaintea vizitatorului său în coridor.

In capătul celălalt Denis, ostentativ, ştergea de praf un raft al bibliotecii. Deodată se auzi un geamăt, nişte cuvinte fără şir din camera lângă care se afla Denis. Benoit încruntă sprâncenele.

— După cum văd ai un bolnav în casă? întrebă Pary. Trebue să fie neplăcut. — Puse mâna pe

brațul căpitanului. — Mă tem că ești pe cale de a comite o nebunie. Și ar fi mare păcat!

Se îndreptă spre scară.

— Nu te deranja, te rog. Voi găsi și singur drumul.

III.

André se înapoie în cameră și, după ce-și aprinse pipa, se instală într'un fotoliu confortabil, unde-l găsi peste câteva minute Jean, cu mâinile în buzunare, picior peste picior, cu privirea fixată prin fereastră.

Feciorul anunță de două ori că dejunul era gata, dar neobținând drept răspuns decât invitația de a se duce dracului, supărat în susceptibilitatea lui, se întoarse la oficiu. Benoit nu-și făcea deloc iluzii în privința riscurilor pe cari le asuma. Nu făcuse niciodată greșala să subestimeze pe adversarii săi și nu de data aceasta avea s'o facă. Acel care putea răpi un milionar american, să-l drogheze, pentru a-l face să-și piardă pen'ru un timp rațiunea, să se servească de cătușe pentru degete pentru a-l face să-i împărtășească vederile, nu se va încurca cu scrupule nici în viitor. André mai avea ca o dovadă suplimentară și glontele al cărui șuerat îl mai păstra în urechi.

Aproape inconștient începu să-și vorbească sie-și cu voce tare. Obiceiul acesta îl ajuta să-și concentreze gândurile și să-și facă o idee mai clară despre situație.

— Două alternative, prietene! remarcă el. Prima... să-l duci înapoi pe Stratton în strada Gaul Lussac, a doua... să-l păstrezi. Alternativa numărul 1, bine înțeles, nici nu se discută... e ridiculă, absurdă. Așa dar e hotărît.

Se răsturnă în fotoliu şi sună.

— Jean, porunci el, ia o foaie de hârtie şi un creion şi aşează-te la masă. Trebue să cuget şi n'aş vrea să uit ceva.

Feciorul se supuse. Urmă o lungă tăcere.

— Intâi, începu Benoît, scrie. Ei ştiu unde se află Stratton. Ce spui? Nu mă întrerupe, te rog. Al doilea, vor încerca să ia înapoi pe Stratton. Al treilea, nu vor avea pe Stratton. Asta-i tot pentru moment, Jean. Nu-i rău pentru un sfert de oră de cugetare, nu-i aşa, bravul meu Jean? Acum, mai ai încă ceva de făcut. Scoală-te şi, cu îndemânarea ta bine cunoscută, uită-te dacă acela care supraveghează casa mai e încă aici.

Jean se execută şi anunţă în cele din urmă că nu-l vedea.

— Asta dovedeşte fără îndoială că-i aici, spuse André. Noteaz-o, Jean. Al patrulea... Stratton nu poate părăsi casa fără a fi văzut.

Benoît se uită la cămin, cu nişte ochi strălucitori.

— Am găsit, Jean... Al cincilea, Stratton trebue să părăsească casa fără a fi văzut. Il vreau, Jean, îl vreau numai pentru mine. Vreau să ascult liniştit flecăritul său copilăresc. Il voi instala în vila mea la ţară şi tu îl vei supraveghea.

— Bine, domnule, răspunse Jean docil.

— Pentru asta trebue să ne scăpăm de individul acela. Dar cum, Jean, asta te întreb pe tine. Ei bine! Ne mai dându-i motiv să ne spioneze. Dacă i se pare că Stratton nu mai e la noi, afară de cazul că-i un imbecil, nu va mai sta mult timp pe aici.

— Inţeleg, domnule.

— Ba de loc. Nu înţelegi nimic. Acuma, Jean, aleargă la domnul Ceval. Spune-i să vină puţin

pe la mine şi că eu nu mă pot mişca de frică 'să nu-mi pierd şirul gândurilor.

Jean porni şi Benoit îl auzi traversând coridorul şi ducându-se la apartamentul vecin situat la acelaşi etaj. Apoi auzi un murmur de voci şi, peste puţin, servitorul se întoarse.

— E în baie, domnule, dar vine cum termină. — După aceste cuvinte se opri. — Nu doriţi nimic altceva domnule?

— Ba da, Jean, dar deocamdată dă-mi un alt pahar de bere.

După ce se închise uşa, Benoit se sculă şi începu să se plimbe de colo până colo prin cameră. Planul său era simplu, dar simplitatea îi reuşise întotdeauna.

— Pary nu va veni el însuşi... şi nici scumpul şi unicul nostru Henri. Stratton nu-i de mult în Franţa şi asta-i foarte bine. Şi chiar dacă dăm greş tot nu vom sta mai prost decât acum. Chestie de noroc... Asta-i tot!

Tot mai vorbea cu glas tare când intră Pierre Ceval.

— Adevărat e, dragul meu, că te frământă gândurile în aşa hal?

— Da. Pierre... şi nimic nu mă va putea distrage, nici măcar groaznicul halat pe care-l porţi. Am nevoie de ajutorul tău.

— Dragul meu, tot ce posed îţi aparţine. Cu ce te pot ajuta?

— Intâi de toate, vino să-mi vezi protejatul.

Il conduse pe Ceval până în camera Americanului şi deschise uşa. Milionarul îi privi năucit, şi Ceval, înmărmurit, exclamă:

— Doamne Dumnezeule! Ce are?

— Aş vrea şi eu s'o ştiu, spuse André. Aruncă

un zâmbet liniştitor Americanului şi se înapoiă în salon, urmat de Pierre.

— Şezi, Pierre şi acordă-mi toată atenţia.

Timp de zece minute tovarăşul său îl ascultă în tăcere. Tânărul înfumurat, îmbrăcat într'un halat somptuos dispăruse făcând loc unui personagiu cu privirea atentă care încuviinţa din cap pe măsură ce totul se lămurea.

— Aşa dar, vrei să-mi faci serviciul? întrebă în cele din urmă André.

— Desigur răspunse celălalt. Dar nu crezi, André, că ar fi mai bine să chemi în ajutor câţiva camarazi să ne distrăm cum trebue? Nu prea am mare lucru de făcut acuma.

Benoit clătină din cap.

— Nu, dragă Pierre. Cei împotriva cărora trebue să luptăm sunt prea puternici dar dacă vrei să mă ajuţi, ai să te distrezi cât pofteşti înainte ca afacerea să se fi terminat.

Deocamdată, trebue să întrebuinţăm viclenia.

— Ne-am înţeles, spuse Ceval sculându-se. Voi îndeplini întocmai instrucţiunile tale. Vino să dejunezi cu mine la Olympia. Trebue să ies cu două fetiţe dela „Teatrul Veseliei".

— Nu azi, spuse André. Am prea mult de lucru după amiază.

Imediat ce plecă Ceval, Benoit îl sună pe Jean.

— După masă te vei duce cu d-na Denis la gara St. Lazare. Vei ieşi pe poarta dinspre stradă şi dacă sunteţi urmăriţi... cum e probabil... nu daţi importanţă! Când veţi ajunge la gară, vei lua un bilet pentru Vibraye, vei spune la revedere d-nei Denis cu un aer necăjit şi-i vei recomanda să nu scape trenul următor pentru localitatea aceea încântătoare. Vei face aluzie la vizita pe care trebue s'o facă mătuşii ei din Avenue Soeur Rosalie, care

e bolnavă. După aceea, veĭ lua trenul pentru Vibraye şi vei rămâne acolo două zile, în timpul cărora vei încerca să nu uiţi că eşti însurat... chiar dacă te duci la cinematograf. Apoi te vei întoarce aici, aşteptând noi instrucţiuni. M'ai înţeles?

— Da, domnule.

— Oare soţia ta n'are cumva pe undeva vreo soră sau rudă bolnavă?

— Da, domnule, are o vară paralizată în strada du Bac răspunse Jean mândru.

— Splendid, exclamă André. Va sta până seara la vara ei oloagă, dacă va putea suporta. Apoi se va duce la Gara de Est unde va lua trenul pentru Versailles. Nu cred să fie urmărită căci tu veĭ ajunge la Versailles, va trebui să pregătească vila pentru doi musafiri. Inainte de toate, Jean... gura! Jocul a început. Acuma, repetă ce ţi-am spus!

După ce Jean termină, André exclamă:

— Şi când te gândeşti că există oameni cari vorbesc de rău armata! Acuma patru ani n'ai fi înţeles un cuvânt din toate astea.

Ii dădu drumu lui Denis şi se instală în faţa biroului. Scoase din buzunar foaia de hârtie pe jumătate ruptă, o puse într'un plic pe care-l adresă băncii sale cu o scrisoare în care cerea să-i fie păstrat cu îngrijire conţinutul mesaqiului.

Apoi luă o altă foaie de hârtie şi compuse un document care trebuia să-l bucure grozav, judecând după expresia veselă a chipului său.

Băgă hârtia într'un alt plic pe care-l adresă tot băncii lui. In sfârşit, timbră prima scrisoare, pe a doua nu... şi le băgă pe amândouă în buzunar.

Următoarele două ore le petrecu înfulecând un cotlet gustos de miel pregătit de d-na Denis şi uitându-se la protejatul său cum înghite în silă

niște pilaf. Apoi, după plecarea lui Denis spre gară, plecare care coincise cu întoarcerea la timp a lui Pierre Ceval, începu o activitate febrilă în casă. Bine înțeles, pândarul din stradă care părea absorbit de către furnusețea peisagiului, de oarecea era acolo de peste trei ore, păstra o seninătate olimpică. Tovarășul său îl urmărise pe Denis la gară. Benoit nu ieșise... și pândarul începu să se plictisească.

La ora 4 jumătate părăsi cineva casa: dar nu era decât manechinul acela de modă pe care-l cunoștea deja: Pierre Ceval.

Noaptea începu să se lase când se opri un taxi în fața ușii. Numaidecât, pândarul se apropiă, dar începu să zâmbească văzând pe cei doi ocupanți coborînd din mașină. Unul era impecabilul Ceval, celălalt era un bărbat pe care nu-l cunoștea și ambii, erau, după toate aparențele, cam băuți.

— Dragul meu maimuțoi! spunea Ceval drăgăstos, e... eu... vo... voi plăti mașina,,,

Celălalt sughiță în semn de aprobare și se sprijini de perete.

— Bine!... scum... scumpul meu ăăăăp... prieten. C...c...cum vrei.

Cei doi bărbați urcară treptele împleticindu-se și începură să cânte în cor. Apoi ușa se închise și pândarul putu auzi armonioasa melodie prin fereastra deschisă.

Peste zece minute, se îndepărtă încetișor deoarece nu era nimic de raportat. Nu putea să știe că, sus, în salonul lui Pierre Ceval, doi tineri perfect treji se uitau cu ochi de cunoscători la un domn beat furtă care cânta, și că unul dintre tinerii în plină posesiune a facultăților era Pierre Ceval.

Activitatea interioară din Avenue Hoche fu reluată și, la căderea nopții, casa redeveni tăcută.

Zece... unsprezece!... tăcere deplină! La ora 11 şi jumătate un zgomot brusc trezi întreaga atenţie a lui Benoit, instalat în fotoliul său. Venea dela bucătărie... şi el aştepta de mult acest sunet.

Deschise încetişor uşa şi se strecură în coridorul care ducea la camera bolnavului. Apoi aprinse o lămpiţă de noapte şi se întoarse spre corpul nemişcat întins pe pat.

— Herbert Stratton, spuse o voce tare dar cu un ton desmierdător, mănâncă-ţi grişul! forţează-te, micul meu, forţează-te! Ştiu că nu-i prea plăcut, dar doctorul a spus că n'ai voie să iei nici alcool, nici carne. Grişul, Herbert... iată ce-ţi va face bine!

Se sculă încetişor. Patru oameni stăteau în faţa uşii, cu revolverul în mână.

— Ce însemnează comedia asta? strigă Benoit furios.

— Taci! făcu şeful bandei dispreţuitor. Dacă mai spui un cuvânt... eşti un mort. Inţeles?

Benoit fierbând de mânie, reuşi cu greu să se stăpânească.

— Ştiţi că omul acesta este oaspetele meu şi că e bolnav? spuse el cu voce tremurândă de furie.

— Zău? făcu şeful rânjind. Puneţi mâna pe cuverturile dela pat, prieteni, şi legaţi-mi cobză pe cocoşelul ăsta neastâmpărat.

Inainte de a fi avut timp să reziste Benoit se trezi legat fedeleş cu mâinile la spate şi cu un căluş în gură.

Redus la neputintă, văzu pe cei trei indivizi punând mâna pe invalid şi scoţându-l din cameră după ce-i puseseră şi lui un căluş.

— Mişcă! spuse al patrulea lui André. Şi tu ai să iei parte la serbare.

Benoit, indignat, trebui să arate drumul răpitorilor săi. O maşină mare staţiona în faţa uşii şi, în

mai puţin decât trebue pentru a o spune, cei doi bărbaţi fură împinşi înăuntru, urmaţi de către şeful bandei. Maşina porni.

— Nu uita, îi spuse el lui Benoit cu falsă blândeţe, că revolverul meu a rămas mut până acum. Caută să faci şi tu la fel.

La ora unu, maşina ajunse în faţa „Ulmilor". De vreo zece minute, André se uita cu coada ochiului la bolnavul care făcea eforturi disperate pentru a scăpa de căluş. Ochii i se învârteau în orbite şi se agita pe scaun, dar zadarnic, căci legăturile rezistau.

In cele din urmă renunţă.

Când fu transportat în casă nici nu mai lupta; părea recăzut în prostaţie. Benoit fu dus într'o cameră în care intră, după câteva minute, Pary, urmat de către fiică-sa.

— A! tânărul meu prieten! strigă Pary amabil, nici nu îndrăsneam să sper că voi avea atât de puţin de furcă cu d-ta.

Scotoci prin buzunarele lui Benoit şi scoase un revolver şi un pachet de scrisori.

— Către banca d-tale, murmură el. Şi nici măcar timbrată. Scoate-i căluşul, Irène, şi desleagă-i mâinile. Dragă prietene, mă mâhneşti!

— Aş vrea să ştiu, domnule Pary spuse André calm, cu ce drept s'a comis acest atentat laş. Pui să răpească în toiul nopţii pe un prieten al meu, bolnav, fără să mai vorbesc de mine.

Irène îi oferi râzând o ţigare.

— Dumnezeule! remarcă ea, eşti într'adevăr uimitor, dragul meu André!

Benoit îi aruncă o privire glacială, în timp ce Pary, zâmbind uşor deschidea încet plicul pe care îl ţinea în mână. Dar înainte de a citi conţinutul se opri brusc şi zâmbetul îi dispăru depe buze. Din

camera de deasupra venea un sgomot înspăimântător urmat de un val de înjurături.

— Drept cine... mă luaţi, maimuţoilor? Şi înlăuntru de foate unde dracu mă aflu?

— Scuzaţi limbajul prietenului meu, spuse André cu blândeţe, dar veţi recunoaşte că este întrucâtva justificat. Şi apoi, îmi pare rău că trebue să vă spun că aseară era beat mort şi că tocmai când dormea mai bine l-au luat cu forţa domnii aceia.

Abia pronunţase aceste cuvinte că se deschise brusc uşa pentru a face loc unui individ nebun de mânie. Una din mâini îi era legată la un deget cu un bandaj murdar de sânge.

— Ce înseamnă gluma asta... neruşinată? exclamă el cu violenţă. Şi bandajul ăsta murdar cu cerneală roşie?

— Intreabă-l pe prietenul nostru, aici de faţă Marthet, spuse André. E un om plin de haz. De altfel el are şi nota.

Pary desfăcu hârtia şi o parcurse cu privirea, în timp ce tânăra fată se apleca peste umărul lui.

„D. Pary. Ulmi. St. Denis.

Pentru angajarea unui soldat demobilizat	fr.	500
Pentru a-l îmbăta (ţinând seama de preţul băuturii şi de capacitatea susnumitului)	„	500
Sticluţa cu cerneală roşie	„	2
Pentru sdruncinul nervos cauzat susnumitului	„	1000
Total	fr.	2002

Irène isbucni în râs.

— O! dragul meu André eşti adorabil!

Dar el nici nu se uită la ea. Nu-l părăsea din ochi pe Pary care, absolut impasibil, îl fixa fără să clipească.

CAPITOLUL IV

NOAPTEA LINIŞTITĂ LA „ULMI"

— Mă întreb ce am să fac cu d-ta, tinere, spuse Pary încetişor după o lungă tăcere. Ştiam eu că eşti lipsit de tact.

Benoit se răsturnă în fotoliu şi se uită zâmbind la gazda sa.

— Vei trebui să-mi dai nişte lecţii. Totuşi, trebue să-ţi mărturisesc sincer că nu ştiam că această minunată calitate constă în a pune mâna cu forţa pe o persoană inofensivă şi pe unul dintre prietenii lui beat furtă.

Pary, după ce se uită îndelung la omul sburlit care stătea în uşe, sună.

— Luaţi-l de aici pe omul acesta, spuse el cu o voce aspră servitorului care intră în cameră, şi băgaţi-l în pat. Mâine dimineaţă voi vedea ce se poate face cu el.

— Vei vedea? strigă Marthét, înaintând furios. Ce vei vedea? Banditule! Mai întâi aş vrea să ştiu...

Cuvintele i se opriră în gât şi se uită la Pary ca o pasăre fascinată de un şarpe. Ochii cenuşii ca oţelul aveau o strălucire atât de aspră încât fostul soldat simţi că-l părăseşte curajul şi se întoarse către Benoit ca pentru a-i cere un sfat.

— Fă ce-ţi spune domnul acesta simpatic, Marthét, spuse André, şi dute la culcare. — Zâmbi pentru a-l linişti. — Şi dacă eşti tare, tare cuminte, poate că pentru a te recompensa, va veni să-ţi spună noapte bună în pat. Asta numesc eu tact, remarcă el pe când se închidea uşa.

Aprinse o ţigare şi dădu drumul gânditor unui nor de fum.

— Ajunge cu braşoavele! mărăi Pary. Unde l-ai ascuns pe Stratton?

— St, st, şopti André. Mă mâhneşti domnule Pary! Te credeam un om tare, tăcut, care nu se înfurie niciodată şi iacă că mă dezamăgeşti cum începem să facem cunoştinţă.

— Nu, prietene, spuse el liniştit, în locul d-tale n'aş face-o. Căci dacă mă loveşti îţi înapoiez poliţeţea. Şi să ştii că asta n'are să te înfrumuseţeze.

Pary se aşează la loc încetişor şi fruntea lui, ale cărei vine se umflaseră, i se descreţi. Merse chiar până la a zâmbi. Numai mişcarea mâinii care pianota pe genunchi îi trăda neastâmpărul momentan.

Benoît aruncă o privire tinerei fete care, întinsă pe sofa în poziţia ei favorită, nici nu ridicase capul.

— Cred că e absolut de prisos să mai discut cu d-ta, spuse Pary după o tăcere.

— Trebue să recunosc că n'am fost niciodată tare în discuţii. Sunt prea sincer, fără îndoială.

— Probabil că ai înţeles după evenimentele din noaptea asta, reluă Pary, că nu glumesc.

— In cazul acesta mă mâhneşti, răspunse André. Dacă asta e tot ce pot face, ai face mai bine să te laşi pagubaş şi să te apuci să cultivi nişte cartofi.

Irène începu să râdă şi-şi aprinse o ţigare.

Pary rămase nemişcat în faţa ferestrei, căutând să străpungă întunericul. Cu toată atitudinea lui impertinentă, André îşi dădea foarte bine seama că situaţia era critică. Fără îndoială că în casa aceia erau vreo jumătate de duzină de oameni tot atât de lipsiţi de scrupule ca şi stăpânul lor. Dacă Pary voia să-l omoare, nu va ezita nicio clipă s'o facă. Nu era o exagerare, un fel de a vorbi, ci o pură consternare. Pary putea omorî un om mai uşor decât omoară altcineva o muscă.

O clipă îi dădu în gând să nu mai rămână în casă, să se arunce asupra lui Pary şi să fugă pro-. tejat de întunericul care domnea în grădină. Dar gândul acesta nu era decât trecător şi-l părăsi încă înainte de a-şi fi dat seama că Pary stătea în faţa unei oglinzi care-i permitea să supravegheze orice ungher al camerei.

Nehotărîrea momentană făcu loc hotărîrii de a cunoaşte gândurile care se frământau în creerul acela criminal.

Evenimentele se desfăşuraseră până atunci cu o atare repeziciune încât abia avusese timpul să se obişnuiască cu ele; ultimele 24 ore i se păreau ca un vis. Privirea lui lunecă dela umerii largi ai omului întors spre fereastră, spre tânăra fată care fuma pe sofa şi zâmbi batjocoritor. Îi venise în gând scena la care asistase noaptea trecută. Desigur, fostul ofiţer, pe care placea îl plictisea de moarte nu se putea plânge deloc acum; şi Benoit era aproape convins că jocul abia începuse.

Un sgomot brusc venind din grădină îl făcu să tresară. Văzu lucind albul unui plastron şi, o secundă mai târziu intră un bărbat în cameră cu pas nesigur. Era d. Barrier care, după toate aparenţele, căutase uitarea în alcool.

— L-aţi prins? întrebă el cu o voce cleioasă sprijinindu-se de braţele lui Pary.

— Nu, spuse acesta aspru, privindu-l cu dispreţ.

— Unde-i?

— Întreabă-l pe prietenul fetei d-tale, căpitanul Benoit, poate te va putea informa. Dar pentru Dumnezeu, prietene, aşează-te dacă nu vrei să cazi.

Îl împinse brutal pe Barrier într'un fotoliu şi căzu din nou pe gânduri la fereastră

Tânăra fată nu acorda nicio atenţie noului venit care se uita năucit la Benoit.

— Ne-am împotmolit într'o atmosferă de neînţelegeri, domnule Barrier, spuse ofiţerul amabil. Gazda noastră este convinsă că sunt un bandit. Sper că fata d-tale e bine.

— Hm... da, mulţumesc, bolborosi celălalt.

— Vrei să-i spui că am de gând că-i fac o vizită mâine înainte de a mă înapoia la Paris? Bine înţeles afară de cazul că vizita mea matinală ar stinghéri-o.

Cu mâinile în buzunare, Pary se uita la Benoit.

— Aşa dar, vrei să ne părăseşti mâine? întrebă el calm.

— Mi-am comandat maşina pentru ora zece, răspunse Benoit sculându-se. Sper că plecarea mea nu va schimba obiceiurile casei? reluă el întorcându-se către tânăra fată care-şi lustruia unghiile.

— Zău! spuse ea zâmbind. O să te pierdem atât de curând.

— Sunt sigur că mă voi face mult mai folositor d-lui Pary de departe decât aici, spuse André. Se poate chiar ca să-i arăt drumul comorii pe care o crede în posesia mea.

— Vei şti foarte bine s'o faci, asigură Pary. Dar mă întrebam chiar în clipa asta, dacă n'aş putea obţine informaţiile pe cari le vreau dela d-ta, mai repede şi fără bătaie de cap servindu-mă de puţină... convingere.

Viziunea unui deget strivit, prefăcut într'o masă de carne, apăru în faţa ochilor lui Benoit; i se păru că aude ţipătul acela groasnic, pe jumătate animalic, care străpunsese întunericul noaptea trecută şi inima începu să-i bată mai repede. Dar imediat zâmbi si clătină din cap.

— Eşti prea deştept pentru a comite o tentativă

atât de inutilă, spuse el încet. Înţelegi, afară de cazul că mă omori, ceea ce nu cred că ţi-ar folosi pentru moment; ţi-ar fi greu să-ţi explici purtarea mâine.

O tăcere prelungă urmă aceste cuvinte, tăcere pe care o rupse însfârşit râsul sec al lui Paru:

— Pentru un om tânăr ca d-ta, eşti într'adevăr clarvăzător, remarcă el. Irène, camera albastră e pregătită? In cazul acesta spune-i lui Louis să-l ducă acolo pe căpitanul Benoit.

— Am să-l conduc eu, răspunse ea sculându-se, apoi mă voi duce să mă culc. Doamne! André, ce plictisitoare este ţara voastră! adăugă ea deschizând uşa şi asigurându-se că o urmează.

André observă că faţa lui Pary exprima neplăcere. Desigur că nu-i prea plăcea întorsătura pe care o luau evenimentele.

Casa era admirabil mobilată. André nu era prea priceput în această materie, dar ochiul său de profan remarcă totuşi pereţii acoperiţi de tablouri rare şi preţioase, covoarele groase, în cari picioarele se 'nfundau fără sgomot, mobilele masive de un gust excelent. Ajungând în capul scării, auzi sunând un orologiu. Era ora trei precis.

Tânăra fată deschise uşa camerei şi întoarse comutatorul. Se uită drept în ochii lui André şi zâmbi.

Acesta nu prea avea chef să înceapă o conversaţie, dar nu putea trece prin faţa ei fără a-i spune un cuvânt.

— Prostule, murmură ea, pentruce te porţi ca un nătărău?

André zâmbi şi, după cum am spus-o, zâmbetul îi transforma faţa.

— I mi voi aminti de această intrare în materie. Mulţi oameni ar vrea să fie atât de sinceri dar n'au

curajul. Asta te face numai decât intim, nu-i aşa?

Fata îi puse mâna pe umăr.

— Nu-ţi dai seama, şopti ea cu pasiune, că te vor ucide! Pleacă, idiotule.... pleacă... mai e încă timp. O! Dacă te-aşi putea face să înţelegi; numai de ai vrea să mă crezi! Pleacă! departe... fă orice... numai să nu rămâi aici.

In emoţia ei îl scutura din toate puterile.

— Ce primire veselă! exclamă André zâmbind. Te pot întreba pentru ce-mi porţi atâta interes? Tatăl dumitale mi-a dat acelaş sfat ieri dimineaţă.

— Nu mă întreba pentru ce, răspunse ea cu înfrigurare, nu ţi-o pot spune. Dar vorbele mele sunt adevărate toate... Fii sigur de asta! Poate că dacă le spui acum unde l-ai ascuns pe american, nu ţi se va întâmpla nimic... dar, în cazul contrar... — deodată ea dădu drumul umărului lui Benoit.... — Micul dejun este la ora nouă, dragul meu André. La revedere!

II.

Benoit trecuse prin multe pericole în timpul celor patru ani de război, dar cum era departe de a fi un dobitoc, înţelesese că trebuia neapărat să uzeze de strataqeme pentru a micşora pe cât posibil pericolele. O mare putere fizică este un atu preţios, dar prezintă şi unele desavantagii.

Mai întâi de toate, acela care-i înzestrat cu ea, e adeseori lipsit de îndemânare. André se exersase în timpul războiului să se târască pe pământ, fără să mişte un fir de iarbă. Van Dyck, un vânător olandez, îl învăţase cum se poate târî un om pe coate ca un şarpe, fără a fi văzut de nimeni.

Un om foarte puternic este adesea lent în mişcări; André învăţase dela Olaki, un japonez, secretul

care permite să sugrumi o fiinţă omenească în câteva secunde numai cu mâinile.

Benoit nu ştia ce-i frica. Aşadar îşi scoase ghetele, aşezat pe marginea patului. Ideea riscului nici nu-i trecu măcar prin minte. I se părea lucrul cel mai natural din lume să exploreze casa şi, în câteva cuvinte, îşi rezumă situaţia.

— Ei mă bănuesc în orice caz; ştiu şi că Stratton e la mine. Deci, în cazul că m'ar surprinde n'aş sta mai rău decât acum. Şi s'ar putea întâmpla să fac o descoperire interesantă. Să mergem!

Hotărîrea era luată şi, din momentul acela, nimic nu l-ar mai fi putut face să-şi schimbe părerea.

Coridorul în care dădea uşa camerei sale era întunecos şi întunecoasă era şi scara pe care se aventură.

Îşi ridicase gulerul halatului de culoare închisă îşi scosese ghetele şi mergea fără sgomot pe covorul gros. Ca o umbră enormă, dispăru în întuneric, înaintând cu instinctul sigur pe care-l dă experienţa. Din când în când se oprea şi asculta cu atenţie, dar tăcerea nu era ruptă decât de tic-tac-ul monoton al unei pendule sau de scârţâitul unei mobile.

In stânga lui era camera în care petrecuse seara. Benoit o luă spre dreapta. Când se urcase în camera sa, remarcase o uşe acoperită cu o perdea groasă şi se gândise că era poate camera despre care-i vorbise Simone Barrier... camera în care Henri Lanquier îşi păstra comorile dobândite pe nedrept. Pipăind dealungul peretelui, mâna sa atinse nerdeaua... pentru a o lăsa apoi imediat să cadă la loc. Auzise chiar lângă el un şuerat ascuţit...

Se dădu cu un pas înapoi şi se uită spre locul de unde i se păruse că vine sunetul... dar nu putea

să vadă nimic. Inaintă din nou şi atinse iar perdeaua. Indată se auzi încă odată sgomotul, de data aceasta mai ascuţit.

Se dădu cu un pas înapoi şi se uită spre locul de unde i se păruse că vine sunetul... dar nu putea să vadă nimic. Inaintă din nou şi atinse iar perdeaua. Indată se auzi încă odată sgomotul, de data aceasta mai ascuţit.

André îşi trecu mâna pe fruntea umedă. Oamenii, îi cunoştea şi nu-i era frică de ei, dar ce însemna acest şuerat în toiul nopţii? In cele din urmă se hotărî să rişte şi scoase din buzunar o mică lampă electrică. Cu mâna întinsă, o aprinse.

In centrul fâşiei de lumină, se legăna graţios un şarpe. Privi o clipă fascinat micul cap triunghiular, apoi stinse lampa şi se îndepărtă mult mai repede decât venise.

— Veselă casă! murmură el, cu buzele uscate. Animalul favorit este, după câte văd, un cobra.

Se sprijini o clipă de rampa scării şi-şi recăpătă curând sângele rece. Nu se mai auzea niciun sunet; probabil că şarpele nu se înfuria decât atunci când pătrundea cineva în domeniul său. André decisese tocmai să facă o nouă încercare pentru a amăgi şarpele, când auzi clar un rânjet venind de jos.

Se înroşi de mânie. Era desigur un râs omenesc şi André înţelese dintr'odată că-şi bătea joc de el. Gândul acesta îi era foarte neplăcut.

Intr'adevăr, deşi nu era deloc închipuit, André Benoit avea o idee justă despre capacităţile sale şi nu putea suporta ca un bandit mârşav, pe care l-ar fi sugrumat într'o jumătate de minut, să-şi permită să râdă de el. Strânse pumnii şi începu să înjure încet. Apoi, tot atât de tăcut precum coborîse, începu să urce înapoi. Avea chef să lovească pe cineva... şi încă cu sete. Mai avea încă nouă trepte de urcat

şi la a cincea auzi din nou rânjetul acela blestemat. În aceeaşi clipă simţi ceva trecându-i pe deasupra capului şi turtindu-se în perete în spatele său. Se aruncă instinctiv înapoi şi, fără să-i mai pese de sgomot, urcă şi restul treptelor. Cu fălcile încleştate, cu ochii scânteetori, André Benoit vedea roşu.

Se opri în capătul scării şi se ghemui la pământ. Simţea lângă el o prezenţă străină şi ţinându-şi respiraţia, ascultă. Atunci îl auzi pe celălalt mişcându-se. Nu era decât un sunet foarte uşor, dar asta îi ajungea. Fără o clipă de ezitare se repezi şi mâinile i se încleştară pe o fiinţă omenească. Începu să râdă.

Adversarul său avea o putere mult superioară mijlociei, dar, după un minut, sub strânsoarea lui André, era neputincios ca un copil. André îşi lunecă mâna dreaptă pe gâtul omului al cărui cap fu irezistibil aruncat pe spate. Adversarul său scoase un ţipăt înăbuşit, dar în acelaş moment se simţi eliberat.

— Încă puţin, micule, îi murmură André la ureche, şi-ţi rupeam şira spinării. O să scapi cu o înţepeneală a gâtului. Altădată... să nu mai râzi... E periculos!

Ca o fantomă, dispăru pe coridor.

— Mă întreb cine să fi fost, îşi spuse el în şoaptă. Sper că pe viitor nu va mai râde cu atâta poftă!

III.

A doua zi dimineaţa, la ora opt un colos îi aduse apă caldă şi un ceai. André îl examină imediat. Capul lui mare se mişca liber pe umerii lui robuşti. Când trase perdelele, lumina îi izbi chipul umflat şi sbârcit, şi, deodată, André sări în sus exclamând:

— Dumnezeule! E Paul Duval!

Omul se întoarse brusc spre pat.

— Şi ce-ţi pasă? mormăi el, dar numaidecât expresia feţii i se schimbă. Al dracului să fiu dacă nu-i Benoit.

André începu să râdă.

— Ai dreptate, Paul. Dar ce cauţi tu aici?

Omul nu vroia însă să vorbească.

— N'aveţi grije pentru asta, domnule, spuse el cu un ton sălbatec. Mă priveşte personal.

— După cât se pare ai părăsit ringul? întrebă André.

— O! decând am fost bătut de ticălosul acela de Maimat. Dacă pun vreodată mâna pe el...

Se opri, negăsind cuvinte pentru a-şi exprima ura.

André, care ştia că Paul părăsise ringul pentru a intra ca pensionar în închisorile Republicei, păstră o tăcere discretă.

Paul se opri în faţa uşii şi se uită ezitând la Benoit. In sfârşit se decise să se apropie de pat.

— Nu mă priveşte, spuse el cu voce răguşită, dar fiindcă ai fost şi d-ta boxeur, în focul d-tale nu m'aş ocupa prea mult de cele ce se întâmplă în casa asta. Nu-i sănătos deloc. Numai, să nu spui că ţi-am spus.

— Mulţumesc, Paul, spuse Benoit zâmbind. A-propo, nu este cineva în casă care are gâtul strâmb azi?

— Gâtul strâmb! repetă omul. Asta-i nemaipomenit că mă întrebi... tipul e în pat şi înjură de mama focului. Nu poate mişca capul.

— Am voie să te întreb cine-i tipul? Intrebă Benoit bându-şi ceaiul.

— Ei, Pary, desigur! Cine vrei să fie? Micul dejun e la nouă.

Uşa se închise în urma lui şi André îşi aprinse

o ţigare. Îi mergeau bine treburile; în prima seară falca lui Languier, în a doua gâtul lui Pary; pentru început nu era rău. André manifesta numaidecât optimismul pe care i-l invidiau prietenii săi.

— Dacă l-aş fi ucis, murmură el,... da... dacă l-aş fi ucis... totul ar fi fost sfârşit şi aş fi trebuit să dau un alt anunţ.

Când André coborî în sufragerie, nu-l găsi decât pe Pary. Coborînd examinase treptele şi nu văzuse nimic care să-i poată explica ce auzise trecându-i pe deasupra capului şi se înfipsese în perete. Şi nici uşa cu perdea nu prezenta nimic deosebit. In camera însorită, Pary era singur, aşezat în faţa unui ibric fierbinte.

— Bună ziua, spuse André vesel. Ce mai faceţi? Ah! Ce frumos miroase cafeaua!

— Serveşte-te! spuse Pary. Fiica mea nu coboară niciodată aşa devreme.

— Pariez că nu se scoală înainte de ora 11.

— Ai perfectă dreptate. Iei nişte jumări?

André se întoarse politicos către gazda sa şi deodată se opri mirat.

— Vai! Domnule Pary, s'ar spune că te doare gâtul?

— Da, într'adevăr, răspunse Pary cu voce seacă.

— E neplăcut gâtul strâmb! Toată lumea îşi bate joc şi nimeni nu te plânge... Nu-i bine... să râzi... câteodată.

Se aşează în faţa mesei şi-şi începu dejunul.

— Curiozitatea este încă şi mai periculoasă, căpitane Benoit. N'a lipsit mult să te omor noaptea trecută.

Cei doi bărbaţi se priviră în tăcere.

— Cred că-ţi pot întoarce complimentul, ripostă Benoit.

— Da şi nu, spuse Pary. Din momentul în care

ai început să urci scara aveam viaţa d-tale în mâi-nile mele. Dacă aş fi vrut, tinere prietene, n'aş fi avut acum gâtul strâmb.

André continuă să mănânce liniştit.

— De acord, de acord! Dar dacă n'aş fi fost o fire atât de bună şi blândă, n'ai fi scăpat atât de uşor. In fond, e păcat că nu te-am sugrumat ieri, când te-am avut în mână.

André suspină şi bău o înghiţitură de cafea.

— Intr'o bună zi mă voi vedea silit să mă scap de d-ta şi de Languier... Apropo, ce mai face scum-pul nostru Henri? Sper că nu-l doare prea tare falca?

Pary contempla şoseaua cu ceaşca de cafea în mână.

— Maşina d-tale a venit puţin prea devreme, căpitane, spuse el însfârşit. Ai să mai întârzii câteva minute ca să ne lămurim definitiv. N'aş vrea să te iau prin surprindere. — Se uită drept în ochii ofiţerului — In cunoştinţă de cauză, cu toate avertismentele mele, te-ai ridicat împotriva mea şi a intereselor pe cari le reprezint. Fie! Incepând de acum, suntem în luptă. Te-ai băgat în afacerea asta fiindcă îţi place aventura şi in-stigat de d-ra Barrier. Sărmana prostuţă care-şi face necazuri pentru beţivanul de taică-său. Ţi-a cerut să-i ajuţi... Ai acceptat; şi, oricât de curios ar pare, până acum ai obţinut succese relative. O admit şi din cauza asta te admir. Imi ceri scuze pentru felul cum m'am purtat cu d-ta astă noapte; faci parte din categoria oamenilor pe care-i ucizi... sau îi laşi în pace.

Puse ceaşca pe masă şi-şi tăie cu atenţie capătul unei ţigări de foi.

— Mai eşti şi dintre oamenii cari se încăpăţâ-

neazã sã urmeze calea pe care au pornit. Nici nu-ţi poţi închipui împotriva cui ai pornit la luptă.

Zâmbi batjocoritor şi se întoarse brusc către André.

— Imbecil, tânăr imbecil. Iţi imaginezi serios că mă poţi învinge?

Ofiţerul se sculă şi-i susţinu privirea fără să clipească.

— Am de făcut şi eu câteva observaţii, răspunse el, şi apoi vom putea pune capăt acestei întrevederi. Nu cer decât să încep lupta. După cum prea bine spui, nu ştiu nimic despre planurile d-tale, dar ştiu prea bine cu ce fel de oameni am de a face. Acei cari martirizează pe un sărman om aşa cum aţi făcut-o voi, mi se par mai răi decât nişte canibali. Aşadar nu exagerez mult spunând că aparţineţi clasei celei mai joase de criminali. Inutil să protestezi, individ mârşav ce eşti! E bine să auzi adevărul câte odată....

Benoit îşi aprinse o ţigară şi ochii lui necruţători îl scrutară din nou pe Pary.

— Mai e încă ceva, reluă el. M'ai prevenit amabil de pericolele pe cari le risc; permite-mi să-ţi dau la rândul meu un sfat. Voi lupta împotriva d-tale şi voi încerca să te învinq. Tot ce mi se va întâmpla mie, n'are importantă, mi-am căutat-o. Dar dacă i se întâmplă ceva d-rei Barrier, jur pe Dumnezeu din Ceruri că te ucid cu propriile-mi mâini.

Tăcerea domni o clipă în cameră apoi cu un hohot scurt de râs Benoit se îndepărtă.

— Cât se poate de melodramatic, adăugă el cu ton uşor. Si foarte prost pentru digestie la asemenea oră! Respectele mele încântătoarei D-tale fiice şi prietenului nostru cu falca ruptă. Ne vom revedea curând? întrebă el întorcându-se.

Pary rămase lângă masă, pierdut pe gânduri.

— Foarte curând, tinere, spuse el calm... Foarte curând....

In soarele cald de afară, André dădu şoferului instrucţiunile sale.

— Aşteaptă-mă pe şosea în faţa porţii vilei vecine. Nu voi întârzia mult.

Traversă în fugă grădina înspre „Molifţi".

Simone! Gândul tinerei fete îi ocupa mintea alungându-le pe toate celelalte.

Să petreacă numai câteva minute lângă ea, să-i atingă mânuţa, să-i simtă parfumul suav... şi apoi să reînceapă lupta.

Ajunse aproape de portiţă când Paul Duval făcu deodată irupţie pe alee. Chipul său negricios era livid şi se uită înspăimântat împrejurul său.

— Vai, domnule, strigă el. Atenţiune! L-aţi văzut?

— Ce să văd, Paul? întrebă Benoit.

— Pe animalul acela! A scăpat şi dacă întâlneşte vreun străin...

Lasă fraza neterminată pentru a trage cu urechea. Din dosul casei se auzi un răget prelung, gâgâind, apoi un sgomot de metal, ca şi cum un animal mare s'ar fi isbit de gratiile unei cuşti.

— Da! Au pus mâna pe el, murmură Paul ştergându-şi fruntea.

— După cât înţeleg aveţi o frumoasă menajerie pe aici, remarcă Benoit oprindu-l cu mâna. Cine era creatura blândă pe care am auzit-o adineauri?

Fostul boxeur se uită la el posomorât.

— Nu vă interesează, domnule! Şi în locul d-voastră nici n'aş încerca s'o aflu.

După aceste cuvinte, uriasul dispăru în tufişuri, lăsându-l pe Benoit singur. Era desigur o casă veselă vila asta şi foarte nimerită ca loc de odihnă.

Dar tocmai în clipa aceia apăru pe pajiştea vecină o siluetă care nu-i mai dădu răgaz să se gândească la altceva; deschise portiţa şi se repezi spre Simone Barrier.

IV

— Am aflat că te-ai întors, spuse ea grav, întinzându-i mâna. N'am mai putut de frică de când mi-a spus tata că te-a văzut.

André îi prinse mânuţa între labele lui mari şi zâmbi.

— E cât se poate de drăguţ din partea d-tale, cât se poate de drăguţ... Nu prea sunt obişnuit să văd oamenii neliniştiţi din cauza mea, dar trebue să recunosc că nu-mi displace deloc.

— Eşti absolut nesuferit, spuse ea retrăgându-şi mâna. Cum ai petrecut noaptea?

— Hm! Aşa şi aşa, răspunse el glumeţ.

— Dar ce-ai căutat acolo? exclamă ea. Nu înţelegi că dacă ţi se întâmplă ceva nu mi-o voi ierta niciodată?

Ofiţerul zâmbi liniştitor.

— Nu te necăji pentru mine fetiţo! spuse el. O ţigancă bătrână mi-a prezis odată că voi muri în patul meu şi la adânci bătrâneţe. La drept vorbind cauza vizitei mele este destul de caraghioasă. M'au răpit în toiul nopţii împreună cu un fost soldat care sforăia beat turtă în apartamentul meu.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea.

— L-au luat drept milionarul d-tale american şi nefericitul Marthet era prea beat ca să poată protesta. Dealtfel, nici nu i-au cerut părerea.

— O! e minunat! strigă tânăra fată cu o voce cam gâfâitoare. Şi unde era americanul?

— In apartamentul vecin... încredinţat îngrijirilor unui bun prieten al meu Pierre Ceval. Trebue să faci cunoştinţă cu Pierre. O să-l găseşti drăguţ.

— Se uită la ea gânditor.— Nu, adăugă el, la urma urmei, nu cred că ţi-l voi prezenta pe Pierre. Ai putea să-l găseşti prea drăguţ şi-i un tip nesuferit.

— Nu fii caraghios! strigă ea roşindu-se puţin. Spune-mi unde-i acum americanul?

— Departe de Paris. Mai mult nu-ţi spun. Ei mai bine să nu fii prea precis informată deocamdată.

— Ai descoperit ceva? întrebă ea cu o curiozitate înfocată.

André clătină din cap.

— Nimic. Afară de faptul că vecinii d-tale sunt cei mai groaznici bandiţi pe care i-am întâlnit.

— Dar îmi vei spune şi mie când vei afla ceva?

Ii puse o mână ruqătoare pe braţ.

— Ştii ce înseamnă pentru mine aventura asta? Să-l salvez pe tata... în fine! ştii!

— Ştiu, răspunse el grav. Ştiu, dragă fetiţo. Dacă aflu ceva îţi promit să te înştiintez. Dar, deocamdată aş vrea să supraveghezi vila de alături şi dacă afli vreun fapt important să mă previi în scris la Sport Club. Sunt atât de siguri de puterea lor încât sunt capabili să-si subestimeze adversarii. Vom vedea! Apoi adăugă clipind din ochi: în orice caz, prietenul nostru Languier va veghea la siguranta d-tale.

— Ticălosul! spuse ea în şoaptă. Cât îl urăsc! Apoi, schimbând brusc tonul, se uită la Benoit.

— Nu ştiu dacă merită menţionat, spuse ea încetişor, dar ieri după amiază au venit la „Ulmi" patru persoane la ore diferite. Erau toţi bine îmbrăcaţi, afară de unul dintre ei care părea un lucrător înstărit.

André clătină din cap.

— Nu cred că această informaţie să ne fie de mare folos. Insfârşit, nu se ştie! scrie-mi la club imediat ce vei afla ceva în genul acesta.

— Bună ziua, d-ră Barrier.

Vocea lui Pary răsunând în spatele lor făcu să tresară pe Benoit care-şi înăbuşi o înjurătură.

— Scumpul nostru căpitan ne-a adus în vizită un tânăr încântător pe care l-a lăsat apoi în casă.

André îşi muşcă buzele; uitase complectamente că Marthét rămăsese la „Ulmi".

— Te aşteaptă în maşină, reluă Pary cu voce dulceagă. Afară de cazul că vrei să mi-l laşi ca talisman.

— Nu, domnule Pary, deocamdată îţi ajunge cât l-ai văzut. Sper că i-ai plătit ce i se cuvine.

— Îi voi lăsa prin testament, răspunse Pary. Dacă faci şi d-ta la fel, nu mă îndoiesc că va fi plătit de către unul din noi, mai curând sau mai târziu. Apropo, tatăl d-tale s'a sculat, d-ră Barrier?

Tânăra fată încruntă sprâncenele.

— Nu, nu încă.

— Atunci mă duc să-l văd în camera lui. La revedere.

Se îndreptă spre casă şi cei doi tineri se uitară tăcuţi după ei. Abia când ajunse la uşa sufrageriei îi strigă André din urmă:

— Vrei să-ţi trimit o sticlă cu medicament pentru gât?

Pary se întoarse brusc.

— Nu te obosi, căpitane Benoit, mulţumesc. Leacurile pe cari le întrebuinţez eu sunt mult mai eficace.

CAPITOLUL V

UN SUCCES AL LUI LANGUIER

— Ai petrecut o noapte bună, Marthét? întrebă André urcându-se în maşină.

— Nu ştiu ce pun ei la cale, domnule, dar nu-mi place deloc, spuse el zâmbind uşor. N'am pomenit încă aşa o bandă de ticăloşi.

— Câţi ai văzut? întrebă Benoit.

— Şase, domnule, dar am auzit încă pe alţii vorbind.

Maşina încetini în faţa poştei şi André coborî. Inainte de a se duce la Versailles, vroia să expedieze o telegramă lui Pierre Ceval. Era atât de puţin obişnuit cu complicaţiile, încât nici nu-i trecu prin minte măcar ideea imprudenţei purtării sale; până atunci, nu stătuse mult la gânduri. Numai din întâmplare îi trezi bănuelile un individ care se tot învârtea pe lângă ghişeu. Era un om de aspect normal care flecărea liniştit cu funcţionara, dar, tocmai în momentul când André stătea la gânduri, cu creionul în mână, individul se opri din vorbă. André îi încrucişe o secundă privirea; apoi celălalt îşi reluă conversaţia.

André zâmbi uşor şi, după o scurtă ezitare, scrise câteva cuvinte cu litere de tipar pentru mai multă claritate şi apăsând pe cât posibil pe bloc. Apoi, cu hârtia în mână se apropie de ghişeu.

— In cât timp va ajunge la Paris? o întrebă el pe funcţionară.

Aceasta nu ştia. Depindea de o mulţime de lucruri dintre cari cel mai limpede pentru André era convorbirea plină de farmec a domnului cu aspect banal.

— Atunci regret, spuse el băgând telegrama în buzunar. Bunăziua.

Se sui cam fără voie în maşină, căci ar fi vrut să asiste la sfârşitul acestei mici comedii. Dar trebui să se mulţumească să şi-o imagineze. Fapt este că tot lungul drumului nu încetă să râdă.

Intre timp individul terminase brusc conversaţia cu funcţionara. Spuse că vrea să trimită o telegramă, dar după ce se gândi îndelung uitându-se la bloc, scoase o înjurătură şi ieşi din birou pentru a nu se mai întoarce.

După o oră, dând şefului său raportul, îi îndrugă o minciună. Adevărul e că ar fi dat dovadă de prea puţin tact dacă ar fi anunţat că rezultatul cercetărilor sale fusese descifrarea unei telegrame adresată „Ulmilor" şi astfel concepută: „Sper că gâtul mai e încă înţepenit!"

Benoit îşi reluase drumul dar cu tot soarele luminos, ochii lui străjucitori nu exprimau numai veselie.

Micul incident dela poştă îi dovedise că se încurcase într'o aventură în care orice eroare avea să-i fie fatală. Dacă până atunci avusese succese, aceasta se datora mai curând norocului decât unui plan bine întocmit şi era prea deştept pentru a nu-şi da seama de asta. Acum era supraveghiat de pretutindeni şi nu se putea încrede numai în noroc.

Singur singurel, pusese cu botul pe labe o bandă întreagă de criminali internaţionali lipsiţi de orice scrupule, şi în afară de asta, comandaţi de un creer de o inteligenţă superioară. Nu avea încă o idee clară despre puterea acestor oameni; nu ştia care este efectivul lor şi nici ce scop urmăreau. Poate că era mai bine pentru el aşa. Căci dacă şi-ar fi dat seama, chiar vag, împotriva căror forţe se ciocnea, dacă ar fi avut cea mai mică idee des-

pre planul gigantic conceput de creerul criminal al gazdei sale din ajun, atunci André Benoit, cu tot optimismul său, şi-ar fi pierdut poate curajul. Din fericire rămase în ignoranţă. Licărul de ezitare care apăruse pentru o clipă în ochii săi se stinse imediat şi, curând, începu iar să râdă, încă şi mai sgomotos decât înainte. Oare nu era vorba de un sport şi încă unul care-i plăcea?

— Sărmanul meu Marthét, spuse el când opri maşina în faţa cercului său, mi se pare că domnul la care am petrecut noaptea nu s'a prea ţinut de cuvânt. A refuzat să plătească nota pe care i-am dat-o pentru plata serviciilor tale. Aşteaptă-mă aici o clipă.

Intră în club şi se întoarse peste puţin cu un cec împăturit. Omul se uită la cec.

— Două mii de franci, domnule! băiqui el. Dar... e mult prea mult...

— Mi-ai fost de mare ajutor Marthét; şi, apropo, e probabil că voi mai avea nevoie de serviciile tale. Unde te pot găsi?

— In Str. Halelor, la Nr. 13, domnule. Sunt întotdeauna acolo. Dacă mă anunţaţi voi veni numaidecât, numai din plăcere.

André se porni pe râs.

— Eşti un om cumsecade. Te voi chema probabil mai curând decât te aştepţi.

Intră apoi la club şi fostul soldat se uită câteva clipe după el. Se întoarse apoi către şofeur şi scuipă cu hotărîre pe jos.

— Dacă ar exista mai mulţi tipi ca el şi mai puţini ca ei, — făcu cu mâna un gest vag — nu s'ar mai întâmpla lucrurile cari se întâmplă. A! nu...

Şi domnul Marthét făcu stânga împrejur şi porni să-şi încaseze cecul.

II.

La Sport Club, André Benoit cu nasul băgat într'un pahar cu bere, specialitatea casei, era cufundat în gânduri. Trebuia să anunţe poliţia sau nu? Simţia în mod nelămurit că era de datoria lui de cetăţean cinstit să încredinţeze ceva cuiva. Dar cui să se spovedească şi ce să-i spună? Despre Siguranţa Generală avea o idee foarte vagă, aceia a unui birou unde complectezi un chestionar şi unde aştepţi; operaţiuni foarte plictisitoare amândouă.

— Şi apoi, dragul meu, murmură el aruncând o privire distrată portretului fondatorului clubului care murise după ce-şi golise pivniţa, sunt eu un cetăţean cinstit? Se poate afirma că dacă aş complecta o hârtie în care aş explica evenimentele din ultimele două zile, n'aş fi arestat şi eu?

Suspină din adânc şi-şi îndreptă privirea spre grădiniţa însorită. Un servitor aranja primele ediţii ale ziarelor de seară şi André îi ceru să-i aducă şi lui unul. Mintea fiindu-i mereu preocupată, aruncă o privire distrată asupra coloanelor. Box, atletism, ultimul divorţ şi cel mai nou scandal, în sfârşit titlurile obişnuite. Vroia tocmai să lase jurnalul pentru a se cufunda iar în gânduri, când privirea îi căzu asupra unui titlu astfel conceput: „Ciudatul asasinat dela Brest".

„Bărbatul al cărui corp a fost descoperit lângă docuri în împrejurările pe care le-am relatat, a fost identificat. Este James Warring, secretarul particular al lui Herbert Stratton, miliardarul american care se află în momentul de faţă în Franţa; nenorocita victimă a acestui atentat las — după cum am anunţat aseară, capul a fost aproape smuls de corp — fusese trimisă la Brest de către d-l Stratton pentru afaceri şi sosise în ajun.

„Am aflat că d-l Stratton, care s'a înapoiat la Carlton după însănătoşirea sa, este profund impresionat de către acest oribil atentat.

„Sunt speranţe să se descopere curând o urmă dar după toate speranţele nu va fi fără mari greutăţi. Mobilul crimei pare să fi fost furtul, căci nenorocitul Warring a fost despuiat de tot ce poseda asupra lui. Dar partea cea mai curioasă în această afacere este grija extraordinară a criminalului să împiedice identificarea corpului. A smuls toate iniţialele vesmintelor, până şi ale ciorapilor şi numai graţie firmei croitorului lui Warring, aflată într'unul din buzunarele interioare ale hainei, a reuşit poliţia să identifice cadavrul".

Benoit lăsă ziarul să-i cadă pe genunchi şi se uită cu nişte ochi zăpăciţi la tabloul din perete.

— Doamne Dumnezeule! murmură el. Pariez că amicul nostru Pary este amestecat în afacerea asta.

— Aţi comandat ceva? întrebă chelnerul înclinându-se în faţa lui.

— Nu, dar vreau să-mi repar această scăpare. Adu-mi te rog încă o halbă.

André ridică ziarul.

— ...„Am aflat, reciti el încetişor, că d-l Stratton care s'a întors la Carlton după însănătoşirea sa..." Iată ceva foarte interesant... Aprinse o ţigare şi se înfundă în fotoliu... Şi mie mi se părea că d-l Stratton zăcea liniştit în patul său la Versailles. Asta cere lămuriri.

— Eşti bun să-mi chemi numărul: 2 x. Versailles? îi spuse el chelnerului, când acesta îi aduse berea.

Peste câteva minute era în cabina telefonului.

— O! Pierre! Rareori am simţit atâta plăcere auzindu-ţi vocea, ca acum. Totul e în regulă? Bine. Oaspetele nostru este acolo, nu? Mai mănâncă încă

pudding, spui? Incurajează-l, Pierre. Ai citit ziarele? S'a petrecut ceva interesant la Brest şi care ne priveşte în deaproape. Pe curând voi veni după voi. Vom putea sta liniştiţi de vorbă.

Agăţă receptorul la loc.

— Allo, Bébé! exclamă el la vederea unui tânăr şezând singur la o masă. Când ziarele spun că cineva se află într'un anumit loc şi tu ştii că e în altă parte... ce faci?

— In asemenea ocazii mă duc să-l pleznesc pe directorul ziarului, răspunse Albert Journiaux. Hai să dejunăm.

— Ai sfaturi bune, Bébé. Vrei să intri într'o afacere?

— Ce fel de afacere? întrebă celălalt bănuitor.

— O! Nu-i vorba de lucru, dragul meu. Se poate?! Mă cunoşti doar...

— Oamenii au devenit atât de ciudaţi, spuse Journiaux întunecat. S'au apucat toţi să lucreze, să se facă indispensabili. Ce fel de afacere este aceia despre care vrei să-mi vorbeşti?

Cei doi prieteni se îndreptară către restaurant şi după ultimul fel, Albert Journiaux mai asculta încă în tăcere povestirea tovarăşului său.

— Dragul meu! exclamă el extaziat după ce termină André. Niciodată n'am auzit vorbindu-se despre o afacere atât de minunată. Inroleaz-mă în banda ta! Apropo, Robert Cornil se plictiseşte de moarte. N'ai şi pentru el un loc?

— Du-te şi-l caută după masă, spuse André sculându-se. Dar mai ales, să-şi ţină gura! Aş veni bucuros cu tine, dar sărmanul Stratton trebue să fie scăldat în lacrimi la Carlton. Trebue să mă duc să-l consolez. La revedere, tinere! Peste o zi sau două, vei primi veşti dela mine!

Era deacum în stradă când Albert îl ajunse din urmă, ca scos din minţi.

— André! bâlbâi el. Am de pus o condiţie! Vom avea un armistiţiu în timpul Turului Franţei...

Benoît se îndepărtă înspre marile bulevarde. Zâmbea mulţumit. Ii povestise spontan aventura lui Journiaux, căci îi cunoştea foarte bine calităţile. Sub un exterior uşuratec, ascundea un curaj minunat care, până atunci, nu-l părăsise încă nici-o dată şi, cu toate că purta monoclu fără să aibă nevoie, vedea mult mai departe decât mulţi alţii care-l tratau de nătărău.

Benoît zâmbea fiindcă Albert pomenise de Robert Cornil. La urma urmei, dacă-l primea pe Cornil... dece nu şi pe alţii, câţiva sportivi în cari se putea avea încredere? Dece să nu alcătuiască şi el o bandă?

Robert avea o maşină minunată. Aventura aceasta i s'ar potrivi de minune... Mai era încă Roger Roubille care întrunea meritele unui excelent actor amator cu o îndemânare uimitoare ca trăgător. Apoi Jacques Chaudron care în timpul războiului fusese aviator... N'ar fi rău să aibă şi un aviator pe lângă el...

Zâmbetul i se întinse pe toată faţa. Hotărît lucru, viaţa devenea frumoasă.

Ajunsese în faţa Carltonului şi o cută îngrijorată pe frunte îi înlocui zâmbetul. Se regăsea în faţa realităţii. I se părea că vede în faţa ochilor corpul decapitat...

— D-l Stratton nu poate primi pe nimeni, răspunse omul căruia i se adresase. Sunteţi a 20-a persoană care întrebaţi de el.

André se aştepta la acest răspuns.

— Tocmai, prietene, spuse el zâmbind, dar aş paria pe orice că vizitatorii precedenţi erau ziarişti.

Ori, eu nu sunt. Şi cred că dacă predai acest bilet d-lui Stratton, mă va primi.

Se instală la o masă şi luă o foaie de hârtie. Era sigur de două lucruri: primo, bărbatul care se afla sus nu era Stratton, şi secundo, făcea parte din banda lui Pary. Dificultatea era redactarea biletului. Trebuia să existe o parolă oarecare a cărei necunoaştere ar denunţa imediat înşelătoria lui. In sfârşit luă condeiul şi începu să scrie. Trebuia să-şi încerce norocul.

„Urgent. Un mesagiu dela Cartierul General".

Remise plicul feciorului şi aşteptă. Intrevederea aceasta avea să fie delicată, dar nu lipsită de atracţie. După un timp care i se păru nesfârşit, văzu în sfârşit pe mesager.

— D-l Stratton vă primeşte, domnule; poftiţi pe aici vă rog!

— E singur? întrebă André, în timp ce se urcau în ascensor.

— Da, domnule, cred că vă aştepta.

— Nu mai spune? zise André. Mă bucur că nu i-am înşelat aşteptarea.

Işi urmă călăuza dealungul unui coridor şi aşteptă într'o cameră. Auzi un sgomot de voci, apoi feciorul se întoarse.

— Pe aici, domnule, spuse el şi André intră, dar deodată se opri, înmărmurit. Bărbatul care şedea în fotoliu „era" Stratton, după toate aparenţele. Asemănarea era atât de mare, atât de extraordinară încât dacă n'ar fi ştiut că acesta era la Versailles ar fi căzut şi el în cursă.

Omul aşteptă să se închidă uşa, apoi se sculă şi înaintă cu un aer bănuitor.

— Nu te cunosc. Cine eşti?

— De când se cunosc între ei toţi afiliaţii unei bande? ripostă Benoit cu răceală. Intre noi fie

vorba, asemănarea d-tale cu săracul nostru prieten este uimitoare. Cât p'aci să mă înşel şi eu.

Individul râse triumfător.

— Cred că se va prinde. Dar e periculos! Blestemaţii aceia de reporteri m'au hărţuit toată dimineaţa... Şi ce m'aş face dacă ar veni soţia lui sau altcineva?

Benoit încuviinţă.

— Evident. Dar ce poţi face?

— Ivan şi-a sabotat lucrul la Brest. Niciodată nu i s'a întâmplat să lase indicii... Şi doar a avut tot timpul să lucreze cum trebue.

— Se poate întâmpla cuiva să uite să scoată firma din buzunarul interior al hainei, spuse André.

— Încerci să-l scuzi? mârîi celălalt. A dat greş şi asta înseamnă moartea. Asta e legea noastră. Ai vrea s'o schimbi?

— Desigur că nu. Ţelurile noastre sunt prea înalte pentru ca să fie îngăduite slăbiciuni...

— Ai dreptate, prietene, ai perfectă dreptate! Asociaţia noastră să fie eternă!

Se uită pe fereastră în timp ce André păstră o tăcere discretă. Deodată, celălalt reluă:

— L-au ucis deja pe câinele acela de soldat?

— Hm... Nu încă, răspunse André încetişor.

— Ar trebui să-l regăsească imediat pe american.

Isbi cu pumnul în masă, adăogând:

— Înainte era important... pentru banii lui. Acum, după gafa lui Ivan... este o chestune vitală.

— Intr'adevăr! spuse André. Nimic nu-i mai adevărat!

— Am fost deja interogat de Siguranţă, dar cu fiecare oră, creşte pericolul. N'are importanţă, ai un mesagiu pentru mine. Despre ce-i vorba?

André se sculă şi-şi luă pălăria. Scosese din

întrevederea aceasta mai mult decât spera şi n'avea nimic de câştigat s'o mai prelungească. Dar omul care-l personifica pe d-l Stratton i se păru o fire prea puţin amabilă şi găsi că o mişcare de retragere spre uşă era foarte indicată. Celălalt citi pe chipul lui André intenţiile acestuia? Fapt este că scoase un mârâit furios şi se repezi la uşe pentru a-l împiedeca să iasă.

— Cine eşti d-ta?

Şi pe când pronunţa aceste cuvinte, scoase din buzunar un cuţit. André puse pălăria şi bastonul pe masă şi zâmbi nevinovat.

— Sunt câinele de soldat, micuţule! afirmă el observându-şi adversarul. Şi în locul d-tale, aş pune scobitoarea asta la loc... Ai putea să te răneşti...

Tot vorbind, înainta puţin câte puţin, către omul care-i oprea trecerea. Privirea lui hotărîtă nu părăsea chipul celuilalt.

— Şi pedeapsa oricărui eşec înseamnă moarte, nu-i aşa, prietene?

Vorbea cu voce nepăsătoare, dar atenţia nu-i slăbea o clipă. Parcă-l auzea pe Olaki, profesorul său japonez. „Distrage-i atenţia dacă poţi; dar dacă vrei să-ţi păstrezi viaţa nu-l lăsa nici o clipă să ţi-o distragă pe a d-tale".

Imperceptibil, înainta, continuând să vorbească.

— Asta e legea voastră. Dar cred că tu ai dat greş, specimen uricios ce eşti. Mă întreb în ce chip te vor ucide.

In clipa aceea comise celălalt greşala, greşală care a costat de multe ori viaţa unui pui sub dinţii câinelui: întoarse capul, numai o secundă. Dar era deajuns! André se repezi dintr'o săritură.

Cu mâna stângă îl apucă de încheetură, cu dreapta îl apucă de gât. Puţin câte puţin strânsoarea drep-

tei sale se accentua. Ochii adversarului său ieşiseră din orbite şi zadarnic încerca să-l lovească pe André în faţă cu mâna stângă neputincioasă. In tot acest timp, Benoit continua să zâmbească şi să se uite în ochii celuilalt. Chiar când reuşi să apuce mâna care ţinea cuţitul, nu încetă să-şi fixeze adversarul; chiar când cu un horcăit, omul dădu drumul cuţitului, privirea necruţătoare continua să-l străpungă.

— Nu eşti prea tare, după cât văd, spuse André încetişor. Mi-ar fi uşor să te ucid acum. Dacă n'ar fi inconvenientul care ar rezulta pentru mine, n'ar fi o idee rea. Dar sunt cunoscut jos şi ar fi neplăcut pentru mine când voi vrea să vin să cinez aici.... Aşadar, cred....

Deodată mizerabilul se simţi ridicat în aer şi recăzu pe parchet la câţiva metri de uşă. Simţi o durere vie şi, gemând, trebui să se uite la André cum îşi lua pălăria şi bastonul şi deschidea uşa. Incercă zadarnic să se ridice, dar recăzu pe jos, cu o înjurătură pe buze, în timp ce André râdea.

— Păstrez scobitoarea ca amintire, aruncă el dela uşe.

Apoi se îndreptă spre ascensor. Lupta fusese destul de puţin interesantă, dar nu acelaş lucru era şi cu informaţiile primite. Adevăraf că erau numai fragmentare, şi, asupra unor anumite puncte, nu făcuse decât să confirme bănuelile pe cari le avea. Nefericitul Warring fusese ucis în mod sălbatec pentru simplul motiv că era secretarul milionarului. Maxilarele lui André se crispară; această crimă era împotriva regulilor jocului. Sărmanul nu făcuse nimic, dar simpla lui existenţă era supărătoare şi pentru asta fusese suprimat. Şi amintindu-şi de lupta din noaptea trecută la „Ulmi", André se întrebă încăodată dacă procedase cu-

minte că nu-l ucisese pe Pary atunci când avusese posibilitatea.

Problema aceasta îl mai frământa pe când traversa salonul hotelului. Aproape inconştient, întoarse privirea spre masa la care luase ceaiul cu Simone cu trei zile înainte, atunci când era pe jumătate convins că această aventură nu era decât o farsă.

— Ei bine, căpitane Benoit! Pari cam gânditor.

O voce bine cunoscută îl făcu să întoarcă capul şi se înclină cam rece. Irène Pary îl privea zâmbind ironic.

Privirile îi se îndreptară spre tovarăşul ei, un tânăr al cărui chip i se părea vag cunoscut, apoi se întoarse la Irène. Fu obligat să admire perfecţia, de un gust puţin cam ciudat, a toaletei ei; şi, cât despre frumuseţea ei, era absolut de netăgăduit. Tânărul care o însoţea împărtăşea probabil această părere, căci părea foarte plictisit de întreruperea întrevederii între patru ochi.

— Carltonul pare să fie locul d-tale de predilecţie, reluă ea. Ai dreptate să vii des când poţi.

— Când pot? spuse André. Asta-i întristător.

— Am făcut ce mi-a stat în putinţă, continuă ea, dar mi-e frică că nu mai pot face nimic.

Privirea lui André se îndreptă din nou către însoţitorul ei, dar acesta se sculase şi vorbea cu nişte persoane care intraseră.

— Face parte din companie? întrebă el. Faţa lui nu mi se pare necunoscută.

— O! nu! spuse tânăra fată. Nu-i decât un prieten. Ce-ai făcut azi după amiază?

— Iată, cel puţin o întrebare sinceră şi care merge drept la ţintă, spuse André râzând. Am avut o întrevedere foarte penibilă, dacă vrei să ştii.

— Eşti o persoană foarte ocupată, nu-i aşa, urâţelule? murmură ea.

— Sărmanul, era cufundat în disperare şi... suferinţă când l-am părăsit, reluă el încetişor.

— Ar fi indiscret dacă te-aş întreba cine-i sărmanul individ? întrebă ea.

— Un prieten al tatălui d-tale, cred, spuse André, suspinând adânc. Asta mă doare profund. Sper că-i mai bine cu gâtul, tatălui d-tale.

Tânăra fată izbucni în râs.

— Din nefericire, nu, nu prea bine. Şi asta l-a făcut foarte nervos. Nu vrei să-l aşteptţi?

— E aici?

— Da, răspunse Irène. Cu prietenul pe care l-ai părăsit adineaori. Hotărît lucru, lucrezi repede, prietene... foarte repede. — Deodată ea se aplecă spre el. — Pentruce nu treci de partea noastră, în loc să încerci prosteşte să ne învingi? Crede-mă, André, este singurul lucru care te-ar putea salva. Ştii prea multe.

— Amabila d-tale invitaţie este oficială sau e numai un produs al creerului d-tale fermecător?

— E spontană, dar o poţi considera ca oficială.

— Păcat! trebue s'o resping şi spontană şi oficială, răspunse el pe acelaş ton. Ei bine, la revedere. Vrei să-i spui d-lui Pary că-mi pare foarte rău că nu l-am văzut?

— Desigur. Dar, ştii, ai să-l vezi curând, fără îndoială.

Îi făcu un semn de adio şi se întoarse către însoţitorul ei care începea să dea semne de nerăbdare.

Benoit, după ce ieşi din hall, nu părăsi imediat hotelul. Apucă de un nasture pe un individ îmbrăcat într'o livrea impunătoare.

— Vezi pe domnişoara aceea care ia ceaiul cu

un tânăr la masa a treia după palmier? Imi poţi spune cine e tânărul? Ii cunosc figura, dar nu-i pot găsi numele.

— Dar, spuse valetul cu un uşor dispreţ, faţă de o asemenea ignoranţă, este marchizul de Brancy. D-l marchiz vine adesea pe aici.

— Brancy! strigă André. Brancy! Băiatul ducelui de Lampède! Se complică lucrurile!

Absolut fără să-i pese de privirea scandalizată a valetului, îi dădu un pumn în stomac şi ieşi. Ii veniseră în minte trei rânduri din hârtia pe care o smulsese în parte lui Pary în prima noapte la „Ulmi".

...colier de perle şi
sunt deocamdată
cesă de Lamp

Perlele ducesei de Lampède erau cunoscute în toată lumea; marchizul de Brancy părea mulţumit să ia ceaiul cu Irène. Intre aceste două fapte era o legătură indiscutabilă care sărea în ochi.

III.

— Imi pare bine că aţi venit amândoi, spuse André intrând în salonul casei sale de ţară la Versailles.

Dineul se sfârşise şi Pierre Ceval, Albert Journiaux şi Robert Cornil erau întinşi fiecare în câte un fotoliu. Un fum des, să-l tai cu cuţitul, umplea camera şi doi câini dormeau pe covor...

— Ştiai că a venit un om azi după amiază pe aici, Pierre?

Ceval căscă şi se întinse alene.

— Nu. Cine era?

— Doamna Denis mi-a spus-o. — André întinse mâna pentru a-şi umple pipa. — A venit pentru apă.

— Mi se pare cât se poate de normal, dragul meu, spuse Albert nepăsător.

— Şi a spus că-l chemasem eu. Din nefericire nici prin gând nu mi-a trecut s'o fac.

Cei trei interlocutori se ridicară în acelaş timp şi-l priviră.

— Ce vrei să spui, André? întrebă însfârşit Cornil.

— E destul de clar, micule, făcu André morocănos. N'a venit pentru apă. Am să vă anunţ aşa-dar că de acum cinci ore a aflat Pary că preţiosul nostru Herbert Stratton se află aici.

— Doamne! bâlbâi Ceval, trezit dintr'odată. Cum dracu a bănuit-o?

— Nu şi-a pierdut timpul, remarcă André. Nu credeam că va merge atât de repede, trebue s'o mărturisesc. Dar nu era greu să afle că aveam o vilă aici şi să descopere ascunzătoarea.

— Ce facem acum, majorule? întrebă Albert.

— Doi câte doi, ne vom rândui la căpătâiul lui Stratton. — André aruncă o privire celor trei prieteni. — Ei drăcia dracului... Treziţi-vă!

Ceval reuşi să se scoale în picioare şi se plimba în lung şi'n lat prin cameră.

— Nu ştiu ce-i cu mine, spuse el frecându-se la ochi... Mi-e un somn groaznic.

— Hei, ascultă... Robert!

André îşi aruncă punga cu tutun în capul acestuia din urmă.

— Iartă-mă, dragul meu!

Cornil se sculă pe jumătate.

— Au certitudinea că vor pune mâna pe el astă-seară, reluă André. Deoarece secretarul a fost iden-

tificat, au nevoie de omul lor cât mai curând posibil. E prea periculos pentru ei să lase... să-l lase...

Capul îi căzu înainte; un fel de sforăit îi ieşi dintre buze. Acesta avu drept efect să-l trezească un minut şi, clătinându-se, reuşi să se scoale.

Ceilalţi trei erau deacum adormiţi; chiar şi câinii gâfâiau greoi, nemişcaţi.

— Treziţi-vă! strigă André. Pentru numele Cerului... Treziţi-vă! Am fost adormiţi.

I se păru că nişte greutăţi enorme îi atârnau de pleoape, nevoia lui de somn creştea cu fiecare clipă. Incercă să lupte câteva secunde, dar picioarele nu-l mai ţineau şi urechile îi vâjâiau. Tocmai când să-l doboare somnul, creerul său amorţit înregistră trei fluerături care veneau de afară. Intr'un suprem efort se apropie de fereastră şi-şi cufundă privirea în întunericul de afară. Nişte siluete nelămurite se agitau în tufişuri. Una dintre ele păru să se desprindă de celelalte. Se apropie şi intră în zona luminată. Nasul şi gura omului erau acoperite cu o batistă, dar ochii cruzi nu puteau înşela pe nimeni.

— Languier! bâlbâi André, şi, deodată se prăbuşi pe podea, învins, în timp ce Languier, cu faţa lipită de fereastră, îşi contempla în tăcere opera.

— Trage perdelele.

Vorbea Languier; erau patru şi purta fiecare o batistă care le acoperea nasul şi figura.

— Unde-ai pus motorul, Bernard?

— In grămada de cărbuni.

Un om pe care d-na Denis l-ar fi recunoscut uşor, chiar cu mască, ridică încetişor o cutioară şi o scutură lapropiind-o de ureche.

— S'a sfârşit, afirmă el.

— Ingenioasă invenţie şi gazul ăsta, spuse Languier, lăsând cutioara în buzunar. Duceţi-vă de căutaţi, porunci el cu un ton scurt.

Languier se uită pe rând la cei trei prieteni întinşi în fotolii. Fără nici o blândeţe, le ridică feţele spre lumină, apoi le lăsă să cadă înapoi. Insfârşit se apropie de fereastră şi-l contemplă pe Benoit. Ochii îi luceau de furie şi trânti un picior în coastele omului neînsufleţit.

— Porcule! murmură el. Crezi că voi uita vreodată pumnul pe care mi l-ai dat?

Scoase o altă cutie din buzunar şi o privi drăgăstos. Apoi cu un zâmbet batjocoritor o puse la loc.

— Nu, ar fi o moarte prea blândă pentru tine, căpitane Benoit. N'ai avea decât să respiri asta în timpul somnului. Nu, prietene, am să găsesc ceva mai bun, ceva cu adevărat artistic.

Doi dintre complici se întoarseră în cameră.

— Aţi pus mâna pe bătrână? întrebă Languier.

— I-am pus căluşul şi am legat-o în bucătărie, răspunse unul din ei.

Se uită cu ură la cele patru corpuri neînsufleţite.

— Umple pământul rasa asta de câini.

— Nu pentru mult timp, spuse Languier. Dar cel de lângă fereastră nu va muri atât de uşor. Am o mică socoteală cu el...

— E în maşină, spuse o voce la fereastră.

Aruncând o ultimă privire lui André Benoit, Languier se îndepărtă.

— Să mergem! La revedere, tinere dobitoc! Înainte de a fi terminat cu tine, vei mai cere iertare. Şi nu ţi-o voi acorda...

CAPITOLUL VI.

PE DRUM.

O ceaţă deasă se lăsase deasupra Senei, acoperind apa şi câmpul ca un covor gros. Nu apăruseră încă zorile şi călătorii expresului Havre-Paris tremurau şi se înveliau cât mai bine în pălăriile lor. Peisagiul era rece... Aproape mort.

Incet, pe nesimţite, ceaţa se ridică şi se întinse înspre colinele împădurite din apropiere de Pontoise. Vântul o împinse către mica grădiniţă plantată cu arbuşti şi trandafiri care înconjurau o vilă situă pe malul apei. In general, vara, ferestrele vilei rămâneau închise mult după ce se împrăştia ceaţa şi se arăta soarele printre copaci. Dar în dimineaţa aceea, totul nu se desfăşură ca de obicei. Fereastra uneia dintre camerele dela parter se deschise brusc şi un bărbat cu faţa palidă şi înspăimântată se plecă în afară respirând din adâncul plămânilor. Apoi intră în camera alăturată în care mai domnea încă un miros dulceag şi în care erau culcaţi, neînsufleţiţi, trei bărbaţi şi doi câini.

Omul luă în braţe pe unul din cei trei tovarăşi ai săi şi-l întinse pe pajiştea din faţa ferestrei. Făcu acelaş lucru şi cu ceilalţi doi. In sfârşit, luă pe cei doi câini şi se îndreptă clătinându-se spre râu.

— Doamne! murmură el băgându-şi capul în apa îngheţată... Ce durere de cap!

Peste puţin, cu capul leoarcă, se întoarse la vilă şi-i găsi pe ceilalţi trei într'o stare de amorţire parţială.

— Deşteptaţi-vă băieţi! şi duceţi-vă să vă scăldaţi în râu.

Pierre Ceval reuşi să se ridice în picioare.

— Doamne, André! spuse el cu voce cleioasă. Ce s'a întâmplat?

— Am fost traşi pe sfoară, spuse Benoit întunecat.

Albert, în mijlocul unui tufiş, făcu cu ochiul către André.

— Dragul meu, articulă el în sfârşit, trebue să-ţi schimbi furnizorul de vin. Doamne! Mă întreb dacă craniul mai mi-e la locul lui...

— Nu face pe prostul, Bébé, mârîi André. N'ai fost beat aseară. Hai, trezeşte-te. Am fost adormiţi cu toţii într'un fel oarecare. Şi acum, adăuga el amar, ne-am revenit cu toţii mai mult sau mai puţin, dar Stratton a dispărut.

— Nu-mi amintesc de nimic, spuse Cornil, afară de faptul că am adormit. L-au luat?

— Bine înţeles, spuse André. Tocmai înainte de a adormi i-am văzut pe toţi în grădină şi ticălosul de Languier era printre ei. Totuş mă voi asigura că Stratton nu mai e aici în timp ce voi vă duceţi să vă răcoriţi la râu.

Se uită după ceilalţi trei cari se îndepărtau clătinându-se, apoi se urcă în camera pe care o ocupa americanul. Era goală, după cum se aştepta. Tot înjurând în şoaptă, coborî şi auzi un geamăt desnădăjduit; împinse uşa. Strâns legată de masă, cu un căluş în gură, nefericita d-nă Denis şedea pe jos şi-l privea furioasă.

— Mă întreb ce-mi va spune Denis când va afla povestea asta! spuse André, tăind cu o grabă înfrigurată legăturile bucătăresei.

O ajută să se scoale şi o duse încetişor către un scaun.

— Te-au rănit cumva banditii aceia, d-nă Denis?

După cinci minute, era convins că răul, dacă era vreun rău, era mai mult interior decât fizic şi că

facultăţile ei vocale nu fuseseră deloc atinse. Furia bunei femei se revărsa ca un torent şi-l îneca pe André; îi blestemă pe toţi fără deosebire, dorindu-le o soartă teribilă, apoi îl expediă pe André din bucătărie şi-i trânti uşa în nas.

— Micul dejun va fi servit peste o jumătate de oră, îi strigă ea, deşi nici unul dintre voi nu-l merită.

— Sunfem iertaţi, anunţă Benoit apropiindu-se de ceilalţi pe pajişte. Aveţi poftă de cârnaţi şi de şuncă prăjită?

— Ţine-ţi gura, spuse Albert morocănos, altfel te aruncăm în apă. Am nevoie de un coniac... sau mai curând de o jumătate de duzină de coniacuri.

— Tare aş vrea să ştiu ce ne-au făcut, spuse Ceval. Căci, dacă-mi amintesc bine, am băut berea în sticlă la cină şi mă întreb cum au putut să pună ceva în ea.

— Un singur lucru mă interesează, Pierre, remarcă Benoit cu un aer sălbatec, ce le vom face acum.

— Nu contaţi pe mine, spuse Albert. Imi va trebui un an ca să-mi recapăt facultăţile. André mi-e groază de prietenii tăi...

Peste câteva ore se duseră cu maşina la un farmacist celebru pentru tonicele lui. Cei patru tineri absorbiră fără o vorbă şi dintr'o înghiţitură patru pahare, apoi se urcară iar în maşină. Se opriră în faţa Sport-Clubului şi se înfundară în patru fotolii meditând asupra tristeţii acelei dimineţi care nu avea nici măcar meritul de a fi fost precedată de o noapte de orgie. Deodată, ca mişcaţi de un resort, cei patru tineri săriră pe picioare şi porniră cu maşina.

La a doua vizită, farmacistul le aruncă o privire severă.

— A! Domnilor! Cred că aţi depăşit măsura.

— Vă înşelaţi, răspunse cel mai palid şi mai tăcăcit din toţi. N'am băut decât bere.

Cei patru tineri se urcară încă odată în maşină; din nou, după o cursă scurtă şi tăcută, patru dintre fotoliile Sport-Clubului primiră fiecare câte un ocupant. Şi aşa mai departe până la dejun.

— Ne simţim mai bine? întrebă André sculându-se şi privind cu luare aminte la prietenii săi.

— Nu, murmură Robert, dar încep să sper că voi scăpa cu viaţă. Incă patru Martini şi voi putea rontăi un cotlet.

II.

— Aţi remarcat, declară André la sfârşitul mesei, că patru ofiţeri cari s'au bătut vitejeşte în timpul războiului, au fost traşi pe sfoară, batjocoriţi de către o bandă de ticăloşi aleşi dintre lepădăturile societăţii?

— Un adevărat Solomon, spuse Albert uitându-se la el cu admiraţie prin monoclu. Ţi-am spus deja azi dimineaţă că-ţi uram prietenii.

— Noi n'o vom suporta, reluă André. In orice caz, eu n'o voi suporta. Dar voi, dacă vreţi... In sfârşit, nu sunteţi obligaţi s'o continuaţi... Vreau să spun... hm...

— Dar, aşteptăm urmarea, spuse Robert calm.

— Ei bine... hm... bâlbâi André... e periculos... hm... ştiţi... şi nu-i nici un motiv ca să vă angajaţi şi voi într'o asemenea poveste. Vreau să spun... hm... că... hm... că sunt aproape obligat să merg până la capăt... mă înţelegeţi... şi...

Se opri încurcat şi lăsă privirea în jos cu sen-

timentul neplăcut de a fi fixat de trei perechi de ochi severi.

— Ei bine... hm... făcu Albert imitându-l, e pericol... hm... ştiţi... şi vreau să spun... hm... hm... că vom fi aproape obligaţi să te aruncăm pe fereastră, idiotule, dacă continui să vorbeşti asemenea prostii.

André zâmbi ruşinat.

— Trebuiam să v'o spun, prieteni. Nu m'am gândit o clipă că nu veţi continua... dar noaptea trecută v'a dovedit că avem deaface cu o bandă periculoasă. A dracului de periculoasă bandă! adăugă el. Deci, propun să-i atacăm pe mizerabilii aceia chiar în noaptea asta.

— In noaptea asta! repetă Ceval. Unde?

— La „Ulmi" bineînţeles. Puteţi fi siguri că Stratton se află acolo.

— Şi cum vom proceda? întrebă Cornil.

Benoit dădu peste cap păhărelul cu porto.

— Vom intra pe nesimţite, dragii mei. M'am gândit că am putea să-i chemăm în ajutor şi pe Roger Roubille şi Jacques Chaudron. Voi veţi face afară o manifestaţie pentru a distrage atenţia duşmanului, în timp ce eu voi explora casa în căutarea nefericitului Stratton.

— Teoretic, e foarte frumos, făcu Ceval, cu un aer de îndoială... dar...

— Şi ce înţelegi, mă rog, prin manifestaţie? i-o tăie Journiaux. Nu le putem cânta romanţe sub ferestrele sufrageriei.

— Ei dragii mei, răspunse André, asta nu-i decât ideea generală; amănuntele se vor aranja la timpul lor. Şi apoi, e rândul altcuiva să aibă idei acum. (Parcurse masa cu o privire scrutătoare).

— Ne-am putea deghiza, remarcă Robert după o lungă tăcere.

— La ce ne-ar servi? spuse Ceval cu un ton care nu admitea replică. Nu-i nici o reprezentaţie teatrală, nici un concurs de frumuseţe.

— Tăceţi, amândoi! exclamă deodată André. Mi-a venit o idee minunată... Un accident... o maşină... Ce legătură poate fi între aceste două lucruri?

...Ei bine! Alcoolul Notează, Bebé, altfel o să uităm. Puteţi găsi ceva mai bun?

— Am avea oarecari şanse, spuse Ceval cu blândeţe, dacă am bănui măcar despre ce vorbeşti.

— Credeam că-i evident, ripostă André cu răceală. Pierre, defectul tău, este că ai înţelegerea prea vie. Acum ascultaţi-mă toţi cu atenţie! Diseară, cam pela ora zece, maşina lui Albert va porni spre Versailles. Veţi fi toţi trei precum şi Roger şi Jacques, dacă va fi posibil. Apropiindu-vă de poarta vilei „Ulmi" veţi începe să urlaţi din toate puterile. Trecătorii vor crede că sunteţi beţi. Atunci se va produce drama. Cu un zgomot infernal vă veţi izbi de poarta vilei.

— Incântător! strigă Albert. Dar în asemenea împrejurări prefer să ne servim de maşina ta.

— Imposibil, băiete! spuse André râzând. A mea este mult mai rapidă şi voi avea nevoie de ea.

Să continuăm. Îngroziţi la vederea acestui accident nenorocit, veţi părăsi maşina şi veţi porni pe alee.

— Continuând să urlăm? întrebă Ceval.

— Bine înţeles. Roger sau Jacques, sau amândoi se vor apropia de vilă şi vor anunţa proprietarului cu lacrămi în voce că i-aţi dărâmat poarta. Voi trei, veţi rămâne în grădină... căci aţi putea fi recunoscuţi. Veţi fi înconjuraţi de mai mulţi oameni. Ocupaţi-i într'un fel oarecare. Nu vă vor face nici un rău; vor fi prea absorbiţi de grija de a nu vă lăsa să pătrundeţi prea departe. Înţelegeţi

că este o proprietate care trebue să treacă drept cât se poate de obişnuită. Nu vor vrea ca voi să băuiţi nici cel mai mic lucru... de vreme ce după toate aparenţele nu veţi fi decât cinci oameni cam cherchheliţi. Cred, adăugă el după o gândire, că-mi vor ajunge zece minute.

— Şi ce vei face, întrebă Robert.

— Îl voi căuta pe Stratton! E posibil să-l găsesc, posibil să nu-l găsesc. Dar după zece minute... plecaţi! Mă voi descurca singur. E lămurit?

— Perfect, spuse Ceval după o scurtă tăcere, dar asta nu prea-mi place, André. Mi se pare că vei risca un pericol inutil.

— Ai altă idee? întrebă Benoit.

— De vreme ce mergem toţi, propusese Ceval, am putea încerca să luăm casa cu asalt.

— Imposibil, i-o tăiă André. Sunt prea numeroşi, pentru ca să putem, încerca ceva în genul acesta. Nu, numai şiretenia ne poate ajuta să reuşim.

— Mai există încă o posibilitate, remarcă Cornil încetişor. Dacă am chema poliţia? După cât spui tu, André, au făcut destule în casa aceea pentru ca să poată fi băgată toată banda la răcoare.

— Robert! exclamă André scandalizat. Aveam o părere mai bună despre tine. Gândeşti serios să chemi poliţia? Şi să-ţi reiei viaţa trândavă şi liniştită! De altfel, reluă el, există un motiv excelent, pentru ca poliţia să nu fie amestecată în afacerea asta. Tatăl tinerei fete ar fi arestat împreună cu ceilalţi. Şi n'aş vrea ca viitorul meu socru să intre la închisoare.

— Apropo, când îţi vom vedea pasărea rară? întrebă Albert.

— Tu, personal, niciodată. N'ai scrupule. Poate că peste un an doi, îi voi lăsa pe ceilalţi s'o privească de departe.

Se sculă şi se îndreptă spre uşe.

— Acum, duceţi-vă să-i luaţi pe Roger şi Jacques şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu greşiţi poarta.

— Şi fu ce-ai să faci? întrebă Pierre bănuitor.

— Să veghez asupra ei. Duceţi-vă toţi şi nu ascultaţi la uşa cabinei telefonice.

III.

André opri maşina în faţa gării din Senlis şi, după ce-şi aprinse o ţigară, începu să se plimbe de colo până colo. Se uită de vreo zece ori la ceas în interval de două minute şi aruncă ţigara numai pe jumătate consumată. Pe scurt, manifestă toate simptomele bărbatului care aşteaptă femeea iubită. Fusese convenit la telefon că ea va lua trenul la St. Denis pentru a discuta cu el o chestiune foarte importantă; acceptase întrebându-l despre ce era vorba. Cum nu avea răspunsul pregătit, imitase sgomotul telefonului deraniat şi închisese aparatul. Acum aştepta cu înfrigurare, cu mâinile fierbinţi şi picioarele îngheţate.

— Când se va decide să sosească blestematul acela de fren? întrebă el pe flegmaticul şef de gară. Acesta îl asigură cu răceală că mai avea de aşteptat un sfert de oră.

In sfârşit, trenul fu semnalat şi André se urcă în maşină. Scrută îngrijorat feţele călătorilor cari ieşeau când, cu inima bătând să-i spargă pieptul, o văzu apropiindu-se cu surâsul pe buze.

— Despre ce lucru atât de important vroiai să-mi vorbeşti? întrebă ea.

— Ţi-o voi spune mai târziu. Este de o importanţă vitală.

Îi aruncă o scurtă privire, dar ea se uita drept înainte, distrată.

— Cred că-i acelaş lucru pe care mi l-ai spus şi la telefon.

André luă un aer ruşinat.

— Telefonul nu mai funcţiona, o asigură el. E extraordinar ce des se strică acum telefonul la Paris.

— Nemaipomenit, spuse ea. Am crezut că nu-ţi era bine.

Bine înţeles dacă era aparatul...

— Da, ştii, face nişte sgomote caraghioase, explică el.

Vreo doi kilometri rămaseră tăcuţi amândoi.

Din când în când, se uita la ea cu coada ochiului admirându-i profilul delicat. Afară de întrevederea lor dela Carlton, era prima oară că o vedea singură şi André era decis să profite de această ocazie. I se părea că ar fi în stare să rămână astfel întreaga viaţă având-o lângă el. Simţea o dorinţă violentă să atingă suviţa de păr care se încreţea după ureche, s'o ia în braţe, şi... In momentul acela tânăra fată se întoarse spre el. Maşina făcea nişte zigzaguri neliniştitoare.

— Să ne oprim, spuse ea zâmbind uşor. Imi vei putea povesti ce aveai să-mi anunţi.

André puse frâna.

— Nu eşti drăguţă, făcu el, şi, deschizând portiera, mâna îi tremura puţin. Dar dacă tânăra fată o remarcă, nu lăsă să se vadă. Respiră peste puţin mai repede, dar care bărbat şi-ar fi dat seama de asta?

Se simţea lângă ea, cu braţul drept petrecut pe după umerii ei.

— Nu eşti drăguţă, repetă el. Dela prima lecţie n'am mai condus maşina atât de prost

— Spune-mi odată lucrul acela important, făcu ea cam nervoasă.

Zâmbi şi niciodată nu l-a văzut o femeie pe André Benoit zâmbind fără a fi cucerită pe dată.

— Draga mea! murmură el, scumpa mea Simone! o înlănţui cu braţul şi, înainte ca ea să-şi fi dat seama, buzele lui André se uniră cu ale ei. Rămase o clipă nemişcată, încântată, în mijlocul naturii care părea mai frumoasă, e cerului mai albastru, a copacilor mai verzi. Apoi, îl respinse încetişor.

— Nu trebue... O! nu trebue, André, murmură ea.

— Şi pentruce, fetiţo? spuse el, copleşit de fericire. Ştii doar cât te iubesc.

— Dar priveşte! Acolo e un om care poate să ne vadă.

André se uită la ţăranul cu pricina.

— Seamănă nişte morcovi (faţa lui era însă aproape de a ei). Ei bine!

— Ei bine, ce? Murmură ea.

— Te iubesc, Simone...

— Dar ne cunoaştem abea de trei zile, spuse ea timid.

— N'are nici o importanţă. Nu-mi trebue mai mult pentru a-ţi mărturisi un adevăr atât de evident. Spune-mi, continuă el, în timp ce o strângea mai tare, spune-mi şi d-ta dacă mă iubeşti puţin... măcar puţin de tot.

— La ce bun? — Se mai apără încă, dar fără convingere. — Avem altceva de făcut... nu ne putem gândi la...

Dar tânărul lămuri situaţia cu hotărîre în felul său obisnuit. Se simţi ridicată din maşină ca un copil mic de braţele voinice ale lui André. O privi drăgostos zâmbind.

— Trec prea des maşini pe aici, remarcă el. Ştiu că n'ai vrea să fii văzută în situaţia asta.

— Crezi? murmură ea. Mă întreb şi eu...

Simţea inima tânărului bătând lângă a ei şi, deodată îl cuprinse cu braţele după gât şi-l sărută pe gură.

— Asta îţi ajunge? întrebă ea încetişor.

Timpul îşi suspendă cursul pentru câteva clipe. Apoi delicat o aşează înapoi în maşină.

— Trebue să ne coborâm înapoi la banalităţi, spuse el cu ton resemnat. Ni s'au întâmplat multe aventuri de când ne-am văzut, acum un an, doi.

— Prostule! spuse ea zâmbind fericită. Asta a fost ieri dimineaţă.

— Intreruperea este inutilă. Faptele nu mai contează când e vorba despre tine şi mine.

După aceste cuvinte urmă un antract de o oarecare durată, urmat de un altul mai lung, căci primul fusese atât de dulce.

— Apropo, reluă André, cu regret trebue să te anunţ că au pus mâna pe Stratton.

Tânăra fată tresări.

— O! André! Cum au făcut?

— Primesc să fiu spânzurat dacă ştiu. Au descoperit că era la mine printr'unul dintr'ai lor pe care l-au trimis la casa mea de ţară la Versailles. Omul acela trebue să fi pus un narcotic în mâncarea noastră căci, după cină, am adormit cu toţii. Imi amintesc numai că l-am văzut pe Lanquier în grădină şi apoi, apoi mi s'a întunecat înaintea ochilor. Nu-mi mai amintesc de nimic până azi dimineaţă când m'am deşteptat cu o durere de cap îngrozitoare. Stratton dispăruse.

— Am auzit maşina la miezul nopţei, spuse tânăra fată gânditoare. Crezi că-i la „Ulmi" acum?

— Tocmai asta am de gând să descopăr la

noapte. Am pregătit în mod special pentru Paris o mică comedie care sperăm să dea rezultate importante.

— O! dragul meu, bagă de seamă! spuse ea privindu-l neliniştită. Dacă ţi s'ar întâmpla ceva nu mi-aş ierta-o niciodată. Ar fi din vina mea şi n'aş putea s'o suport.

— Scumpă fetiţo, murmură el drăgostos, eşti adorabilă când mă priveşti aşa. Dar, chiar pentru fine, n'aş mai da acum înapoi. Au mers prea departe, au depăşit limita şi trebue să-i bat. După ce va fi terminată povestea, adaugă el prinzându-i mâinile, după ce vom fi câştigat partida... atunci iubita mea, îl vom face pe Ceval cavaler de onoare.

Reluară efuziunile cari fură întrerupte deodată de apariţia unei prozaice maşini.

Se înapoiară încetişor la Senlis şi, pe drum, îi povesti pe scurt despre asasinatul secretarului Americanului la Brest şi despre întrevederea avută în ajun cu impostorul dela Carlton.

— E o sarcină grea, spuse el calm. Sunt complecţi lipsiţi de scrupule şi mijloacele lor par nelimitate. Ştiu că vor perlele ducesei de Lampede, căci am văzut-o ieri pe frumoasa Irène luând ceaiul cu tânărul Brancy, ştii, fiul mai mare al ducelui. Dar mai e încă şi altceva, Simone, ceva infinit mai important, afară de cazul că eu sunt cel din urmă dobitoc.

Opri maşina în faţa gării şi o înfovărăşi pe peron. De o parte şi de alta plouau întrebările. In cor: când începuse? Ea... credea că el va ţine veşnic? El... Ce găsea ea drăguţ la el?... In cor: Era prea minunat pentru a fi adevărat.

Sosi trenul. După două minute, André, simţind încă pe buze gustul buzelor ei, având încă în u-

rechi micul ei strigăt de spaimă: „fii prudent, dragule, fii prudent!" se urcă în maşină şi se duse la hotel să cineze.

Acum nu mai trebuia să se gândească la dragoste: urma să înceapă actul al doilea. Şi în această luptă nu era permisă nici o greşală.

IV.

La ora zece fără un sfert opri maşina în umbra copacilor. nu departe de poarta „Ulmilor". Cerul era acoperit, ceea ce-i favoriza planurile şi, graţie tufişurilor, se strecură repede spre casă. In faţă erau luminate numai salonul la parter şi o cameră de dormit la primul etaj. Intr'o parte, una din camerele dela parter răsuna de voci zgomotoase şi se gândi că trebuia să fie sala în care stăteau banditii lui Pary. Era o lumină şi în spatele casei şi putu să vadă printre perdele umbra unui om.

Acesta se îndepărtă pentru câteva clipe apoi se întoarse să-şi reia locul.

— Dacă-i aici, se gândi el, trebue să fie într'una din aceste două camere.

Apoi se culcă într'un tufiş şi aşteptă.

Printre copaci. putea vedea, „Molifţii" şi timp de o clipă inima lui bătu mai repede când crezu că vede pe fereastra salonului silueta tinerei fete. Dar nu dură decât o clipă...

Se uită la ceas; era zece fix. Copacii foşneau încet sub vântul usor; zgomotele ciudate ale noptii se făceau auzite împrejur. Era obisnuit cu ele; nu-i era frică de noapte. Şi astfel culcat în tufis, pulsul îi era tot atât de regulat, nervii tot atât de solizi, ca şi cum ar fi stat la masă într'o cameră luminată cu multă lume împrejur. Singura di-

ferenţă era că ţinea strâns în mână un obiect.

In sfârşit auzi de departe bâzâitul unui motor. Zgomotul crescu şi André începu să râdă auzind zgomotul a cinci voci discordante. Ajunseseră în faţa casei. Se auzi un zgomot înspăimântător... apoi tăcere, dar aceasta nu dură decât o clipă.

Pierre fu acela care începu:

— Dobitocule! ai dărâmat poarta.

Jacques Chaudron reluă cu voce solemnă şi foarte puternică.

— Caraghios. Nemaipomenit de caraghios. Trebue să mergem să ne scuzăm faţă de proprietar... T...t... Trebue să mă scuz... neapărat... De neiertat... Nu se... dărâmă aşa porţile oamenilor... Nici discuţie...

André ascultă pe jumătate. Acum că trebuia să intre în acţiune, toate facultăţile îi erau concentrate asupra ţintei sale. O jumătate de duzină de bărbaţi se repeziră printr'o uşe laterală şi doi dintre ei veniră drept spre el. Trecură pe lângă el şi dispărură în întuneric. Se întrebă ce făceau. Avea s'o afle curând...

Se sună la uşă şi hotărî să nu mai întârzie. Se repezi prin uşa dinspre grădină, urcă o scară şi într'un minut, se pomeni la etajul întâi. Parcurse repede coridorul pentru a se orienta şi, la cotitură, ajunse în capul scării principale... unde se luptase cu Parų înainte cu două nopţi.

De jos îi parvenea distinctă vocea lui Jacques.

— Sunt... sunteţi pro... pro... prietarul? fiindcă... s... s'a întâmplat un ac...c...ident.

Nu ascultă mai departe şi deschise fără ezitare uşa camerei în care văzuse profilându-se ca o umbră. Americanul era întins pe un pat, în timp ce un om ghemuit lângă el, cu revolverul în mână, îl supraveghea

Timp de o secundă se sfidară în tăcere, apoi omul se sculă.

— Soldatul! mormăi el. Câinele de soldat!

Cu un gest natural, întinse revolverul, dar atunci se produse ceva neaşteptat. O ţâşnitură de amoniac îl lovi drept în faţă şi râzând cu hohote, André îşi puse revolverul în buzunar şi-şi îndreptă atenţia spre pat. Il înveli pe milionar într'o pătură şi, fără să se mai ocupe de individul care se înăbuşea într'un colţ, coborî în grabă scara.

Jos, Jacques mai sughiţa încă şi explica pro... pro... proprietarului că va repara el însuşi... toate... toate... porţile pe cari... Ajunse în grădină...

Totul se petrecuse exact cum sperase. Vocea lui Paru, liniştită şi blândă ca de obicei, îi răspundea lui Jacques. Din grădină se ridică un duo îngrozitor: al lui Albert şi Pierre. N'avea decât să treacă liniştit portiţa care dădea la „Molifţi", să se urce cu sarcina lui în maşină şi să plece. Toate astea îi se păreau atât de uşoare încât începu să râdă.

Uitase totuşi vreo doi trei factori. Primul şi cel mai important era omul pe care-l lăsase sus. Fereastra se deschise deodată şi omul se aplecă agitând braţele.

Era încă înăbuşit de amoniac, dar André îl văzu şi se blestemă în sinea lui că uitase să-l lege. Auzi un zgomot metalic lângă el.

Incepu să alerge. Principalul pericol erau cei doi indivizi pe care-i văzuse trecând prin faţa lui şi de cari nu se ocupase. Cum zgomotul acesta metalic îl auzise deja odată, îşi aminti de faţa cam de ceară a lui Duval şi de suspinul de uşurare pe care-l scoase atunci când animalul acela, orice ar fi fost, fusese reînchis în cuscă. Şi acum fiara fusese liberată de către cei doi indivizi şi se plimba prin parc.

Inforcând capul spre dreapta şi spre stânga, André îşi continuă cursa. Distanţa care-l despărţea de portiţă i se părea imensă... şi chiar atunci... auzi spre dreapta un zgomot de crengi rupte şi scoase un ţipăt de furie. Repede ca fulgerul se aruncă într'un tufiş spre stânga. Se afla încă destul de departe de şanţ şi era hărţuit la fiecare pas de către omul care-l urmărea. Auzea animalul căutându-l şi deodată, îngheţă de spaimă, dându-şi seama că era drept în faţa lui şi că-i oprea trecerea spre portiţă.

Il văzu lunecând prin tufişuri ca o umbră nelămurită în mijlocul întunericului, apoi curând apăru în teren deschis. Bestia îl şi văzuse, deşi el nu-şi putuse încă da seama ce era. Se târa pe jos mârâind, suflând, în aşteptarea prăzii.

Prudent, André puse jos pe milionar şi înaintă cu un pas. Asta fu deajuns pentru ca forma să se ridice şi cu un mormăit sinistru să se apropie cu paşi greoi. Două braţe păroase încercară să-l strângă. Simti respiraţia urât mirositoare a fiarei şi deodată înţelesese: lupta cu o gorilă.

Timp de un minut luptară în tăcere. Animalul scotea numai câte un mormăit răguşit încercând să desprindă mâinile omului depe gâtul său. Perfect stăpân pe sine, André înţelese pericolul. Situaţia nu putea să continue; nici o fiinţă omenească n'ar fi putut rezista, oricât de puternică ar fi fost. Nu-i rămânea decât o singură sansă: să termine repede, ca prinsoarea învăţată dela Olaki să fie tot atât de eficace asupra unei maimuţe ca şi asupra unui om.

Mişcă degetul mare stâng cu câtiva centimetri pe gâtul monstrului. Gorila îşi dublă sforţările, crezând că adversarul slăbea. Dar degetele pu-

fernice continuau să strângă; puţin câte puţin ghiara de oţel se strângea tot mai mult împrejurul gâtului ei.

Cu un urlet de furie, maimuţa îşi încolăci labele dinapoi în jurul lui Benoit; deodată membrele uriaşe se desfăcură.

André privi fiara încă palpitândă la picioarele lui, apoi căzu jos. Era sleit... aproape mort; nici măcar vocea lui Pary nu-l făcu să tresară.

— De mult n'am mai asistat la un spectacol atât de distractiv, pronunţă vocea calmă, indiferentă.

Ridică capul şi văzu că era înconjurat de oameni. Reuşi să se scoale în picioare.

— Uitasem de blestemata d-tale menagerie, trebuie s'o mărturisesc singur, spuse el. Pentrucâte atâţia oameni? (Aruncă o privire circulară, celor care-l înconjurau).

— O gardă de onoare, tânărul meu prieten, spuse Pary cu voce dulceagă, pentru a te conduce în casă. Nu sta la îndoială... ar fi curată nebunie. Prietenii au plecat şi, cu toată puterea d-tale, nu cred să vii de hac la zece oameni.

André porni spre casă.

— Nu-l lăsaţi pe nefericitul Stratton pe pajiştel recomandă el. O secundă îi trecu prin gând să fugă, dar renunţă imediat. Riscurile erau prea mari.

— Ultimul om cu care a avut deaface Lambo a fost descoperit a doua zi cu gâtul sfâşiat, spuse Pary.

— Fermecătoare mică bestie! murmură André. Sunt foarte mâhnit de a fi pus capăt isprăvilor ei.

Pary se opri, cu mâna pe clanţa uşii, şi-l privi cu un aer binevoitor.

— Nu dispera, căpitane Benoit. Mai putem încă foarte bine face şi mâine o asemenea descoperire.

CAPITOLUL VII.

CATEVA ORE PE UN ACOPERIŞ

Benoit se opri o clipă în pragul salonului, apoi, cu o uşoară ridicare din umeri, intră înaintea lui Pary. Camera aceasta îi amintea de Pary, amabil, nesimţitor, inaccesibil milei, de Irène, veşnic impecabilă, întinsă pe sofa, fumând şi lustruindu-şi veşnic unghiile, în sfârşit de chipul crud, cu ochii ficşi, al lui Henri Languier.

Dar în noaptea aceia îl aştepta un spectacol diferit. Tânăra fată nu era acolo: locul ei obişnuit era ocupat de un om cu o înfăţişare neîngrijită, cu o barbă nepieptănată. In capul mesei era un scaun gol; la dreapta, Languier îl privea cu o furie duşmănoasă. De ambele părţi ale mesei văzu André şezând o jumătate duzină de oameni. Unii dintre ei erau, după toate aparenţele, străini; ceilalţi ar fi putut fi orice, asasini tot atât de bine ca şi misionari. Unul purta ochelari şi semăna foarte bine cu un iepure, în timp ce vecinul său, cu faţa brăzdată de o mare cicatrice roşie, cu ochii injectaţi de sânge, i se păru lui André un om gata pentru orice fel de treburi.

Vocea lui Pary îl trezi din gândire.

— Permiteţi-mi d-lor să vă prezint pe căpitanul Benoit, fost ofiţer în armata franceză, care este principalul actor al distracţiei la care aţi asistat.

André se înclină grav.

— Regret numai că nu s'a terminat cum am dorit eu, mărturisi el. După cum v'am spus-o adineaori, uitasem complect de menageria voastră. Drept să vă spun — privirea lui parcurse cu insistenţă feţele oamenilor adunaţi în jurul mesei — nu ştiam că era aşa de importanţă.

— Iată-l aşa dar, pe câinele ăsta! — Băr-

Baful cu cicatricea se întoarse către el. — Nu înţeleg pentru ce nu a fost omorît de mult.

André întinse spre el un deget acuzator.

— De cum te-am văzut, am înţeles că erai un mare ticălos. Uită-te la Henri. El nu spune acelaş lucru. Şi cu toate acestea, mă urăşti, Henri, nu-i aşa? Ce-ţi mai face falca?

— Căpitanul Benoît, spuse Languier, prefăcându-se că nu-l vede pe André şi adresându-se celui care vorbise primul, era cât pe ce să moară ieri. Am stat la îndoială şi în cele din urmă, m'am gândit că ar fi fost o moarte prea uşoară pentru el. Dar vom repara noaptea asta greşala.

André nu manifestă nicio frică la auzul acestor cuvinte liniştite, primite cu un mormăit de satisfacţie. Înţelesese că dacă ar ajunge până dimineaţă, ar fi numai graţie unui noroc puţin obişnuit, dar era prea fatalist pentru a se lăsa copleşit de disperare. Se mulţumi să-şi stăpânească un căscat şi se întoarse către Languier.

— Tu erai aşa dar, micuţule, care-ţi lipeai ieri faţa de fereastră. Ar fi indiscret dacă te-aş întreba cum ne-ai narcotizat?

Languier îl privi cu satisfacţie.

— Cu ajutorul unui gaz, dacă vrei s'o ştii. O minunată invenţie a unui compatriot al prietenului nostru Karpin.

Unul dintre oameni izbucni într'un hohot de râs.

— M'ar fi mirat să nu fi fost amestecat un polonez ticălos în toată afacerea asta, remarcă André întorcându-se către Pary.

Polonezul îşi împinse scaunul înapoi scoţând o înjurătură şi, roşu de furie strigă:

— Polonez ticălos? Ţineţi-i mâinile să-i tai gâtul...

Omul care semăna cu un iepure se sculă, înspăimântat de această ameninţare; cel cu cicatrice, se sculă, repede, gata să sară. Singura persoană care nu făcu nicio mişcare, afară de André, fu Pary, care începu să râdă. Cu toate defectele sale, Pary nu era lipsit de humor...

Nu dură mult. André care părea foarte ocupat să scoată o ţigară dintr'o cutie dădu drumul acesteia şi pumnul lui masiv se abătu asupra polonezului, care se prăbuşi răsturnând un scaun în timp ce capul i se izbea de perete. Cel cu cicatrice se aşeză înapoi, iepurele scoase un suspin de groază şi gâfâi puţin. André îşi căută mai departe ţigara.

— După această mică întrerupere, îi spuse el lui Pary, să vorbim despre lucruri serioase.

Işi aprinse ţigara şi pentru prima oară în seara aceea, zâmbi cu admiraţie.

— Sunt momente, Pary în cari, zău, îmi placi mult

Pary luă scaunul liber de lângă Lanquier.

— Şezi, spuse el aspru. Sper să-ţi plac mai mult înainte de a te fi dat gata.

André luă loc pe scaun.

— Ai avut întotdeauna consideraţie pentru mine. Pot să te întreb cât îmi mai rămâne de trăit?

— In urma insistenţelor extraordinare ale lui Lanquier, răspunse Pary zâmbind, te vom cruţa până mâine dimineaţă. Cel puţin, aceasta este intenţia noastră. Bine înţeles, noaptea, se poate întâmpla un accident. Intr'o casă ca aceasta nu se ştie. S'ar putea — îşi tăie cu atenţie vârful unei ţigări de foi — să şi înebuneşti. In cazul acesta, nu ne-am mai da osteneală să te ucidem. Soluţia din urmă ne-ar conveni chiar cel mai mult; dispariţia cadavrelor, chiar într'o epocă în care

ştiinţa este atât de înaintată, prezintă oarecari dificultăţi cari nu sunt de netrecut... dar cari sunt supărătoare. Deci, dacă ai înebuni, n'am fi deloc nemulţumiţi.

Zâmbi din nou cu bună voinţă.

— Ţi-am spus-o deja, într'o casă ca aceasta nu se poate şti.

Iepurele, tot gâfâind, se uita la André, fascinat. Benoit se întoarse către el, înclinându-se politicos.

— Micuţule, ai mâncat ceapă. Vrei să fii drăguţ să sufli în altă direcţie?

Nepăsarea lui păru să înfurie la culme pe Languier. Se sculă brusc şi se aplecă spre el, cu vinele frunţii umflate.

— Aşteaptă, spuse el cu voce duşmănoasă, până ce vom fi terminat cu tine. Atunci nu vei mai fi atât de spiritual...

— Presupunerea d-tale este mai mult decât probabilă, remarcă André cu ton plictisit. Voi fi prea ocupat să fac o baie turcească pentru a scăpa de microbii pe care-i voi fi luat aici pentru ca să am timp să râd.

Languier se aşează înapoi încetişor zâmbind crud; urmă o scurtă tăcere pe care o rupse individul cu barba neîngrijită, care explodă dintr'odată:

— Destul cu palavrăgeala! Vă mărturisesc că nu înţeleg. Ne-am întrunit aici, camarazi, pentru a asculta certuri particulare şi vorbe stupide.

Se auzi un murmur de aprobare şi oratorul se sculă, gesticulând:

— Nu ştiu ce a făcut tânărul acesta; nici nu mă interesează. Dar cu ce drept întrerupe măcar pentru o clipă marea noastră operă, acest mizerabil, spuse el arătând cu mâna pe André. O-

moriţi-l acum... aruncaţi-i într'un coş şi să ne continuăm drumul.

Pary interveni adresându-se lui Benoit:

— In timp ce noi vom discuta aici despre subiecte diferite şi importante, ne vom gândi la d-ta acolo sus... adică, dacă ajungi acolo. Il văd deja pe Languier înveselindu-se la perspectiva aceasta plăcută.

Ofiţerul nici nu clipi. Ar fi putut fi luat drept un musafir obişnuit care se retrage pentru noapte; un moment, chipul lui Pary arăta, fără să vrea, admiraţia.

— Aşa dar noapte bună, spuse André liniştit. Mi-aţi rezervat aceeaşi cameră ca şi data trecută?

— Nu, spuse Pary. O alta... pregătită special pentru d-ta. Dacă ajungi în capul scării îţi va arăta un om drumul.

Deschise uşa zâmbind. Şi, în momentul acela toată casa fu scufundată în întuneric.

II.

Era întuneric besnă. Nu se vedea nici cea mai slabă rază de lumină. André nu se mişcă, întrebându-se ce purtare să adopte. Acum că începuse încercarea, îi reveni sângele rece. In spatele lui, parveneau nişte sunete vagi. Se simţea înconjurat din toate părţile de oameni şi, deodată, începu să râdă. Numaidecât domni o tăcere profundă. Atunci, cu nespusă băgare de seamă, se îndreptă spre uşe.

De afară, auzi claxonul unui automobil şi se întrebă ce ar gândi ocupanţii maşinei dacă ar şti ce se petrece în această casă. In clipa aceia îl atinse cineva. Repede ca fulgerul, André îl apucă de braţ. Omul încercă să se desprindă dar fu

redus curând la neputinţă. André îl apucase cu mâna liberă de gât. Tăcerea domni din nou în cameră...

Fără să dea drumul necunoscutului, ajunse la scară şi se opri. Işi amintise de obiectul acela misterios care-l atinsese în noaptea trecută şi se înfipsese în perete. Asta se întâmplase la treapta a cincea.

Dacă, după cum îl asigurase Pary, vroiau să încerce să-l înebunească, era puţin probabil că-l vor omorî pe scară. Aparatul putea fi aranjat desigur după voinţă şi se vor servi probabil pentru a-l înspăimânta. Şi dacă reuşeau... dacă reuşeau... Necunoscutul începu să mişte puţin în mâinile lui André care murmură:

— Este unica mea şansă şi dacă trebue să aleg între tine şi mine, dragul meu, prefer să fii tu.

Il ridică repede în aşa fel încât capul să-i fie la înălţimea capului lui. Apoi începu să urce. El plecase capul pentru a şi-l apăra.

Insfârşit ajunse la treapta a patra. Hallul sub el era plin de oameni. Deodată îi parveni vocea lui Pary în întuneric.

— Ai ajuns la a patra, căpitane Benoit, ce părere ai despre a cincea treaptă?

— Imi amintesc foarte bine, ripostă André. Ajung tocmai la ea.

— Va fi foarte amuzant, remarcă Pary. Voi face să funcţioneze aparatul.

André îşi ridică pavăza cu câţiva centimetri deasupra lui.

— Foarte vesel! murmură el. Nici nu mă îndoesc că-ţi va plăcea rezultatul.

— In locul d-tale aş sta liniştit, spuse Pary cu blândeţe.

După cum gândise André, comedia era destinată să-l înspăimânte. Când colo, ceva pătrunse în gâtul omului pe care-l purta, cu atâta putere încât îl scăpă din mâini. Corpul se rostogoli cu sgomot pe scară.

— Nătărăule! — era vocea lui Lanquier tremurătoare de furie — L-ai omorît. Aprindeţi lumina.

Dar înainte de a se fi executat ordinul său André dispăruse pe coridor. Avea cel mult un minut pentru a fugi. Norocul vroi ca prima cameră în care intră să fie goală; deschise fereastra şi se uită afară.

La lumina lunei văzu că era la vreo 5—6 metri deasupra pajiştei. Fără să stea pe gânduri încălecă marginea ferestrii. De jos, urca un sgomot infernal; urcau scara. Auzi vocea potolită a lui Paru, aceia a lui Languier, răguşită, scoţând nişte sunete nearticulate. In momentul acela, se uiţă sus.

Această singură privire îi fu deajuns; din totdeauna avusese idei nebuneşti şi avea să fie veşnic aşa. Prin fereastră îi era uşor să ajungă pe acoperiş. Fără să mai stea pe gânduri părăsi ideea de fugă. Când intrară doi oameni în cameră el era bine ascuns la câţiva centimetri deasupra capetelor lor.

Cu un strigăt răguşit, cei doi oameni anunţară că descoperiseră drumul pe care fugise; într'o jumătate de minut grădina era plină de siluete înebunite. Una singură, calmă şi nemişcată, care nu-şi trăda identitatea decât prin veşnica-i ţigare de foi, stătea lângă uşa dinspre grădină, fără să pară că ia parte la cercetări; Lanquier, înebunit de furie, alerga roată'nprejur şi înjura pe toată lumea fără deosebire.

— Maşina mai e încă aici, îi spuse unul dintre oamenii lui Pary.

— Atunci trebuie să fie la Barrier. Mă duc să văd.

André privi silueta voinică a lui Parų îndepărtându-se către portiţă şi începu să râdă. Când redeveni serios se uită la ceas. Unu şi jumătate... încă două ore până să apară zorile. Aceste două ore vroia să le întrebuinţeze pentru a explora casa de sus până jos; vroia să vadă, mai ales, misterioasa cameră centrală despre care-i vorbise Simone şi în care Languier îşi păstra comorile. Dar era imprudent să se mişte înainte ca banda să se fi adunat iar în casă. Cum ar fi ieşit din umbră, l-ar fi putut zări oricine târându-se pe acoperiş la lumina lunei.

Îi veni de câteva ori în minte gândul omului a cărui moarte o cauzase şi scutură capul mânios. La urma urmei, nu avusese altă posibilitate, şi într'o casă obişnuită nu s'ar fi întâmplat asta... Cine să fi fost? Unul dintre oamenii cari şedeau în jurul mesei. Dar care? Iepurele, polonezul sau cel cu cicatricea? Singura lui mângâiere era că, oricare ar fi fost, moartea lui brutală nu săracea lumea cu mare lucru. Singura lui părere de rău era că nu fusese scumpul său Henri... Ura lui pentru Languier întrecea cu mult antipatia pe care o avea faţă de Parų.

— Nu-i acolo — Vocea lui Parų îi ajunse la ureche — Am pierdut destul timp.

Oamenii se adunaseră în grup, tocmai sub locul unde era André, aşteptând instrucţiuni.

— Vrei să spui că l-am scăpat încă odată pe câinele acela? spuse Languier furios.

— O! nu va fi decât o mică întârziere, murmură Parų. Cu cât îl văd mai mult cu atât îi admir mai mult îndrăsneala.

— E vina nătărăului acela de Ivolski, mârâi

Languier; dece n'a stat liniştit cum i se ordonase?

— Pentru ce? Desigur că nu vom afla niciodată spuse Pary. E mort deabinelea.

Se îndreptă spre casă.

— Cu asta se termină distracţia astăseară, domnilor. Vă puteţi culca.

— Doi dintre voi vor păzi maşina, nu-i aşa, întrebă Languier.

— Remil şi La Grange, răspunse o voce.

Pary se opri în faţa uşii.

— Dragul meu Languier, e absolut inutil. Faci prea mult caz de tânărul acela, zău...

Dispăru înăuntru şi ceilalţi îl urmară încet. André era salvat pentru moment. Cu un suspin de uşurare îşi întinse membrele amorţite şi se lungi pe acoperişul înclinat. Numai de ar fi putut aprinde o ţigare...

III.

Abea după o jumătate de oră socoti Benoit prudent să-şi înceapă cercetările. Luna strălucea deasupra copacilor, dar cum cei doi oameni cari păzeau maşina erau de partea cealaltă a casei, erau puţine şanse să-l vadă. Isi scoase întâi pantofii, înodă şireturile şi-si atârnă pantofii de gât. Apoi, cât putu de încet, începu să se catere.

Nu era lucru uşor: dacă-i luneca piciorul, cădea în grădină cu cel puţin un picior rupt. Mai era şi riscul să desprindă un olan, lucru foarte periculos într'o casă în care locuitorii nu dormeau niciodată decât cu un ochi deschis. Insfârsit, degetele sale atinseră coama acoperisului. Se aşeză călare.

Isi dădu seama că sedea pe o coamă care făcea vârfului acoperisului şi forma, aproape, cele patru laturi ale unui pătrat. In mijloc, acoperisul cobora în pantă către o construcţie de sticlă al cărei aco-

periş era la vreo doi metri sub el. Spaţiul înconjurat era destul de mare ca să permită mersul. Intreaga suprafaţă era invizibilă din afară.

Lipsa de ferestre îl surprinse mai tare. Casa fusese construită de către un ţicnit, care-şi petrecea viaţa uitându-se la petele depe Jupiter cu ajutorul unui telescop şi care după ce se ruinase, vânduse casa pentru preţul pe care-l putuse obţine. Languier, dându-şi seama de avantagiile pe cari i le oferea clădirea, o cumpărase imediat; şi, începând din ziua aceea, planeta Jupiter nu mai fu turburată.

Cu cea mai mare prudenţă, André se aplecă cât putu. Era sigur că se afla deasupra camerei secrete şi, pe vârful picioarelor, făcu ocolul acoperişului de sticlă pentru a se uita în jos. Prima sa inspecţie se dovedi nerodnică; toate tăbliile erau din sticlă opacă şi, mai mult încă, s'ar fi spus că înăunturu erau nişte perdele groase, asemănătoare acelora de cari se servesc fotografii pentru a schimba lumina.

Un zgomot brusc îl făcu să tresară. Se aplecă curios. Una dintre perdelele interioare fusese trasă şi o lumină palidă şi difuză filtra prin noapte. Brusc una dintre tăbliile de sticlă se deschise încetişor. André fu foarte mulţumit. Se aplecă înainte...

Pary, şezând în fotoliul său, fuma nepăsător ca de obicei. Citea o scrisoare subliniind din când în când câteva cuvinte cu un creion. Lângă el, pe masă, era un registru mare pe care-l consultă de câteva ori. Dar atenţia lui André se concentră curând asupra lui Languier... şi a lucrului întins pe sofa.

Languier era aplecat deasupra unei căzi mari plină cu un lichid cafeniu deschis din care se ridicau vapori. Era în cămaşă, cu mânecile sufle-

cate şi purta nişte mănuşi de cauciuc lungi până la cot. După un minut, bagă o eprubetă în lichid şi turnă câteva picături într'o sticlă. Satisfăcut, de-sigur, de rezultat, se întoarse la cadă şi turnă înăuntru nişte praf alb. Lichidul începu imediat să fiarbă şi, în aceeaşi clipă Paris se sculă.

— Eşti gata? întrebă el scoţându-şi haina şi îmbrăcând o pereche de mănuşi la fel cu ale lui Languier...

— Da, răspunse acesta. Il putem scufunda.

Se apropiară de sofa şi André, fascinat de groază, se sili să privească. Lucrul care era acolo, era corpul polonezului mort, Ivolsky.

Cei doi bărbaţi transportară cadavrul până la cadă şi-i dădură drumul în lichidul spumegând. Apoi ,ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume, îşi scoaseră mănuşile şi supravegheiară operaţia. Câteva minute nu se întâmplă nimic, apoi, puţin câte puţin, corpul începu să dispară. Un miros dulceag şi desgustător ajungea până la André prin tăblia deschisă. Acesta îşi şterse fruntea de sudoare. Siguranţa cu care îndeplineau cei doi indivizi operaţia avea ceva groaznic. Si, oricare ar fi fost forfurile pe cari mizerabilul le impusese altora, era din vina lui, a lui André, că acest corp dispărea încet şi fără urme...

Languier îşi aprinse o ţigară şi se aşeză lângă cămin.

— Incă cinci minute vor ajunge, spuse el. Blestemat fie câinele acela de soldat!

Paris începu să râdă încetişor şi-şi reluă registrul.

— Să fe înfurii împotriva unui om, dragul meu, acesta-i un semn de inferioritate. Desigur că e păcat că a murit Ivolsky. Era capabil să debiteze mai multe prostii într'un minut decât toţi cei-

lalţi laolaltă... Acum nu ştiu pe cine să pun în regiunea masivului central.

Se răsturnă într'un fotoliu şi dădu drumu unui nor de fum pe nas. Cu un sentiment de admiraţie care nu-l părăsea niciodată în faţa lui Paryj, André îi admiră fruntea înaltă, inteligentă, nasul şi bărbia cu contururi hotărîte, gura senzuală şi ironică. Omul acesta ar fi putut fi un mare avocat, un preot inspirat, un eminent bărbat de Stat sau un Napoleon al finanţelor. Fiecare trăsătură a chipului său, fiecare mişcare a nărilor îi arătau puterea. Orice profesiune şi-ar fi ales, ar fi putut să atingă culmea... Fusese deajuns un mic defect în minunatul organism pentru ca marele om să devină un mare animal. André se uită la cadă; lichidul era aproape limpede.

— Ştii care-i părerea mea, spuse Languier scoţând dintr'un sertar o cutie de catifea roşie pe care o deschise cu mişcări drăgostoase. André văzu strălucind diamantele. Languier lăsă să-i curgă pietrele printre degete, în timp ce Paryj se uita la el cu dispreţ.

— Jucării! făcu el. Fleacuri frumoase! Cât vei lua pe ele?

— O! Un milion, un milion şi jumătate, răspunse celălalt. Dar nu banii mă interesează, ci plăcerea de a le avea şi iscusinţa de care trebue să fac dovadă pentru a pune mâna pe ele.

Paryj ridică din umeri.

— Această iscusinţă te-ar face să câştigi milioane dacă ai întrebuinţa-o cum trebue.

Languier puse pietrele la loc şi aruncă capătul ţigării în foc.

— Posibil, Charles, foarte posibil. Dar întâmplarea face că-mi plac miniaturile şi lucrurile fine,

după cum îţi plac d-tale proiectele de mare anvergură şi afacerile mari.

— Asta face să alcătuim o combinaţie fericită, spuse Pary sculându-se şi apropiindu-se de cadă. Perlele sunt afacerea d-tale... Jocul mare... a mea. Apoi, cu mâinile în buzunar, se uita la lichidul cafeniu. N'a mai rămas mare lucru depe urma prietenului nostru, cred.

— Incă două trei minute, spuse Lanquier. Trebue să mărturisesc că sunt foarte mândru de această descoperire. Singurul ei defect este că usurează prea mult crima...

Sunetul uşii îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Pary înainta zâmbind.

— Te-ai întors, draga mea. Nu speram să te văd atât de curând.

Irène se opri adulmecând cu desgust.

— Ce miros groaznic! remarcă ea. Ce-aţi făcut aici?

— Ne-am descotorosit de un cadavru, spuse Lanquier calm. E aproape terminat.

Tânăra fată îşi scoase paltonul de seară şi privi la cadă.

— Nu cumva e soldatul meu? strigă ea.

— Din nefericire nu, ripostă Languier sălbatec. Pary începu să râdă.

— Henri e foarte necăjit, Irene, teribilul Benoit a scăpat încă odată.

In câteva cuvinte povesti tinerei fete cele întâmplate. Aceasta bătu din palme entuziasmată.

— Trebue neapărat să mă mărit cu el, strigă ea. Cu siguranţă că-i cel mai puţin politicos dintre toţi bărbaţii pe cari i-am întâlnit în ţara aceasta desgustătoare. Se aşează si-si aprinse o ţigară. L-am văzut pe Victor.

— Unde? întrebă Pary repede. Il credeam la Londra!

— Da, azi dimineaţă. S'a întors special ca să te vadă. Vor ca să asişti la un meeting la Ritz.

Pary încruntă din sprâncene.

— E foarte supărător, spuse el în sfârşit cu o voce care lăsă să se simtă o oarecare neplăcere. Ti-a spus motivul?

— Intre altele, cred că sunt neliniştiţi în privinţa Americanului, răspunse ea. Poţi foarte bine să te duci pentru o zi, dragul meu.

— Bine înţeles, spuse Pary iritat, dar asta nu schimbă faptul că-i supărător. Curând vom obţine rezultate aici şi vreau să fiu aici în clipa aceea. Cu toate acestea... începu să umble de colo-colo prin cameră, îngrijorat.

— S'a făcut, prietene, reluă tânăra fată adresându-se lui Languier. M'a invitat deja de trei ori şi m'a prezentat unei femei teribile, grozav de virtuoasă care va fi mătuşa mea pentru ocazia cea mare.

— Care mare ocazie? întrebă Languier.

— Majoratul lui! Sunt invitată la castelul Branq de către ducesa de Lampede. Incepu să râdă. Ce spui de asta? Bătrâna va purta toate perlele în cinstea acelei zile mari şi eu voi fi în casă.

— De unde ştii că le va purta? spuse Languier.

— Scumpul de Jerome mi-a spus-o, răspunse ea. Nu eşti prea pătrunzător astă seară, Henri. E foarte natural ca atunci când băietasul devine major, scumpii lui părinţi să se pună în mare ţinută.

Suflă câteva rotogoale de fum şi reluă:

— Jerome e foarte drăgălaş câteodată. N'am întâlnit încă un om care să fie atât de aproape de tâmpenie fără să se scufunde cu totul. Asta

nu înseamnă, repetă ea cu un aer gânditor, că nu e foarte drăgălaş!

Languier scoase dopul căzii şi lichidul devenit limpede, începu să se scurgă repede. Fascinat, André se uita; în două minute, cada era goală... un corp omenesc dispăruse complect fără a lăsa urme. I se părea că visează; întâmplările din noaptea aceea i se păreau ca un coşmar ciudat.

Languier curăţa acum cada cu ajutorul unui lichid; Pary, cu capul plecat, continua să măsoare camera în lung şi 'n lat; tânăra fată, al cărui gât şi umeri albi străluceau, îşi aprindea o a doua ţigară. Languier, după ce termină treburile, îşi îmbrăcă haina.

— Drept cine te ia, întrebă el curios.

— Drept o tânără fată încântătoare care şi-a pierdut tatăl în război şi-şi câştigă cu greu viaţa într'un birou, răspunse Irene cu un aer modest. Cel puţin, asta a povestit d-nei de Fandry... doamna cu virtuţi înalte. E foarte sentimentală şi adoră romanele, mai ales când e vorba despre un viitor duce şi poate de o viitoare ducesă. Mulţumită Domnului, face parte împreună cu mama tânărului dintr'un comitet care împarte rufărie de hârtie săracilor belgieni. Aşa a reuşit Jerome s'o facă să fie invitată. Asta-i tot.

— Minunat! făcu Languier plin de admiraţie. Minunat! Brancy devine major peste o săptămână nu-i aşa?

— Luni, pentru a fi precişi. Mă voi duce aşa dar la ei Sâmbătă, cu scumpa mea mătuşă.

Languier plecă capul în semn de încuviinţare şi se uită la ceas

— Dacă ne am duce la cuiere? propuse ei

— Nu încă, spuse Pary, oprindu-se brusc. Trebue să-l văd pe American înainte de a pleca la Paris. Să-l aducem jos!

— La ora asta, dragă Charles?

Languier îşi opri un căscat.

— Da. Fă-i o injecţie, Henri... şi vom reuşi noi să-l facem să semneze pe nătărăul acela. Voi lua hârtia cu mine pentru întrunire.

Se îndreptă spre uşă, urmat de Languier; tânăra fată se sculă depe scaun şi se întinse alene. André se uită la ea o clipă; apoi se ridică şi el pentru a se dezmorţi.

„Să-l facem să semneze pe nătărăul acela" Cuvintele îi reveniră în minte. Se uită gânditor la lumina cenuşie care anunţa apropierea zorilor. Care era purtarea cea mai bună de adoptat? „Să-l facă" implica de obicei pentru Pary tortura, dacă celelalte mijloace nu se dovedeau îndeajuns de convingătoare şi André n'avea de loc intenţia să asiste la tortura unui om. In acelaş timp începea să pătrundă planul machiavelic conceput de către Pary, deşi îi mai lipseau încă multe inele la lanţ. Acum nu se mai simţea liber să se retragă când îi venea chef. Nu mai era în prezenţa unei aventuri distractive ci, dacă presupunerile lui erau exacte, a unei afaceri naţionale. Insăşi existenţa Franţei era ameninţată de către complotul cel mai mârşav care putuse încolţi vreodată într'un creer omenesc. Cu toate acestea, nu avea încă nici o dovadă. Trebuia să afle mai mult; printr'un mijloc oarecare trebuia să asiste la întrunirea dela Ritz. Nu avea nici cea mai mică idee despre felul în care avea să procedeze. Nu ştia decât un singur lucru: dacă Pary pleca la Londra, îl va urmări. Un sunet venind din camera de sub el îl făcu să se întoarcă la postul său de observaţie. Americanul şedea pe un scaun şi Languier cu o seringă în mână, îl ţinea de braţ.

André era încă nedecis asupra purtării de adoptat, dar, pentru moment cel puţin, nu era nimic de făcut. Era dornic să ştie ce avea să-i spună Pary nefericitului om care, până atunci, juca un rol atât de mare în toată afacerea asta.

După un timp americanul îşi reveni şi-şi trecu mâna peste frunte. Apoi se sculă pe jumătate de pe scaun şi se uită la cei doi bărbaţi din faţa lui. Privirea îi lunecă spre tânăra fată şi, scoţând un geamăt, recăzu pe scaun.

— Te simţi mai bine, d-le Stratton? întrebă Pary plin de bunăvoinţă.

— E... E... bâlbâi celălalt. Unde mă aflu?

— La „Ulmi", la St. Denis, dacă doreşti s'o ştii.

— Credeam... credeam... Se sculă clătinându-se. Ce vreţi dela mine? Duceţi-vă dracului!

— Sst! sst! murmură Pary. Este o doamnă în cameră d-le Strafton. Şi dorinţele noastre sunt atât de simple. Numai o simplă iscălitură pe un contract prin care te obligi să te asociezi cu noi la nişte... lucrări... hm... pentru viitor.

— Imi amintesc, exclamă milionarul. Acum îmi amin'esc. Ticăloşilor!... Câine nenorocit! Refuz.

— Nenorocirea, prietene, este că eşti o persoanalitate prea importantă pentru ca să te lăsăm să refuzi, după cum ţi-am explicat deja. Trebue să fii de-ai noştri. Dacă nu, ne strici toate planurile. Pentru asta am nevoie de semnătura d-tale. Am pierdut-o odată din nenorocire... dar nu era prea elegantă; poate-i mai bine aşa.

— Şi când veţi avea-o, strigă Americanul, la ce o să vă folosească? Voi tăgădui-o.

— O! nu! domnule Stratton, spuse Pary zâmbind. Te pot asigura de contrariul. Boala de care ai suferit de curând te va cuprinde din nou. Prietenul meu d. Languier este foarte priceput în

această ciudată boală care te face absolut incapabil să lucrezi.

Timp de câteva minute domni tăcere. Milionarul se uita împrejur ca o fiară încolţită.

— Refuz! strigă el în sfârşit. Este un ultragiu adus umanităţii. Faceţi ce voiţi!

— Atunci vom încerca din nou cătuşele pentru deget, făcu Pary deschizând un sertar. Un mic instrument foarte eficace, după cum îţi vei da foarte uşor seama uitându-te la degetul d-tale gros. — Se opri în faţa nenorocitului care tremura. — Sub influenţa lui ţi-ai dat prima oară semnătura pe care din nenorocire am pierdut-o. Să mai încercăm...

Americanul scoase un ţipăt de groază şi tocmai atunci se produse un eveniment neaşteptat. Se auzi un zgomot de geamuri sparte lângă Lanquier; acesta făcu o săritură într'o parte şi se uita în sus.

— Hm... hm... făcu o voce bine cunoscută care venea din cer. Trânteşte-i un pumn în nas, Stratton, micule, dar mai ales nu iscăli!

CAPITOLUL VIII

VOIAJ LA LONDRA

Benoît procedase sub impulsia momentului. I-ar fi fost absolut imposibil să asiste la tortura Americanului fără a face nimic pentru a-l ajuta. Cu toate acestea n'ar fi vrut să-şi desvăluie prezenţa pe acoperiş. Ceeace aflase în noaptea aceea era de o importanţă atât de capitală încât era neapărată nevoie să reuşească să scape şi pentru moment şansele lui păreau foarte compromise. Părea pro-

babil că nu va trece mult timp până să pună iar mâna pe el.

Dar, conform obiceiului său, Benoit rămânea perfect calm. Îl văzu pe Languier repezindu-se afară din cameră, urmat de aproape de Pary. In momentul acela roata norocului se întoarse. Tânăra fată părăsi şi ea camera. Inainte de a ieşi, îl trimise o bezea şi i se adresă uitându-se în sus.

— Imi dai de gândit, urâţelule, mă faci foarte curioasă. Trebue să asist la vânătoarea asta.

Stratton rămase singur. Se uita spre acoperiş trăznit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, când auzi clar vocea omului vorbindu-i cu insistenţă.

— Ieşi din cameră. Ia-o la dreapta. Deschide uşa dela intrare. Vei vedea o casă printre copaci. Du-te acolo. Când vei ajunge, strig-o pe Simone! Mă înţelegi?

Americanul încuviinţă, înmărmurit; apoi, cu un efort de voinţă, se sculă în picioare, în timp ce vocea continua.

— Numaidecât. E unica d-tale şansă. Spune-le că sunt pe acoperişul acestei vile.

Cu un suspin de uşurare, îl văzu pe milionar ieşind din cameră. Era o posibilitate ca Americanul să reuşească să fugă şi în cazul acesta, toate ar fi bine. Dacă nu... André ridică din umeri şi începu să râdă.

Incepea să se lumineze de zi şi, după o scurtă ezitare, Benoit coborî pe partea dinspre sosea a acoperişului. Dacă rămânea lângă fereastră ar fi prins ca un şoarece în cursă. La urma urmei era foarte periculos să se folosească de arme de foc atât de aproape de o sosea principală. Oricând putea să treacă cineva şi André ştia că Pary nu căuta prea mult să fie cunoscut de toată lumea.

Din locul unde se afla, nu putea vedea „Mon-ţii" şi nu ştia dacă Americanul reuşise să fuga. Principala-i speranţă o avea în el însuşi. Ii venise tocmai o idee foarte simplă. In momentul când Pary ocoli colţul casei urmat de câţiva oameni cari duceau o scară, André începu să cânte. Urla, ţipa cu vocea sa puternică, supraveghiând într-un timp sforţările banditilor. Pary aruncă o privire nervoasă spre sosea şi-şi înconjură oamenii. André izbucni în râs. Vocea sa devenea din ce în ce mai formidabilă. Tocmai când se apropiau doi ţărani atraşi de scandalul acela infernal, oamenii lui Pary îşi dădură seama că scara era prea scurtă cu câţiva centimetri.

Gură-cască se înmulţeau repede. Un lăptar, doi voiajori comerciali în pană cu maşina,, un domn care părea uşor ameţit de băutură şi alţi câţiva ţărani. Comentau de zor întâmplarea; tot oraşelul avea să aibă ce vorbi pentru câteva săptămâni. André continua să cânte, Pary să înjure. Din minut în minut numărul spectatorilor creştea. In cele din urmă apăru şi poliţia şi, pe dată, cântăreţul tăcu pentru a izbucni în râs.

Deodată râsul îi îngheţă pe buze. In picioare, pe marginea ferestrei, cu revolverul în mână, Languier sta cu degetul pe trăgaci. Nevăzut de multimea de jos, nu ştia nici de existenţa ei. André îşi dădu imediat seama de pericol. Languier se urcase pe acoperis în timp ce atenţia lui era îndreptată în altă parte şi, acum, palid de furie, înainta pas cu pas spre el cu intenţia vădită de a-l ucide.

— Bună ziua, Henri, spuse André calm. In locul tău n'aş trage. Suntem văzuţi. Dacă nu mă crezi, am să mă adresez lui Paru care în momentul de faţă stă de vorbă cu un jandarm şi câţiva ţărani.

Văzu îndoiala în ochii celuilalt şi ,imediat, se folosi de avantagiu.

— Sunt sigur că n'ai vrea ca poliţia să asiste la înmormântarea mea, dragă Henry, sunt sigur că lui Pary i-ar fi groază de aşa ceva. Aşadar, pentru a-l linişti, am să-l anunţ despre prezenţa ta.

Nici o acţiune nu-l costase pe André Benoit vreodată un mai mare efort de voinţă decât simplul fapt de a întoarce spatele omului care se afla la câţiva paşi de el. Aruncă o ultimă privire chipului contractat de furie a lui Languier şi, zâmbind, privi mulţimea adunată jos.

— Pary, spuse el binevoitor, unul dintre prietenii d-tale e aici sus... este scumpul nostru Henri. Concertul meu îl supără foarte tare. Vrei să-i vorbeşti sau doreşti să mă exprim mai lămurit? E atât de supărat încât dintr'un moment într'altul s'ar putea întâmpla un accident şi văd că a venit poliţia. Aşadar...

Dar Pary nu-şi arătă furia: vocea sa rămase scânteind de mânie. Începu să râdă înfundat. Întreaga bandă era la cheremul său şi comicul situaţiei i se părea extrem de plăcut.

Dar Pary nu-şi arătă furia: vocia sa rămase calmă, veşnica-i ţigară de foi lucea ca o lumină egală.

— Eşti pe acoperiş, Languier?

Cuvintele se auzeau distinct prin aerul pur.

— La rândul tău, Henry, şopti Benoit. Eu sunt sufleurul.

...Da, dragă Pary, sunt aici şi ficatul mă face să sufăr.

Un moment, crezu că mersese prea departe şi că Languier, în mânia-i oarbă, vrea să tragă fără să-i mai pese de consecinţele acestui act. Dar

printr'o sforţare nemaipomenită, reuşi să se stăpânească şi să răspundă cu voce calmă.

— Da, sunt aici. Ce vrei?

— Nimic, strigă Pary, dar avem aici un public foarte numeros, atras de melodiosul concert cu care ne-a desfătat amicul nostru şi am trimis să se aducă o scară mare pentru ca să poată cobori printre noi. Nu poţi face nimic... nimic. — Repetă cuvântul apăsând uşor şi André fu încântat.

— Nu-i minunat, Henri? murmură el. Se gândeşte la toate. Dar tu erai cât p'aci să comiţi o mare gafă, zău. Recunoaşte că ar fi fost cam supărător pentru tine dacă ar fi căzut cadavrul meu la picioarele poliţiei cu un zgomot formidabil.

— Multe lucruri mă interesează, căpitane Benoit, spuse Languier încet, dar nimic nu mă va face mai fericit decât ziua când mă voi socoti cu d-ta. Când voi reuşi...

Băgă revolverul în buzunar şi se uită nemişcat la ofiţer.

— Oh! când! îşi bătu joc André. Au fost deja atâţia de „când" dragă Henri. In fond, cred că nu eşti prea tare. Dar nu pleca încă! Micile noastre confidenţe sunt atât de distractive! Şi apoi aş vrea să-ţi povestesc una bună.

E vorba despre o tânără fată, un săpun şi o baie.

O! Bine că mi-am adus aminte. Chestiunea cu baia este poate prea delicată pentru tine.

Languier se opri în faţa ferestrei.

— Am nişte lichide diferite pentru tot felul de băi, spuse el. Cele mai bune sunt acelea pe cari le întrebuinţez când pacientul este încă în viaţă.

In acelaş timp, deschise o uşă pe care André n'o observase în timpul nopţii şi, cu ajutorul unei

scări coborî în cameră dispărând din ochii lui Benoît.

— Allo, tinere!

Un strigăt vesel care urca din grădină îl făcu pe André să tresară.

Adunaţi în jurul lui Pary, stăteau Pierre Ceval, Albert Journiaux şi Jacques Chaudron.

— Cauţi cuiburi de pasăre?

— Dragul meu Pierre! exclamă André, n'aş fi crezut vreodată că voi fi bucuros cândva să te văd şi totuşi e adevărat; pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-le să pună scara, sunt complect înţepenit.

— Roger şi prietenul lui au plecat cu maşina ta, spuse Pierre. Suntem aşadar patru, plus Robert.

André se uita la el fără să înţeleagă. Uită chiar să coboare imediat când i se puse scara. Roger, noi patru şi Robert... asta făcea şase... erau şase la venirea lor. Cu prietenul, şapte: Cine să fi fost prietenul?

Misterul îi fu desvăluit când puse piciorul pe pământ. Languier, cu ochii ieşiţi din orbite, se repezi afară din casă şi-l luă deoparte pe Pary pentru a-i strecura câteva cuvinte la ureche.

— Totul e în ordine, murmură repede Albert. Trebue să fie deja la jumătate de drum de Paris, după cât îl cunosc eu pe Roger...

André pufni de râs. Îi curgeau lacrămi pe obraz şi chipul galben de furie al lui Pary nu făcu decât să-i mărească veselia.

— O! sunteţi admirabili amândoi! reuşi el să spună printre hohote. Chiar sub nasul vostru! Răpit! Ha, ha, ha... Aţi face mai bine să vă lăsaţi păgubiţi, dragii mei, şi să vă apucaţi de tricotat. Scoase port-ţigaretul din buzunar.

— La revedere, fără îndoială că ne vom revedea curând.

Şi mai ales, Charles, nu face nimic la Londra de care ţi-ar fi ruşine să-mi mărturiseşti.

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, urmat de ceilalţi. Comicul situaţiei i se părea irezistibil. Neputinţa absolută a tuturor acestor ticăloşi în faţa grupului de gură-cască îl făcea să moară de râs.

— O mică pauză înainte de a reîncepe lupta, băieţi, anunţă André. Unde-i Robert?

— La micul dejun cu micuţa ta prietenă, glumi Albert. Ne-am gândit că-i mai bine s'o lăsăm sub supravegherea cuiva şi cum se părea că-i place el mai mult...

— Nerușinatule! strigă André. A propos, cum de-aţi reuşit să sosiţi la timp adineauri?

— Am dormit cu toţii la micuţa ta, spuse Pierre, şi azi dimineaţă ce să vezi? cine soseşte? Scumpul, unicul nostru Stratton. După aceea am auzit scandalul tău asurzitor pe acoperiş.

— Minunat! exclamă André frecându-şi mâinile, absolut minunat! Cu toate acestea aţi fi trebuit să fiţi aici pentru a mă ajuta să scap de gorilă.

— Să te ajut să scapi de gorilă? bâlbâi Jacques Chaudron.

— De o gorilă, dragul meu, ripostă André neturburat. O încântătoare mică bestie pe care am omorît-o.

— Omul acesta este nebun, asigură Albert. Am să pun maşina în mişcare.

II.

— Pleacă de aici, spuse Robert ridicând capul când se deschise uşa şi André îşi făcu apariţia.

Prezenţa ta nu-i necesară aici şi nouă nu ne face plăcere să te vedem. Nu-i aşa, d-ră Barrier?

— L-ai putea suporta toată ziua în casă? întrebă André zâmbind.

— Ce vrei să spui? făcu Robert surprins.

— Aş vrea ca tu să rămâi aici să veghezi asupra d-şoarei Barrier, spuse André. Aş mai vrea ca tu să spionezi ce se întâmplă la „Ulmi" şi să mă previi prin telefon dacă se întâmplă ceva. Ai înţeles?

— Da, răspunse celălalt dar n'ai putea să-mi încredinţezi o misiune mai activă? Bineînţeles, nimic nu-mi face mai multă plăcere decât... se opri, încurcat, în timp ce Simone râdea veselă.

— O misiune mai activă? repetă André. Înţeleg, dragul meu, cară-te repede de aici! Eşti mult prea tânăr pentru a asista la ce se va petrece aici.

Cu un suspin de resemnare Robert se îndreptă spre uşă.

— Va trebui să ascult la uşă şi mi-e foarte neplăcut, declară el. N'aveţi nici un fel de consideraţie pentru mine.

— Am cinci minute, fetiţo, murmură André luând-o în braţe după ce se închise uşa. Cinci minute de rai!... Doamne! Ce minunată eşti!

Tânăra fată ridică capul zâmbind.

— Mi-se pare, domnule André, că ai uitat să te bărbieresti azi dimineaţă.

— Ai dreptate, draga mea. Au uitat să-mi aducă apă caldă pe acoperiş.

După un interval destul de lung în care asemenea amănunte nu mai fură pomenite, tânăra fată îşi aranja părul şi se aşeză pe braţul unui fotoliu.

— Acum, povesteşte-mi ce s'a întâmplat, spuse eu cu o curiozitate neastâmpărată.

— O! Am avut o noapte foarte agitată.

Işi aprinse o ţigară şi-i povesti pe scurt evenimentele întâmplate în ultimele 12 ore. La drept vorbind, el era atent mai ales la adorabila roşeaţă care urca din când în când în obrajii Simonei şi la respiraţia ei grăbită când îi istorisi lupta cu gorila şi ascensiunea scării. Pentru el, toate astea erau deja poveşti vechi. Dar tânăra fată, care asculta frazele lui scurte întovărăşite de un râs sau o glumă, înţelegea dintr'odată tot ce făcuse omul acesta pentru ea. Ea era cauza acestor pericole prin cari trecuse. Acum îşi dădea seama că dacă cineva s'ar atinge de un singur fir de păr din capul lui, nu şi-ar mai putea-o ierta niciodată.

După ce termină de povestit, ea încercă tremurând să-l hotărască să renunţe la luptă. Cu ochii mari, plini de spaimă, îl rugă. In acelaş timp se simţea mândră ştiind că vorbele ei erau inutile. Aceasta n'o împiedica să pledeze cu o însufleţire tot mai mare.

In cele din urmă tăcu, nemai având argumente. André zâmbea şi privirile lor înlocuiră cuvintele pentru a spune ceeace nu se poate exprima.

André se aplecă deodată spre ea şi o sărută.

— Trebue să plec, scumpa mea, murmură el. Trebue să fiu la Londra diseară. Bagă de seamă!

Un minut după aceea, părăsise camera.

— Pe toţi sfinţii, Robert, ai grijă de ea, recomandă el prietenului său care stătea în faţa vilei, necăjit. Nu cunosc ceva mai rău decât aceşti ticăloşi.

— Nicio grijă, băiete, spuse Cornil aspru. Noroc!

Se uită după silueta care se îndrepta spre ma-

şina ai cărei ocupanţi păreau nerăbdători; zâmbind, se întoarse şi se apropie de tânăra fată.

— E un bărbat şi jumătate! remarcă el simplu. Şi dacă-mi daţi voie d-şoară Barrier, am să vă sfătuiesc să nu-l schimbaţi. Afară de cazul, bine înţeles că aţi prefera umila mea persoană.

III.

— E aici? întrebă André pe Roger Roubille care era instalat într'un fotoliu cu picioarele sprijinite de cămin în apartamentul din Avenue Hoche.

— Da, răspunse celălalt, dar nu mi se pare grozav de inteligent. Cred chiar că-i ramolit. — Se sculă şi se întinse îndelung. — Credinciosul tău servitor este lângă el şi încearcă să-l reînsufleţească.

— Ei dracie! spuse André. Speram să pot scoate ceva din el. Mă duc să-l văd.

Părăsi camera şi traversă coridorul. Din nefericile Roubille avea perfectă dreptate; efectele injecţiei din noaptea trecută dispăruseră complect şi sărmanul om, aşezat într'un fotoliu, nemişcat, privea drept înaintea lui, cu un aer năuc.

— Nimic de făcut, domnule, spuse Denis sculându-se la intrarea lui André. Crede că supa asta e otrăvită şi nu vrea să se atingă de ea.

— Foarte bine, Denis, lasă-l în pace. Am pus mâna pe el. Şi asta-i ceva. Soţia ta ţi-a povestit aventura ei?

Servitorul tuşi stingherit.

— Da, domnule, dar mulţumesc lui Dumnezeu, nu-i supărăcioasă.

— In cazul acesta nu seamănă cu mine, Jean, căci eu sunt grozav de furios pe banda aceea de

nemernici. — Se uită la milionar zadarnic să descopere o lucire de inteligenţă în ochii lui lipsiţi de expresie. — Uită-te la nenorocitul acesta! Nu ajunge spectacolul acesta pentru a-ţi face chef să-i extermini pe toţi? Se întoarse brusc pe călcâie şi deschise uşa. — Incearcă să-l faci să mănânce ceva dacă poţi.

— Ei? ai reuşit să scoţi ceva de la el? întrebă Roubille.

— Absolut nimic! Aţi băut toată berea?

— Fără îndoială, răspunse Pierre Ceval. Care-i programul nostru acum?

André rămase câteva clipe tăcut înainte de a răspunde.

— Două lucruri se impun imediat: transportarea lui Stratton într'un loc sigur şi plecarea la Londra.

— Bine! Să începem cu primul, spuse Roubille sculându-se. Avem o maşină în faţa uşii şi toată Franţa la dispoziţia noastră. Ne vom ocupa de Stratton; cât despre tine, te vei duce la Gara de Nord şi vei lua bilet pentru Anglia.

— Ar fi prea uşor, remarcă André. Uită-te pe fereastră, Roger. Vei vedea un om foarte ocupat să nu facă nimic nu departe de casă. Vei mai vedea şi o maşină de curse peste drum. Acum puneţi o compresă udă la cap şi fă o apropriere între aceste două fapte.

Tăcerea fu întreruptă deodată de către Jacques Chaudron care se scula tresărind.

— Am „durere de stomac"! anunţă el mândru.

Prietenii lui îl priviră fără a se mişca.

— N'ai trebui să mănânci atât de repede, remarcă Albert sever. Şi mai ales n'ai trebui să bei berea asta.

Pentru a evita un asemenea accident, absorbi

pe loc un pahar, dar Jacques era prea cufundat în gânduri pentru a-i acorda atenţie.

— Durere de stomac, repetă el. Cu siguranţă că trebue să fie reparat acum. Ce părere aveţi? Ultima mea cădere n'a fost rea?

— Ce vrei să spui? întrebă André privindu-l fără să înţeleagă.

— Vreau să spun că mă duc imediat la aerodrom să-l pregătesc, răspunse Jacques. Aduce-ţi-mi-l pe Stratton peste o jumătate de oră şi-l voi conduce la tatăl meu în Anjou. Apoi te voi conduce pe tine la Londra, André!

— Minunat! Absolut minunat!

André îl bătu pe umăr pe Jacques. Dar deodată îi veni o nouă idee.

— Nu la tine; Charles l-ar descoperi imediat. Du-l la Roger. D-na Roubille, nu va fi supărată nu-i aşa?

— Cine? Mama? Roger începu să râdă. — O! nu! De mult a renunţat să mai spună ceva.

— Foarte bine! spuse André. Du-te Jacques. Apropo, câte persoane încap în avionul tău?

— Două, afară de mine, spuse mândru proprietarul „durerii de stomac". Şi n'aş vrea să te împrietenesti cu oameni uriaşi ca tine, monstrule!

André începu să râdă.

— Si voiajul la Londra?

— E absolut necesar să te duci? întrebă Pierre.

— Ar fi fost inutil dacă Americanul şi-ar fi recăpătat mintile, răspunse Benoit. Acum, trebue să mă duc. Se pune la cale o afacere urîtă, băieţi; şi ducându-mă la întrunirea de astă seară dela Ritz, sunt aproape sigur că voi căpăta informaţii preţioase. Pentruce este Pary în capul unei bande de revoluţionari cu ochii rătăciţi şi cu hai-

nele în zdrenţe? Imi puteţi da un răspuns? Dacă da, nu mă mai duc la Londra.

— Chestiunea este să ştii dacă vei descoperi ceva chiar dacă te duci, ripostă Pierre. Iţi închipui că Pary nu se va folosi de un difuzor, pentru a-ţi anunţa secretele sale în hall-ul hotelului.

— Iată unde începe rolul lui Roger, spuse André cu un ton binevoitor. De oarece aparatul mai poate lua încă două persoane...

— Dragul meu domn, strigă Roubille, astă seară cinez cu o femee minunată.

— De loc, micuţule. Vei juca un rol de artist amator la Londra. Deghizat ca factor, chelner, libric sau ce vei voi... vei descoperi secretele lui Pary.

— Dar nu se poate! André!

Roubille făcu un gest slab de împotrivire.

— Haide, nu mă plictisi, strigă Benoit! Ajunge! Deocamdată nu-i decât un plan vag. Ai! iată că sună telefonul... Puse mâna pe receptor. „Alo". Tu eşti, Robert? A! Rollsul a plecat! Cu Paru. Bine. La revedere.

Se întoarse către ceilalţi.

— Vedeţi? A plecat la Londra. E evident.

— Absolut, murmură încet Albert. Orice om care pleacă de acasă cu maşina se duce neapărat la Londra.

— Tacă-ţi gura! i-o tăie André. Ai uitat principiul esenţial de a te pune întotdeauna în locul adversarului? Dacă aş fi Pary şi aş vrea să plec la Londra, crezi că dacă ar şti-o 50 persoane, asta m'ar împiedeca s'o fac? Eşti un prost, Albert... şi lasă-mi şi mie puţină bere.

Acum ascultaţi-mă toţi, reluă el. Roger du-te şi caută un costum de fecior. Pierre... tu mergi cu mine la aerodrom, după aceea te vei duce la

Marthet în Strada Halelor Nr. 13 şi-i vei spune să se pună în legătură cu cel puţin 50 de soldaţi demobilizaţi dispuşi să se distreze. Albert... tu vei rămâne aici, dar să nu te îmbeţi cu berea mea. Pierre se va întoarce şi el după ce va termina cu Marthet dacă nu va fi prea beat. M'aţi înţeles?

— Vai de mine, mi se încurcă toate în cap, murmură Pierre încetişor.

— Ai să mai vezi şi altele înainte de a se fi terminat afacerea asta, băiete, spuse André râzând. Acum să ne distrăm cu Stratton.

După zece minute era instalat în maşina sa împreună cu Ceval şi cu milionarul. Albert, furios că era lăsat singur, încercă să se consoleze calculând câţi bani ar fi câştigat la curse dacă ar fi întrebuinţat sistemul său care nu da greş. Roubille rătăcea pe străzi întrebându-se cum să-şi procure un costum de fecior fără să-şi compromită reputaţia, neatinsă până atunci.

Dar André nu părea grăbit să plece. Cu un zâmbet şiret pe buze, supraveghea cu coada ochiului pe individul ocupat mai înainte să nu facă nimic şi care, acum, încerca să-şi pornească maşina.

— Dă-i drumu, să mergem! strigă Pierre. Ce mai aştepţi?

André începu să râdă.

— E jalnic, Pierre, nu te pricepi de loc la fineţele jocului, remarcă el.

Tot zâmbind se sculă şi se apropie de nenorocitul care transpira de zor.

— Cald afară! spuse el. Nu te grăbi, te aşteptăm.

Se întoarse la maşina sa, în timp ce individul complect desorientat se uită după el cu gura căscată.

— André... eşti nebun de legat, spuse Pierre cu ton resemnat, în timp ce maşina cealaltă se punea în mişcare cu un zgomot infernal.

André continua să zâmbească. In drum spre aerodrom se opri de două ori pentru a se asigura că urmăritorul său nu-i pierdea urma.

După un timp oarecare, conducătorul maşinii împărtăşea părerea lui Ceval; André Benoit era nebun.

La început se aşteptase la vreun vicleşug căci era foarte bănuitor de felul lui, dar cum nu se întâmplă nimic, se linişti. Avea misiunea de a-l urmări pe milionar şi de a-şi informa şeful unde era dus. Pentru moment, părea lucru foarte uşor. Atât de uşor încât începu chiar să fredoneze după ce se asigurase că mai avea încă revolverul în buzunar.

Deodată îi pieri cântecul depe buze şi încruntă sprâncenele.

Maşina dinaintea lui părăsise şoseaua pentru a intra pe aleea unui mic aerodrom. O asemenea complicaţie nu-i trăsnise prin minte. Opri imediat maşina scoţând o înjurătură. Ce dracu să facă el acum?

Evident că nu putea să urmărească un avion cu o maşină... oricât de rapidă ar fi fost. Orbeşte, fără să cugete, făcu primul lucru care-i trecu prin minte. Părăsi maşina şi-i urmări pe ceilalţi în aerodrom, pe jos. Poate că va putea căpăta vreo informaţie dela vreun mecanic, să descopere unde se ducea avionul.

Milionarul era deja instalat în avion. Benoit stătea de vorbă cu un pilot. Spionul se apropie de un mecanic care trecea.

— Imi poti spune unde pleacă avionul acesta? întrebă el politicos.

Răspunsul mecanicului nu-i fu de mare folos şi tocmai în clipa aceea Pierre Ceval se întoarse...

Mai târziu, când nefericitul încercă să-şi amintească evenimentele, el care-şi crezuse sarcina atât de uşoară, fu incapabil să-şi amintească exact ceeace se întâmplase.

Deodată se văzu înconjurat din toate părţile... de către nişte indivizi... foarte politicoşi şi foarte flecari. Îi trebuiră cinci minute pentru a se înapoia la maşină şi, între timp, avionul nu mai era decât un punct negru la orizont. Îl găsi la poartă pe Benoit pradă unei mari surprize.

— Unu, mi s'a întâmplat adesea, remarcă ofiţerul, două câteodată, trei, dar patru, niciodată. Închipue-ţi... patru cauciucuri crăpate în acelaşi timp. Doamne! Doamne! Trebue neapărat să te iau cu mine.

Se simţi tras spre maşina lui Benoit fără să poată rezista şi abea avu timpul să arunce o privire maşinii sale cu toate patru cauciucurile crăpate. Inainte de a fi avut timp să-şi dea seama, porniseră. După câteva minute, revenit din surpriză, scotoci instinctiv în buzunar şi constată că revolverul îi dispăruse. Omul pe care-l crezuse nebun începu atunci să râdă încetişor.

— Nu ştiai aşa dar că am fost hoţ de buzunare? E un revolver foarte drăguţ. Totul e în regulă Pierre.

— Perfectă regulă, spuse o voce în spatele lui.

— Atunci dă-i drumu.

Nenorocitul avu în acelaşi timp viziunea unor stele de toate culorile care-i dansau pe dinaintea ochilor şi senzaţia unei lovituri serioase în cap. Îşi dădu vag seama că maşina se oprea... apoi ni-

mic. Abea după patru ore îl scoase un țăran dintr'un șanț umed.

Nu știm la ce mai fu bun după acest accident.

IV.

— Ți-am spus eu că într'un fel oarecare vom ajunge noi aici. — André Benoit își întinse tihnit picioarele. — N'are nici o importanță că a trebuit să lăsăm avionul într'un han pierdut, pentru a evita blestemațele formalități ale pașaportului. Singura nenorocire este gaura pe care a căpătat-o haina lui Roger, dar și cei mai buni feciori se întâmplă să aibă câte una... Doamne! Iacă încă unul.

Un englez înainta către ei în fața măreței scări a Ritz-ului. Se adresă lui Benoit cu o voce guturală. Acesta se sculă și făcu un salut ceremonios. Avea cunoștințe foarte vagi despre limba engleză, dar astfel de amănunte erau lesne de biruit.

După multă caznă, înțelese André, în cele din urmă, că celălalt îi cerea numele.

— Sunt căpitanul Benoit, exclamă el cu un zâmbet larg.

In momentul acela, un om care ședea lângă el, și care ascultase explicațiile lui cu englezul cu un aer amuzat, tresări brusc și se uită drept în ochii lui André. Acest examen nu dură decât o secundă. După aceea, își reluă aerul de spectator indiferent. Dar Benoit remarcase privirea, deși nu lăsa să se vadă; după ce fu plecat englezul, se plecă spre Jacques.

— Îl vezi pe omul acela cu pantaloni de golf și țigara de foi? Și el este în afacerea noastră. Dar de care parte?

Nu rămase mult timp la îndoială, căci, imediat, omul în chestiune se sculă și se apropie de el.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse el în franţuzeşte cu voce nasală, dar cred că sunteţi una din persoanele pentru care am traversat Oceanul. Iată cartea mea de vizită.

— D-l Jerome K. Green, murmură André. Frumos nume!

— Asta vă va lămuri, domnule Căpitan, răspunse celălalt descoperind deodată o insignă sub reverul hainei.

— Câtuşi de puţin, domnule Green. E o medalie... dela un... concurs peentru creşterea vitelor?

Americanul începu să râdă.

— Hotărît lucru, îmi placi, remarcă el. Desigur că eşti nou în meserie. Insigna aceasta este adesea a poliţiei Statelor Unite.

Se aşează lângă André şi se apleacă spre el confidenţial.

— Un eminent cetăţean al oraşului New-York a fost înşelat, d-le căpitan, şi, după informaţiile primite, avem motive să credem că d-ta ştii multe despre el.

André scoase din buzunar port-ţigaretul.

— Turceşti de o parte, americane de cealaltă. A! Văd că fumezi deja. — Îşi alese o ţigară şi o aprinse cu un aer chibzuit. — Spuneai, domnule Green?

Defectivul se uită la el gânditor; pentru moment, nu ştia cum să procedeze cu tânărul acesta înalt care părea atât de calm.

— Mi-e permis să vă întreb pentruce sunteţi aici? întrebă el în sfârşit pentru a încerca terenul.

— Fiecare este liber să se ducă unde-i place, d-le Green.

Americanul începu să râdă.

— Voi fi sincer, spuse el hotărît. Ce părere ai despre Herbert Stratton?

— Ce părere am? repetă André. Asta mi se pare o ghicitoare.

— Ai auzit vorbind despre el, domnule Căpitan?

— Ca şi multe alte persoane.

— Da... dar d-ta l-ai văzut de curând, spuse detectivul aplecându-se înainte, Ştii unde e — îl bătu pe André pe genunchi — îl vreau. Vreau să-l duc înapoi soţiei şi copiilor lui. Iată pentru ce mă aflu de partea aceasta a Oceanului, d-le Căpitan, numai în acest scop.

— Mi se pare că multe persoane împărtăşesc dorinţa d-tale, spuse André cu nepăsare. D-l Stratton este un personagiu foarte popular.

— Popular nu-i cuvântul potrivit, d-le Căpitan, spuse celălalt. Îl ai acum?

— Da, dacă vrei, răspunse André chemând chelnerul. Trei Martini.

— Unde e? strigă detectivul curios.

André începu să râdă.

— Este lângă soţia şi copiii unei alte persoane. D-ta vrei să mergi prea repede d-le Green. Poate că spui adevărul... dar poate că şi minţi. Şi acum, n'am încredere în nimeni.

Americanul încuviinţă cu capul.

— Ai dreptate, remarcă el. E deviza mea şi totuşi d-tale am să-ţi acord încrederea.

Acum câteva săptămâni am auzit vorbindu-se în America despre o afacere care se punea la cale aici. Era încă vag, dar nişte personalităţi mari erau amestecate în momentul acela şi chestiunea nu ne privea. Fiecare cu necazurile lui, nu-i aşa, d-le Căpitan?

— Continuă, spuse André sec.

— Atunci a fost amestecat şi Herbert Stratton în afacerea asta; în ce fel, n'o ştim, dar asta

era deajuns pentru a mă face să vin aici. Acum două zile am primit o cablogramă.

Scoase din buzunar o hârtie şi o arătă lui André. E scrisă în limbaj cifrat, după cum vezi; am scris dedesubt traducerea.

André luă telegrama, care era astfel concepută:

„Căpitanul André Benoit din Avenue Hoche, Paris, este omul d-tale".

Se uită la American care-şi bea cocktail-ul cu aerul unui om care are plăcere de viaţă.

— Căpitanul André Benoit, din Avenue Hoch, Paris, este omul meu, făcu el râzând. Ei bine, d-le Căpitan, care-i părerea d-tale? Vrei să-mi spui pentru ce ai venit la Londra? Călătoria d-tale este cu siguranţă în legătură cu afacerea de care mă ocup.

André nu răspunse. Americanul nu părea grăbit. Se uita distrat la persoanele cari treceau prin hall. Detectivul avea aerul sincer, dar... Din întâmplare privirea lui întâlni un om care şedea drept în faţă şi citea un ziar.

Remarcă barba scurtă, neagră, hainele de o croială perfectă; după toate aparenţele trebuia să fie un om bogat având în vedere felul prevenitor în care-l trata chelnerul. Dar dintr'odată rămase nemişcat.

— Te interesează psichologia jocului, d-le Green? întrebă el brusc întorcându-se către Americanul înmărmurit. Anumite persoane nu-şi pot înfrâna mişcările ochilor sau ale gurii atunci când mizele sunt importante; altii mâinile lor. Să-l luăm de exemplu pe domnul din faţa mea. Nu te izbeşte nimic la dânsul?

Detectivul privi în direcţia arătată.

— Se pare că-i place să-şi bată genunchiul cu mâna stângă, spuse el după o scurtă ochire.

CAPITOLUL IX.

IN PERICOL

— Sunt surprins, d-le Căpitan! Americanul tăiă capătul unei alte ţigări de foi şi se răsturnă în fotoliu. Imi închipui că domnul acela în jurul căruia roiesc servitorii ca muştele pe o bucată de carne este motivul venirii d-tale la Londra. Eşti aşadar un prieten al d-lui H. Stratton?

Benoit începu să râdă.

— Prima dată când l-am văzut pe d. Stratton francezul acesta elegant se pregătea să-i strivească al doilea deget gros cu nişte cătuşe speciale.

— Al doilea? Detectivul ridică spre el nişte ochi surprinşi.

— Da. De primul se ocupase deja înainte, răspunse Benoit liniştit. In momentul acela am intervenit eu şi l-am răpit pe prietenul d-tale milionarul.

Celălalt îşi aprinse ţigara cu un aer chibzuit.

— Spune-mi te rog, d-le Căpitan, nu cumva îţi baţi joc de mine?

— Nu, răspunse Benoit. Inainte de a face cunoştinţă cu el, mi se spunea că domnul pe care-l vezi acolo era şeful unei bande de criminali... Intr'adevăr, deşi am foarte puţină experienţă în această materie, l-aş categorisi chiar printre supercriminali. Mă întreb sub ce nume o fi cunoscut aici?

— Işi schimbă aşadar identitatea? întrebă Americanul.

— In Franţa umblă bărbierit, are o fiică şi răspunde la numele de Charles Pary. Sub înfăţişarea lui actuală, nu l-aş fi recunoscut niciodată dacă n'aş fi remarcat micu-i tic.

— Are o fiică! Pentru prima oară, detectivul

părea mişcat. Dumnezeule mare! Imposibil să fie el!

— Cine? întrebă Benoit.

Dar celălalt nu răspunse. Cu coada ochiului se uită la trei bărbaţi cari se apropiaseră de acela care fusese obiectul conversaţiei lor şi pe chipul său începu să se ivească un aer de înmărmurire. Aştepta ca cei patru să fi intrat în restaurant, apoi lăsând deoparte orice prudenţă, se întoarse către Benoit foarte întărîtat.

— Eşti sigur că acesta-i omul care s'a purtat astfel cu Herbert Stratton?

— Absolut, spuse André. M'a recunoscut; dar nu ştiu dacă ştie că şi eu l-am recunoscut.

— Atunci, remarcă detectivul, ce caută în tovărăşia lui Burton, regele bumbacului, a lui Lanowsky, magnatul cărbunilor şi a celorlalţi doi ale căror figuri îmi sunt cunoscute, dar pe cari nu ştiu cum îi cheamă? Doi dintre ei, cel puţin au mai multe milioane decât vom avea noi vreodată bilete de o mie.

André se uită fix la chipul Americanului.

— Noaptea trecută, articulă el încet, se afla în mijlocul unei bande compuse din cei mai zdrenţăroşi revoluţionari pe cari i-am văzut vreodată.

— Am aflat, d-le Căpitan, exclamă detectivul. Mi-aş paria şi cămaşa că francezul acesta nu-i Franklin, sau Libstein, sau baronul Dorott sau oricare alt personagiu. Este cel mai mare criminal cu care am avut vreodată de-aface pe lumea asta şi de fiecare dată şi-a bătut joc de noi. Nu se compromite niciodată şi reuşeşte veşnic să aducă alibiuri. Este un geniu. Numai dacă am putea pune mâna pe el.

Privi câtva timp drept înaintea lui, pierdut în visuri frumoase; apoi cu un râs scurt, se întoarse la realitate...

— Multă lume e de aceeaşi părere cu mine, d-le Căpitan, remarcă el, şi totuşi se plimbă în libertate... Totdeauna a fost mai şmecher decât noi. Ai spus că noaptea trecută era în tovărăşia unei bande de revoluţionari. Ce înţelegi prin asta?

Un om care se tot plimba de câtva timp în jurul lor se apropiă numaidecât.

— Patru, Roger, spuse André în şoaptă. Un francez, un yankeu şi doi polonezi. Fă cum poţi mai bine.

— Înţeles, băiete! răspunse chelnerul, dar nu-ţi face prea mari speranţe!

Dispăru discret în restaurant şi André se întoarse râzând lângă Americanul care-l privea surprins.

— Cine dracu-i individul acesta? întrebă în fine detectivul.

— Roger Roubille, fiul unor părinţi foarte onorabili şi cu stare, prieten al meu din Franţa, răspunse André, cu zâmbetul pe buze. Poate că metodele noastre nu sunt prea rafinate, domnule Green, dar trebue s'o recunoşti că facem ce putem.

Apropo, dacă te interesează, prietenul d-tale Stratton doarme în momentul de faţă în castelul familiei Roubille. A plecat acolo cu avionul azi dimineaţă. Şi iată şi pilotul. Îl arăta cu degetul pe Jacques.

— Da, da, a zburat ca o păsărică şi la sfârşitul călătoriei a înghiţit o farfurie cu supă, anunţă acesta, părăsind cu privirea, nu fără părere de rău, o femee frumoasă care tocmai intrase.

Americanul clătină din cap cu admiraţie.

— Minunat! murmură el. Minunat. Dacă rămâneţi vreodată fără ocupaţie, d-ta şi cu prietenul d-tale, vei putea intra imediat în poliţia americană. Dădu drumu în tăcere unui nor de fum apoi se întoarse către Benoit. Cred că vom avea timp

mai târziu să vă acoperim de elogii, remarcă el. Să ne ocupăm de afacerile prietenului nostru Pary. Trebue să-i dejucăm planurile... într'un fel oare-care. Aruncă o privire pătrunzătoare ofiţerului. Şi acum, nu te izbeşte nimic? Revoluţionari, bolşevici, agitatori noaptea trecută, financiari internaţionali astă seară. Planul său este clar; este tocmai genul de sport pe care-l îndrăgeşte acest om... Detectivul îşi contemplă gânditor vârful ţigării şi, deodată, apăru pe chipul lui Benoit un aer de înţelegere.

— Doamne, domnule Green! strigă el. Incep să înţeleg. Ceeace mă frământa era că doi oameni ca Pary şi Languier erau afiliaţi unei bande ca aceea de ieri.

— Languier? Cine-i Languier? întrebă celălalt repede.

— Numărul doi, răspunse André şi, în afară, un om tare periculos.

— Bun. Să-l lăsăm deoparte pentru moment, spuse Americanul. N-ai fost izbit niciodată de faptul că o mulţime de persoane s'ar îmbogăţi dacă Franţa ar deveni o a doua Rusie? Că aceasta ar aduce bani... mulţi bani? Că aceasta ar merita să fie încercat? Bine înţeles, ar trebui să fie făcut cum trebue, nu într'un fel meschin. O mare mişcare sindicalistă în toată ţara... Aş jura că aceasta încearcă Pary! Cum procedează, asta-i altă afacere! dar are sprijinul marilor financiari şi bolşevici! sunt instrumentele sale. Doamne! Este un plan extraordinar! Ţara d-tale, domnule căpitan, este, după a mea, cea mai frumoasă depe suprafaţa pământului. Dar e într'o stare de plâns! E bolnavă, ca şi cea mai mare parte din celelalte naţiuni, poate chiar mai bolnavă decât o crede multă lume. Cu toate acestea sunt convins că reţetele lui Pary nu vor contribui s'o însănătoşească. Nu vor

face bine decât lui însuşi şi capitaliştilor cari dau banii?

— Dar ce dracu caută Stratton în povestea asta? spuse André care ascultase cu atenţie fiecare cuvânt al Americanului. Şi perlele ducesei de Lampède?

— Perlele? începu Americanul.

Tocmai în clipa aceea se deschise uşa restaurantului pentru a face loc lui Roger. O mulţime de chelneri şi de valeţi furioşi apărură şi-l înconjurară.

Acesta se opri în faţa lui André, şi strigă cu o voce clară fără a se adresa cuiva în mod deosebit:

— Ai fost văzut. ..Registru la St. Denis.

Apoi urmat de mulţime, îşi continuă drumul şi dispăru.

— Puţin cam telegrafic! murmură Americanul. Dar asta nu înseamnă că nu-i un om şi jumătate!

— Registrul este la St. Denis, spuse André gânditor. L-am văzut ieri pe Pary distrându-se cu acest registru. Cred că va trebui să-l examinăm, d-le Green.

Ridică capul spre unul din chelnerii cari-l urmăriseră pe Roger şi-l întrebă ce se întâmplase.

— Vai, domnule, strigă servitorul disperat. Era un înşelător, un ticălos; a scăpat peştele pe plastronul d-lui conte.

— Domnul acela cu bărbiţă care cina cu alte trei persoane? întrebă Benoit grav.

— Da, domnule. Intotdeauna cinează aici când trece prin Londra... contele de Guy. O! Doamne! E teribil!

Servitorul se întoarse în restaurant frângându-şi mâinile şi André izbucni în râs.

— Dragul de Roger! murmură el ştergându-şi două lacrămi. Ce-ai zice despre un dineu bun, a-

cuma? Cred că am descoperit tot ce ne-ar fi posibil să aflăm pentru moment, până ce vom fi examinat registrul. Şi graţie d-tale, d-le Green, care cunoşteai deja personagiile, călătoria noastră la Londra ne va fi fost nespus de folositoare.

Americanul acceptă.

— Cred că te voi întovărăşi, remarcă el încet; dar dacă vrei să asculţi sfatul meu, nu hoinări prea mult!

Se întâmplă adeseori nenorociri.

II.

Totuşi prevederile detectivului nu se împliniră în cursul serii. Ajunseră fără piedici la restaurant, se delectară cu un dineu excelent în cursul căruia Americanul îşi dovedi talentele de vorbitor strălucit şi de om de lume. După cafea şi licheruri, André îi făcu o scurtă dare de seamă a evenimentelor cari se desfăşuraseră de când intrase el în afacere. Americanul ascultă în tăcere deşi pe faţă i se putea citi o mirare mereu crescândă. Mai ales episodul dispariţiei cadavrului păru să-l mire în mod deosebit, dar nu făcu nicio observaţie. Abea după ce-şi termină André povestirea şi când restaurantul începu să se umple, binevoi el să-şi rezume părerea.

— Anevoioasă sarcină, d-le Căpitan!... Stratton este cel mai mare armator al nostru, dar nu înţeleg ce rol are în afacerea asta. Cât despre bijuteriile bătrânei doamne, nu pricep de loc de ce se amestecă aici. Nu vom afla noutăţi decât băgându-ne nasul în registrul acela. Aceasta ne va ajuta cu uşurinţă să aflăm adevărul.

După ce stinsese lumina în camera sa şi se asigurase că avea lanterna la îndemână, André cugetă la cuvintele detectivului. Să pună mâna pe registru n'ar fi lucru uşor. Cum sta aşa întins pe pat îi treceau prin minte toate mijloacele posibile de a pătrunde în camera secretă dela „Ulmi". Ştia în care casă de fier se afla registrul. Dar cum s'o deschidă? In orice caz o vizită de un minut nu i-ar ajunge; i-ar trebui să rămână cel puţin un sfert de oră singur, ceea ce, după câte ştia el despre obiceiurile casei, părea atât de imposibil încât izbucni în râs. In clipa aceea îi bâzâi o muscă pela urechi.

Se simţea atât de ciudat de treaz încât după câteva minute renunţă la somn. Evenimentele pe cari le aflase în cursul serii îi absorbeau toate gândurile; şi culcat pe pat, acoperit numai cu un cearceaf, căci noaptea era caldă, mârşavul plan i se desfăşură prin minte. Americanul nu se înşela, era sigur de asta; mulţimi de oameni, trândavi sau imbecili, conduşi de câţiva fanatici şi profitori către „Utopia" lor îi apăreau înaintea ochilor. I se părea că vede deja fantoma foametei, a mizeriei, a ruinei totale, spectre deghizate în idealuri înalte rânjind sub măştile lor...

Din nou îi bâzâi o muscă pela ureche.

Cu un gest plictisit, o alungă cu mâna. Era cald... nesuferit de cald şi începea să regrete că urmase sfatul Americanului: să doarmă cu ferestrele deschise. Ce dracu putea să-i facă Parų într'o cameră la Ritz? Dar îşi dăduse cuvântul detectivului. Perdelele erau trase, ferestrele închise, uşa zăvorîtă. Nu risca absolut nimic.

Deodată îi îngheţă surâsul pe buze şi ascultă cu atenţie. Se mişcase ceva... Nu fusese decât o miş-

care foarte uşoară care ar fi putut fi luată drept trosnetul unei mobile. Dar trosnetul fusese precedat de un zgomot uşor; furişat, neliniştitor, cum ar face cineva care se străduie să meargă în tăderi prin întuneric. După primul minut de surpriză, mintea lui André îşi recăpătă toată luciditatea. Se uitase sub pat, îşi agăţase hainele în dulap, şi 'n afară de aceste două locuri, camera nu oferea o ascunzătoare nici măcar pentru un şoarece. Totuşi, graţie celui de-al şaselea simţ pe care-l căpătase în timpul războiului, ştia că zgomotul provenea dela o fiinţă umană. Umană! Muşchii i se înţepeniră la gândul şarpelui dela „Ulmi". Şi dacă Paryl introdusese vreunul dintre pensionarii groaznicei lui menagerii în cameră?... Din nou, auzi un bâzâit. Era numai imaginaţia lui sau auzise într'adevăr un şuierat focmai înainte?

Înţelese imediat poziţia neprielnică în care se afla. Orice ar fi fost, fiinţa, ştia, măcar aproximativ, unde era el. Un orb luptând împotriva unui om cu vedere s'ar fi simţit tot atât de sigur ca şi el. Această concluzie însemna pentru André acţiunea imediată. Pe jos, ar fi poate în pericol, dar întins pe pat era cu siguranţă în şi mai mare pericol. Îşi căută lanterna apoi, dintr'o săritură, se ridică în picioare cu mâna pe buton.

Se opri şi ascultă cu atenţie. Totul era liniştit, nu se auzea nici un sunet. Rămase aşa o bucată bună de timp, căutând să străpungă întunericul. Nu vedea nimic şi, în sinea lui, îl înjura pe American. Ar fi dat orice pentru cea mai mică rază de lumină.

Se simţea neputincios şi, în fiecare clipă avea impresia că o jigodie vîscoasă, târîtoare, îi atingea picioarele goale.

Repede, se reculese. Îi trebuia imediat lumină. Dar dacă aprindea lumina, urma ca fiinţa să-l vadă pe el cu un minut înainte. Nu-i rămânea aşadar decât lanterna cu care putea orbi pe adversarul său....

Lumina ţâşni în cameră, rătăci dealungul pereţilor. Ping! Ceva îi atinse mâneca pijamalei, dar el tot nu vedea nimic. Patul, lavaboul, scaunul... toate erau în starea în care le lăsase. Auzi atunci un al doilea zgomot clar şi distinct, care venea dinspre plafon. Îşi îndreptă lumina spre dulapul cel mare din colţ şi văzu deasupra un cap mic, chel, care ţinea în gură un fel de tub. André văzu o mână galbenă, osoasă, punând ceva în tub, apoi stinse lanterna şi se lăsă în jos, tocmai când un ait proectil îi atingea părul şi se ducea să se izbească de perete în spatele lui.

Singura-i certitudine era că celălalt ocupant al camerei era o fiinţă omenească. Sângele rece îi reveni pe dată. Avea să se ocupe mai târziu să afle cum se introdusese acolo şi de unde veneau sunetele acele ciudate. Fără zgomot, se târî dealungul patului spre dulap.

De două ori auzi şueratul, dar nu-i bâzâi nimic pela urechi. După toate aparenţele, omul continua să tintească spre uşă.

André îşi plimbă degetele dealungul unei laturi a dulapului. Ascultă o clipă. Nicio mişcare. Atunci, întorcându-se jumătate spre perete, îşi propti un picior de dulap. Urmă o zguduitură puternică, un zgomot asurzitor, apoi nimic. André aprinse din nou lanterna...

Pe jos lângă fereastră zăcea unul dintre cei mai mici oameni pe care-l văzuse vreodată, un negru. André îl întoarse cu piciorul. Omul era fără cu-

noştinţă şi umflătura pe care si-o făcuse în cădere se umfla în proporţii considerabile. Mai ţinea încă în mână micul tub; André i-l scoase încetişor. La unul din capete avea o bucată lungă de lemn cu vârful ascuţit. La lumina lanternei, André văzu că era colorată cu o substanţă cafenie.

Il examina cu mare interes când auzi bătându-se cu violenţă lu uşă. Aprinse lumina şi alergă să deschidă.

Un paznic de noapte intră foarte turburat, urmat de câteva persoane mai mult sau mai puţin îmbrăcate, cari se uitară înmărmurite la spectacol.

Dulapul cel greu, pe jumătate crăpat, era răsturnat pe jos, iar negrul zăcea fără cunoştinţă.

— Unul dintre favoriţii hotelului? întrebă André vesel, aprinzând o ţigară. Dacă nu te supără, vrei să mă descotoroseşti de el? Era... hm... camelalocul lui cocoţat pe dulap.

Pentru a încorona zgomotul care urmă aceste cuvinte, negrul deschise un ochi holbat şi tâmpit şi înţelese că lucrurile stăteau prost pentru el. Câtva timp făcu pe mortul, apoi se strecură printre picioarele cari umpleau camera şi dispăru pe uşa deschisă. De surpriză, nimeni nu se mişcă timp de câteva clipe, apoi, toţi, împreună. se repeziră spre coridor. Nu găsiră decât pe un domn bătrân, în halat, care întreba scandalizat de cauza acestei gălăgii infernale.

Văzuse el un negru pitic? Nu, şi dacă toată lumea ar fi băut apă ca şi el, n'ar fi văzut nici ei. De altfel, întreaga afacere era scandaloasă şi va scrie ziarelor pe chestiunea aceasta. Se retrase în camera sa trântind uşa. In momentul acela, André îl văzu pe detectivul american înaintând dealungul coridorului.

— Ce s'a întâmplat, d-le Căpitan, întrebă el când ajunse lângă grup.

— Unul dintre prietenii ticăloşilor noştri îşi alesese domiciliul cocoţat pe dulapul meu, d-le Green, dar l-au apucat nişte crampe în toiul nopţii.

Americanul privi în tăcere pagubele. Nu mai deschise gura decât după ce paznicul şi cu ajutoarele sale părăsiseră camera.

— Asta îmi face impresia unei nopţi agitate, murmură el. Ce s'a întâmplat?

André îi istorisi pe scurt ce se întâmplase. Detectivul lăsă să-i scape un şuerat de admiraţie.

— Săgeţi înveninate, spuse el laconic înapoind lui Benoit tubul. Ai scăpat ca prin minune. Priveşte-ţi perna.!

Patru bucăţele de lemn ascuţite, asemănătoare celui pe care-l ţinea André în mână, erau înfipte în faţa de pernă; pe jos, lângă uşă, mai erau încă trei.

— Era o fiinţă micuţă şi încântătoare, spuse el râzând, dar foarte displăcută la vedere.

Adună bucăţelele de lemn şi le puse cu îngrijire într'o cutie de chibrituri goală, iar tubul îl puse în port-ţigaret.

— Asta mai poate servi cândva; cine ştie, spuse el calm.

— Posibil, dacă stai liniştit, spuse Americanul cu o voce care devenise dintr'o dată autoritară. Nu mişca!

André rămase nemişcat, privindu-şi interlocutorul care, cu ochii fixaţi asupra braţului lui drept, se apropiase de el. Detectivul scoase delicat o altă săgeată din mâneca pijamalei şi o aruncă în cutia de chibrituri.

— Asta n'a lipsit mult să te cureţe, d-le Căpitan, exclamă el vesel. Acum ai colecţia completă.

III.

A doua zi se urcă în expres, în gara Victoria, contele de Guy şi la Dover coborî Charles Pary. Dacă n'ar fi fost atât de categorică afirmaţia lui Benoit, Americanul n'ar fi crezut niciodată că cele două personagii erau unul şi acelaş om.

Aplecat peste puntea vaporului, citea o telegramă când îl văzu pentru prima dată pe André, zece minute după plecarea vaporului din port; şi dacă, după incidentul din noaptea trecută, sperase un alt rezultat, nu lăsă să se vadă nici o decepţie. Din contră, îl salută cu un mic semn prietenesc, cu mâna.

— Ce surpriză plăcută! exclamă el amabil. Ai fost şi d-ta la Londra?

Benoit îl privi o clipă. Era o glumă sau omul acesta era atât de sigur de arta lui de a se transforma? Deodată, André îşi aminti că fără acel mic tic... de care, după toate probabilităţile, Pary nu-şi dădea seama... nu l-ar fi recunoscut.

— Da, răspunse el cu un ton uşor. Am venit să supraveghez purtarea d-tale.

— Păcat că n'am ştiut-o! spuse Pary.

Rupse telegrama în bucăţele şi le aruncă peste bord.

— Am fi putut avea una dintre plăcutele noastre conversaţii la supeu. Unde ai descins d-ta?

— La Ritz. Dar d-ta?

— Eu descind întotdeauna la Bristol, răspunse Pary. E mai liniştit decât la Ritz, după mine.

— Da, a fost groaznic noaptea trecută, murmură André. Un prieten de-al meu, un băiat care nu mai

poate fi îndreptat — acela de colo, — îl arătă cu degetul pe Roger Roubille care se plimba pe punte în tovărăşia Americanului — a ţinut neapărat să se deghizeze ca servitor. Nemulţumit cu atâta, a scăpat peştele pe cămaşa scrobită a unui client şi a trebuit să părăsească hotelul cu mare tămbălău. Scoase o ţigară. Tu n'ai face niciodată aşa ceva Charles? Tu nu vei fi niciodată decât tu însuţi, micuţule? Totdeauna drăgăstos şi sincer? Începu să râdă. Băgase de seamă că forma aceasta de glumă îl înfuria întotdeauna pe Pary. „Intr'o zi îmi vei povesti viaţa ta, dragul meu Charles, sforţările tale în mijlocul amarelor ispite ale lumii răutăcioase.

— Intr'o zi, mormăi Pary, voi...

— Stop. Benoit ridică mâna în semn de protest. Asta nu, dragă Charles... orice, numai asta nu.

— Dar ce nu? spuse celălalt furios.

— Am simţit-o, răspunse Benoit, aveai de când să faci iar aluzie la moartea mea apropiată. N'aş putea să suport, Charles, în dimineaţa asta frumoasă, aş izbucni în plâns.. Ar fi a şaptesprezecea oară când mi-ar fi prezis acest trist eveniment de către d-ta sau scumpul nostru Henri. Vai! încep să cred că veţi trebui să tocmiţi un uciqaş ca să vă dea lecţii. Se uită gânditor la interlocutorul său şi o veselie bruscă îi apăru pe faţă. Văd că ţi-ai aruncat tigara, Charles. Pot să-ţi ofer eu o ţigaretă? Nu?.. Dar dece atât de brusc? E posibil oare ca... o! nu!... ca micuţul meu preferat să aibă rău de mare? Chipul verzui... uşoară transpiraţie... nu-i decât începutul. Voiam tocmai să te invit la dejun. Este nişte porc excelent.

Peste câteva minute, Roubille şi cu Americanul îl găsiră aplecat peste bastingaj şi râzând încă.

— Nu cer mai mult dela viaţă, spuse el când îşi recăpătă graiul.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Roubille.

— Nu s'a sfârşit încă, spuse Benoit vesel. Paru, scumpul şi nepreţuitul nostru Charles a fost învins de către valurile mării. Când se va simţi mai bine am să-i duc o bucăţică de porc... Dădu încă odată curs liber veseliei sale şi, când fu în sfârşit liniştit, coborî pentru dejun.

Intre timp, Pary, în culmea răului, se mânçâia cu gândul la telegrama pe care o rupsese chiar în nasul lui Benoit. „Dacă necesar, scrisoare îl aşteaptă". Era necesar. Tânărul mizerabil reuşise încă odată să scape; totuşi, Pedro îi jurase că indigenul nu-şi greşise încă niciodată ţinta. Şi-l văzuse cu ochii lui urcându-se pe dulap... Furia fu mai tare decât suferinţa o clipă. Dar peste o secundă... se repezea la Iavabou.

IV.

— Intră, d-le Green, — spuse André mai târziu cu trei ore, — în faţa uşii apartamentului său din Avenue Hoche. Iată micuţa mea cursă, de şoareci.

Il urmă pe American pe scară şi scoase cheia din buzunar. Dar încă înainte de a fi putut-o băga în broască, uşa se deschise brusc şi apăru Pierre Céval, foarte uşurat că-l vede.

— Slavă Cerului, te-ai întors, druqul meu! strigă el aruncând o privire rapidă detectivului. La St. Denis se petrec nişte lucruri cari nu prea-mi plac...

Il urmă pe André în salon.

— Azi la prânz, a telefonat Robert. Avea vocea sa obişnuită — cunoşti doar sunetele acelea caver-

noase carl-I ies din piept — când deodată s'a întrerupt şi a spus:: „Doamne! Ce vreţi?" Trebuie să fi ridicat capul căci vodea mi-a parvenit mai surdă. Am auzit apoi un zgomot de luptă şi pe Robert care înjura... apoi nimic. Am rechemat de câteva ori... nici un răspuns!

— Şi ce-ai făcut atunci? Benoit asculta, ţinând în mână o scrisoare pe care o luase depe cămin.

— Albert era aici. A plecat imediat cu maşina la St. Denis pentru a încerca să descopere ceva. Eu am venit să te previn.

— Nici o veste dela el?

— Nici un cuvânt. Aş paria pe orice că se petrec lucruri neplăcute acolo.

André nu răspunse. Pierre nu-I văzuse încă niciodată o expresie ca aceea care apăru la citirea scrisorii pe care o deschisese.

Deşi foarte scurtă, André o citi de trei ori înainte de a vorbi.

— Când a venit asta? întrebă el.

— Acum o oră, răspunse celălalt. Cât p'aci s'o deschid.

— Citeşte-o, spuse André întinzând-o şi îndreptându-se spre uşă.

— Denis, strigă el. Pregăteşte-mi imediat maşina. Se întoarse apoi în cameră. Dacă s'au atins de un singur fir de păr din capul ei, spuse el cu voce sugrumată de furie, îi omor pe toţi cu propriile-mi mâini.

— D-le Căpitan, pot să văd scrisoarea? spuse Americanul.

André încuviinţă din cap.

„Pentru numele lui Dumnezeu, vino imediat". citi cu glas tare detectivul. „Aducătorul acestei

scrisori este un om de încredere". Își scobi dinții, dus pe gânduri.

— O scriere de femee. O cunoşti?

— E logodnica mea, spuse André scurt.

— Eşti sigur?

— Absolut! spuse André. Recunosc curbele fiecărei litere.

— S'ar putea să fie un fals, remarcă Americanul calm.

— Aide, taci! exclamă André. Crezi că nu sunt în stare să recunosc scrisul logodnicei mele?

— Inaintea d-tale, mulţi casieri au crezut că recunosc scrisul clienţilor lor, spuse celălalt fără să clipească. Nu-mi place asta, d-le Căpitan. O tânără fată, realmente în pericol nu s'ar fi gândit să recomande pe aducătorul scrisorii.

— Du-te dracului! spuse André. Cât despre mine, mă duc la St. Denis.

— Foarte bine, spuse Americanul cu vocea sa tărăgănată, nu cunosc St. Denis, dar dacă te duci d-ta, te întovărăşesc.

— Şi eu, făcu Pierre vesel.

André zâmbi.

— Tu nu, dragule. Dacă vine d. Green cu mine sunt încântat, dar tu trebue să rămâi aici să păzeşti cartierul general.

Se întoarse către servitorul care-şi băga capul pe uşă

— Maşina e gata, domnule. Să pregătesc o valiză?

— Nu... numai revolverul. Eşti gata, domnule Green?

— Desigur, spuse Americanul. Sunt totdeauna gata.

— Atunci să mergem!

Făcură voiajul în mai puţin de o oră. Coborînd din maşină, detectivul nu căută să-şi ascundă uşurarea.

— Ţi-ai greşit cariera, d-le Căpitan, murmură el. Am înghiţit două bucăţi de chewing-gum în timpul acestei scurte plimbări.

Dar Benoit nu-l mai putea auzi. Se repezise spre „Molifţi" prin boschete; când Americanul îl ajunse, stătea în faţa unei uşi laterale şi bătea în tablie.

— Mi se pare că nu-i nimeni, spuse detectivul gânditor, în timp ce minutele treceau şi nu venea nimeni. De ce n'am încerca uşa din faţă?

— Pentrucă acolo putem fi văzuţi din casa cealaltă spuse André scurt. Am să sparg uşa.

Se dădu înapoi câţiva metri, apoi se repezi din toate puterile. Uşa ceda numaidecât... Cei doi bărbaţi parcurseră cu paşi grăbiţi fiecare cameră... camerele de dormit, camerele servitorilor, chiar şi camera de baie. Totul era gol. Nu se auzea niciun zgomot. In sfârşit, nu rămase de cercetat decât sufrageria.

— Totul e răvăşit aici, remarcă Americanul S'ar spune că-i o cârciumă după o noapte de orgie

— Da, aprobă André sec.

Cuvertura depe masă fusese smulsă. Telefonul zăcea pe jos. Porţelanuri şi sticlărie, sfărîmate în bucăţele, acopereau covorul. Deodată, André se aplecă şi ridică de jos un mic disc de sticlă de care era legat un şiret negru.

— Monoclul lui Albert Journiaux! murmură el Aşadar a fost prins şi el.

In momentul acela ajunse până la ei prin aerul pur al serii un geamăt de femee, venind din casa vecină.

Americanul uită pentru o clipă să-şi mestece guma. Un minut mai târziu se repezea înainte.

— Opreşte-te, tânăr nesocotit! strigă el, dar zadarnic.

Îl văzu pe Benoit alergând, traversând pajiştea şi dispărând printre copaci. O secundă ezită; apoi, săltând din umeri, porni înapoi pe drumul pe care venise.

După câteva minute, maşina lui Benoit pleca spre Paris, condusă de un om cu înfăţişare hotărîtă şi care, pentru mai multă siguranţă, pusese alături de el a treia bucată de chewing-gum.

Totuşi, această abatere dela obiceiurile sale nu-l făcea să sufere prea mult, după ce-l văzuse pe Benoit leşinat, înconjurat de către o jumătate de duzină de oameni în hall-ul „Ulmilor".

CAPITOLUL X

POLONEZUL

Benoit cedase instinctului, instinctul acela orb, atotputernic, care-l împinge pe bărbat să se ducă la femeea pe care o iubeşte şi care-l cheamă. Traversând pajiştea Ulmilor, cu tot strigătul de avertisment al Americanului, nu fusese în stare să închege un gând raţional. Simţea în inconştientul său că purtarea îi era pură nebunie din toate punctele de vedere; că se ducea să se arunce cu hotărîre într'o cursă pregătită cu îngrijire; că s'ar fi putut face mult mai folositor Simonei păstrându-şi libertatea. Dar când o tânără fată cheamă în ajutor şi omul care o iubeşte aude, argumentele par prea slabe. Şi puţina prudenţă care-i mai rămăsese lui

Benoit dispăru complet când văzu chipul îngrozit al tinerei fete privindu-l dela o fereastră dela etaj. N'o întrevăzu decât pentru o clipă, apoi dispăru brusc ca şi cum ar fi tras-o cineva înapoi.

— „Vin, scumpa mea", strigă el şi se repezi prin uşa care dădea din grădină în casă. O lumină strălucitoare îi lumină faţa pentru a-l orbi pe loc; simţi apoi o lovitură la ceafă. Dându-şi vag seama că-i înconjurat de o mulţime de oameni, căzu jos fără cunoştinţă.

— E prea uşor.

Vocea batjocoritoare a lui Languier rupse tăcerea. Aruncă o privire duşmănoasă omului întins la picioarele sale.

— Ai spus-o de multe ori, Henri, rânji Pary care, complect restabilit de recenta-i indispoziţie, nu-şi manifesta prezenţa decât prin lucirea veşnicei lui ţigări de foi. Şi de fiecare dată reuşeşte să ne scape. Dacă vrei părerea mea, ai face mai bine să sfârşeşti cu el imediat şi să nu te mai expui la riscuri inutile.

— Să-l omor în timp ce-i fără cunoştiinţă? Languier izbucni într'un râs drăcesc. Nu, Charles, sub nici un motiv. Are o socoteală frumoasă de plătit şi, ţi-o jur! de data aceasta, o va plăti.

Înaintă un pas şi trânti un picior în coastele lui Benoit cu o furie rece şi bestială.

— O! nu-l lovi atâta timp cât e la pământ, şefule! Vei avea destul timp după aceea.

O voce răguşită îl făcu pe Languier să ridice capul.

— Tacă-ţi gura, Duval, mârîi el, căci altfel mă ocup şi de tine după ce termin cu porcul ăsta.

Fostul boxer mormăi câteva cuvinte, apoi tăcu şi Pary fu acela care rupse tăcerea.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l leg fedeleş ca şi pe ceilalţi doi şi să-l las să se răcească până ma întorc, adică mâine, răspunse Languier. Dar înainte de a pleca îl trezesc pentru a sta puţin de vorbă cu el. N'aş vrea să ignoreze soarta care-l aşteaptă. Această anticipare îi va face desigur o nespusă plăcere. Se întoarse către doi dintre oamenii care-l înconjurau. Transportaţi-l în camera mea, ordonă el şi un altul să se ducă după frânghie.

In felul acesta îl văzură Albert şi Robert pe şeful lor apărând leşinat în camera centrală.

Strâns legaţi, se găseau în neputinţă să-i vină în ajutor lui Benoit. Acel care-l lega era un artist în meserie, căci după ce-şi termină lucrul, André părea o nălucă. Numai capul îi mai rămăsese liber şi i se bălăbănea pe piept.

Languier se uită câteva clipe la această operaţie, apoi se apropie de scaunul lui Albert.

— Ei bine, câine! strigă el. Ai să începi iar să urli? Ridică de jos un biciu enorm şi-l îndoi în mâini. Semnul pe care-l ai pe faţă te înfrumuseţează mult şi data viitoare ai să capeţi iar două lovituri dintr'astea şi, pe deasupra, şi un căluş.

— Ce-ţi mai face falca? ticălos nemernic, întrebă Albert cu obrăznicie, în timp ce Robert pufnea în râs.

— Nu-l înfuria, Albert, se rugă el. Pentru prima dată în viaţa lui desgustătoare, se simte în siguranţă în aceeaş cameră cu André.

Insulta îşi produse efectul dorit asupra lui Languier. Se repezi dealungul camerei şi începu să-l biciuiască pe Cornil. După a şasea lovitură celălalt nu scoase încă nici un sunet deşi sângele îi curgea şiroaie pe faţă. Ochii lui calmi şi ironici îi

încrucişară pe cei ai adversarului său fără să clipească şi, până la urmă, interveni însuşi Pary.

— Ajunge, Languier! spuse el sever oprind braţul ridicat al celuilalt. Deocamdată ajunge.

O clipă, s'ar fi spus că Languier avea să-şi lovească tovarăşul, dar se stăpâni şi, cu un râs înfiorător, aruncă biciul într'un colţ.

— Uitasem că vream să mă socotesc cu câinele din cap şi nu cu haita care latră în urma lui, spuse el încetişor. Se întoarse brusc pe călcâie. Ai terminat?

Artistul terminase ultimul nod şi-şi admira opera cu o mândrie legitimă.

— Un hoit ar părea viu pe lângă el când se va trezi, remarcă el.

— Prin urmare, îl vom trezi.

Languier luă un pumn de săruri dintr'un vas de pe un raft şi-l aruncă într'un pahar. Adăugă apoi câteva picături dintr'un lichid şi-l băgă sub nasul lui Benoit. Aproape numaidecât, lichidul începu să fiarbă şi, în mai puţin decât o clipă, Benoit deschise ochii şi se uită împrejur zăpăcit. La vederea lui Journiaux şi a lui Cornil, clipi din ochi, dar imediat îşi dădu seama că era şi el în aceeaş stare ca şi ei. Se uită la omul care sta aplecat deasupra lui şi-şi dădu seama de realitate.

— Te simţi mai bine, prietene?

Cu un surâs numai fiere Languier puse paharul pe masă.

— Mult mai bine, mulţumesc, Henri, murmură André. A! Şi Charles e aici. Ce-ţi mai face stomacul, Charles? sper pentru d-ta că-i mult mai solid decât ceafa mea.

Izbucni în râs.

— Poţi înceta cu glumele astea, spuse Languier trântindu-i un pumn peste gură. Imi displac.

André se uită la el în tăcere.

— Scuzele mele, spuse el în sfârşit cu voce înăbuşită care, fără voia lui, tremura puţin. Eşti primul om care se poartă în felul acesta cu mine. Imi voi aminti de această lovitură.

— Nu trebue ca amintirea aceasta să rămână sin gură, remarcă Languier. Iaca încă una! Il lovi din nou, apoi se întoarse brusc. „Prezintă complimentele mele d-şoarei Barrier", spuse el unui om care sta lângă uşă şi roag-o să poftească peste câteva minute aici.

Numai la auzul numelui tinerei fete, vinele lui Benoit se umflară pe frunte; cu toate acestea nu spuse nimic; aşteptă în tăcere apariţia ei.

Intră aproape imediat, întovărăşită de către un bandit cu o mutră demnă de spânzurătoare. La vederea lui André, ea scoase un mic geamăt şi întinse braţele către el.

— Pentru ce ai venit? strigă ea. N'ai înţeles că scrisoarea aceea nu era decât un fals?

— A! Adevărat? spuse André încetişor. Zău!

— Foarte interesant! murmură Languier. Când o tânără fată încântătoare nu poate... sau nu vrea... să scrie ea însăşi logodnicului său, tatăl ei o poate foarte bine înlocui. Mai ales când l-a înzestrat natura cu un dar special... pentru imitarea scrisului.

D. Barrier intră în clipa aceea în cameră cu pas şovăitor.

— Ff... foarte drept... Lan... Langu..,ier, spuse el demn, f.... foarte rău să des... despărţi doi tineri....

Il zări apoi pe Benoit şi se opri, uitându-se la el năuc.

— Pe... pe... pentruce... l.., l-aţi legat... aşa? Languier zâmbi crud.

— Ar fi regretabil să-l pierdem acum că-i aici, înţelegi?

Beţivul încuviinţă de două-trei ori din cap; apoi se apropie încet de André şi întinse un deget spre el.

— A... asta îmi aminteşte, ti.... tinere, sughiţă el grav, că... nu... m... mi... mi-ai cerut con... sim,,. ţimântul meu. Ai fi trebuit să... să ceri... com... simţimântul tatălui. Nu-i... frumos... de... de loc. Nu-i aşa, domnule Pary?

— Sticla cu whisky o găseşti în sufragerie, spuse Pary rece. Mai ai nevoie de un păhărel pentru a fi bine pornit... şi cât mai curând e mai sănătos!

— Eu... por... pornit! Cu tonul demnităţii jignite, nenorocitul se apropiă de fata sa. Simone, ai auzit? O... omul a... acesta spune că... sunt b... beat. E o in...sultă g... gravă şi... n... ne.., nemeritată.

— O! tată, tată! strigă tânăra fată ascunzându-şi faţa în mâini. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! N'ai făcut destul rău şi aşa?

Bătrânul se îndreptă cu paşi şovăitori spre uşă şi se opri.

— Ce nenorocire! Gene... raţiile ti... ti... tinere n... nu mai au res... pect... Instru... ieşte-i Languier... le... le va... face bine... Unu... doi,, trei,., la rând. Le va... f... face bine. Nu mai putu vorbi şi, după ce încercase să se sprijine de o uşă care nu exista, se prăbuşi grămadă pe jos.

— Canalie desgustătoare! strigă Simone întorcându-se ca o tigresă către Languier. Asta este opera d-tale!

Languier se mulţumi să râdă.

— După ce vom fi căsătoriţi, răspunse el nepăsător, îl vom interna la o clinică pentru desintoxicare.

— Căsătoriţi! repetă ea pătimaş, căsătoriţi! Dar m'aş omorî înainte de a mă căsători cu tine, viperă!

— Excelent sfârşit de actul trei pentru o melodramă! remarcă Languier cu voce mieroasă. Ne vom gândi la asta mai târziu. Deocamdată — se uită la ceas — nu prea avem timp. Şi nu prea vreau să plec înainte de a-ţi fi vorbit despre programul care te aşteaptă, căpitane Benoit! Din nefericire, d. Pary şi cu mine trebue să vă părăsim noaptea asta; dar ne vom înapoia mâine dimineaţa... eu, cel puţin. Vă vom lăsa în grija lui Vladimir... ştii, Polonezul ticălos... cu care ai schimbat data trecută câteva cuvinte nu prea blânde. După cum îţi închipui, are pentru dumneata o mare dragoste. Mâine, când mă voi întoarce, am de gând să încerc asupra d-tale câteva experienţe pe care e posibil să le socoţi neplăcute. N'are nici o importanţă, te vei mângâia cu gândul că e frumos să suferi pentru frumoasa cauză a ştiinţei... Şi apoi poţi fi sigur că voi avea mare grijă de micuţa d-tale Simone. Deodată, cu o mişcare bruscă, o apucă pe tânăra fată şi o sărută înainte ca ea să fi avut timp să se ferească. Benoit se zbătu zadarnic. Legăturile rezistară. Incepea să vadă roşu.

— Nu-i aşa că se potrivesc foarte bine împreună astea două, rânji Languier triumfător. să săruţi femeea şi să loveşti bărbatul în felul acesta... acesta... acesta? O ploaie de lovituri se abătu asupra obrazului lui Benoit, în timp ce tânăra fată căzu leşinată pe jos.

— Ajunge, Languier, făcu Pary, intervenind fincă odată. Pune s'o ducă pe ea sus şi trimite după Vladimir. E timpul să plecăm.

Cu preţul unui mare efort reuşi Languier să se îndepărteze de victima sa.

— Deocamdată ajunge poate, spuse el încetişor, dar mâine... mâine, Căpitane Benoit, vei cere iertare până ce-ţi voi smulge limba şi nu vei mai putea vorbi.

Se întoarse către Polonezul care stătea lângă uşă.

— Ţi-i las, Vladimir, dacă strigă, serveşte-te de biciu şi pune-le căluşe.

Polonezul fixă asupra lui André o privire încărcată de ură.

— Nu vor striga de două ori, spuse el cu accentul specific. Va veghea el, ticălosul de polonez.

II.

— Pare-mi-se că vom petrece o noapte foarte veselă, remarcă André calm câteva minute mai târziu.

Polonezul părăsi o clipă camera, lăsându-i singuri pe cei trei tineri neputincioşi.

— Cum te-au prins Robert?

— M'am pomenit înconjurat de vreo şase vlăjgani cari m.'au pocnit cu o măciucă în cap. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic, răspunse scurt Cornil.

— Tot atunci te-au lovit şi în faţă? întrebă André.

— Nu, răspunse Robert sălbatec. Rănile noastre sunt făcute de aceeaş mână, dragul meu!

— Tot Languier, nu-i aşa? spuse André încetişor. Doamne! De-aş putea pune mâna pe... Se întrerupse şi începu să râdă. Şi tu, Albert?

— Intrând în casă, un individ murdar mi-a dat

jos monoclul. Cum nu-l vedeam, nu l-am putut o-mori.

André izbucni în râs, apoi redeveni grav.

— Apropo, n'aţi văzut un individ cu pantaloni de golf şi care mesteca o gumă, când mi-am făcut apariţia?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, nu! Am fost cruţaţi de asta! exclamă Albert.

— Cu atât mai bine! ripostă Benoit. Trebue să fie departe în momentul de faţă şi nu-i un nătărău. Cred că numai Pierre şi cu el ne pot salva dela... Lăsă fraza neterminată şi, o clipă, domni tăcerea... Jacques este încă în Anglia, Roger îl păzeşte pe Stratton.

— Cât despre noi, iată-ne prefăcuţi în mumii pentru muzeu, i-o tăiă Albert râzând trist. Ce-au să ne facă, André?

Dar Benoit nu-i răspunse şi Albert, văzându-i expresia feţei nu mai stărui.

Orele se scurgeau încet. Ultimele raze ale zilei dispăruseră şi camera în care se aflau nu era luminată decât de un singur bec. Vladimir venea din când în când să se asigure că mai erau încă acolo; dar râsetele care ajungeau până la ei la răstimpuri regulate prin uşa întredeschisă dovedeau că Polonezul era în tovărăşie veselă. Intră în sfârşit purtând o tavă pe care se afla nişte pâine şi un urcior cu apă.

— Dejunul vostru, porcilor de francezi, remarcă el privindu-i pe rând cu nesaţ. Pan Languier mi-a dat ordin să vi-l dau, pentru ca să fiţi pregătiţi mâine dimineaţă, pregătiţi pentru tortură.

Işi apropie faţa congestionată de aceea a lui Benoit şi, cu hotărîre, îl scuipă în obraz.

Albert scoase un mârâit înfundat, dar Benoit nu

arătă nici un semn de mânie. De o jumătate de oră era atât de cufundat în gânduri încât ceilalţi îl crezuseră aţipit. Cu un zâmbet liniştit, ridică ochii spre Polonez.

— Cât primeşti pentru asta, prietene?

Celălalt îl privi cu coada ochiului.

— Indeajuns pentru a veghea ca să mai fiţi mâine aici.

— Şi eu care crezusem tot timpul că-i o chestie de principii. Dar, nătărăule, eu am 50.000 franci în bancnote în port-ţigaret.

Ochii porcini ai individului luciră de lăcomie.

— Adevărat? bombăni el. Atunci voi avea eu grijă de ei.

André îi aruncă o privire furioasă.

— Dacă-i iei, strigă el, trebue să mă laşi să plec.

— Bine înţeles. Imediat, vei ieşi din casă.

Se apropie de Benoit şi-l pipăi, în timp ce Albert şi Robert se uitau unul la altul nedumeriţi. Era imposibil ca André să-şi închipuie că celălalt îl va lăsa într'adevăr să plece; îi va lua banii şi, fără îndoială, îl va scuipa încă odată în obraz. Dar când îl auziră vorbind, o sclipire de înţelegere apăru pe chipurile lor.

— Trebue să desfaci una din frânghii, ca să poţi ajunge la ei, prietene, spuse André liniştit.

Banditul stătu o clipă la îndoială. Se uită atent la legături aceea a braţelor şi a părţii de sus a corpului era despărţită de aceea a picioarelor. Chiar dacă le-ar desface, nătărăul acesta de francez încă ar fi neputincios. In afară de asta, nu era înarmat. Nu-i luase chiar el revolverul când era leşinat? Ce risca, la urma urmei? Şi apoi, dacă ar

chema pe cineva să-i dea o mână de ajutor, ar trebui să împartă banii.

André îl vedea stând la îndoială şi fruntea îi era udă de sudoare. Îi va desface oare legăturile? Va fi oare lăcomia mai puternică decât răbdarea?

In cele din urmă Polonezul se decise şi trecu în dosul scaunului. André aruncă o privire celor doi prieteni, îndemnându-i la răbdare.

— Ar trebui să bagi de seamă să nu te vadă ceilalţi, Vladimir, altfel vei fi obligat să împarţi cu ei.

Celălalt se opri şi scoase un mormăit care putea fi şi o aprobare. Hotărît lucru, porcul de francez era câteodată un om cuminte. Se duse la uşă şi o închise. Apoi se apucă iar să desfacă legăturile. Stând înapoia scaunului nu putea vedea faţa lui Benoit. Şi numai la vederea expresiei lui, ceilalţi doi îşi reţinură respiraţia, de emoţie. Că avea un plan, de asta erau siguri, dar nu puteau încă ghici în ce consta.

In cele din urmă frânghia căzu şi Vladimir făcu iute o săritură înapoi.

— Pune port-ţigaretul pe masă, strigă el, căci nu avea deloc chef să se pună la îndemâna acestor mâini formidabile.

— Desigur nu înainte de a-mi fi dezlegat picioarele, spuse André. Nu ţi-i voi da decât atunci.

Ţinea alene port-ţigaretul în mână; dar ceilalţi vedeau expresia încordată, sălbatecă, a chipului său.

— Dă-mi întâi banii. Se apropia din ce în ce mai mult de scaun pela spate. Atunci vei putea pleca.

Strigătul de înştiinţare al lui Albert răsună aproape în acelaşi timp cu urletul de triumf al banditului care se repezise asupra port-ţigaretului peste umărul lui Benoit. Deodată, acesta începu să

râdă înfundat. De mult, aştepta această mişcare şi menghinea de oţel a mâinilor sale ţinea strâns pumnul celuilalt. Planul îi reuşise.

Nimic nu se putea compara cu ceea ce văzură Cornil şi Journiaux, ei cari asistaseră la atâtea spectacole de neuitat. Incet, neîndupleçat, Benoit întorcea braţul Polonezului, în timp ce mizerabilul scotea nişte strigăte răguşite, înăbuşite, şi cu mâna liberă îl lovea zadarnic în cap. In sfârşit se auzi un pârâit înăbuşit. Braţul era rupt. Ticălosul scoase un geamăt de suferinţă şi căzu la picioarele lui Benoit care mai ţinea încă în mâna stângă port-ţigaretul.

Benoit deschise port-ţigaretul şi scoase un fel de tub de lemn. Apoi luă din buzunar o cutie de chibrituri care conţinea un oarecare număr de mici săgeţi ascuţite. După ce puse o săgeată în tub, duse capătul celălalt la gură. Apucă cu mâna stângă braţul rupt al lui Vladimir. Cei doi prieteni văzură că privirea lui André fixată asupra adversarului său era necruţătoare.

Se auzi un şuerat ascuţit şi săgeata se înfipse în obrazul Polonezului.

— Ţi-am frânt braţul, spuse în sfârşit Benoit, şi acum te-am ucis. Sunt mâhnit; nu ţineam în mod special să-ţi pun capăt zilelor, dar trebuiam s'o fac.

Celălalt, abea conştient de vorbele lui, dădea furios din picioare, lovindu-l din toate puterile. Dar pumnul de oţel nu se desfăcu. Şi deodată veni sfârşitul. După o ultimă şi groaznică zvârcolire, Vladimir se liberă şi căzu pe jos. Fascinaţi, ceilalţi trei îl văzură răsucindu-se ca un vierme şi, în cele din urmă, rămânând nemişcat... Era mort...

— Doamne! murmură André ştergându-şi fruntea. Sărman dobitoc!

— Dar ce era în tubul acesta? strigă Cornil răguşit.

— Săgeţile cu cari au încercat să mă dea gata la Londra noaptea trecută, răspunse André fără să clipească, scoţând un briceag din buzunarul vestei. Să sperăm că nu va veni nici un prieten de-al lui să vadă ce-i cu el.

Peste un minut se sculă, dar pentru a se reaşeza brusc înapoi. Picioarele sale, amorţite de orele lungi petrecute în aceeaş poziţie, nu-l mai ţineau şi, câtva timp, nu putu decât să şi le frece pentru a-şi pune din nou sângele în circulaţie.

In sfârşit, încet, cu greutate, se apropie de ceilalţi şi-i liberă. Erau încă şi mai slabi decât el; crezură chiar că Albert nu se va mai putea ţine pe picioare niciodată. După un timp care i se păru lui Benoit o veşnicie, fiindcă îşi dădea seama că dacă unul dintre bandiţi ar fi intrat, ei ar fi fost aproape tot atât de neputincioşi ca şi legaţi de scaune, se sculară şi ceilalţi doi în picioare. Erau încă amorţiţi, dar cel puţin se puteau mişca, lucru care nu se mai putea spune despre Vladimir, care, înţepenit, zăcea pe jos privindu-i cu nişte ochi sticloşi.

— Sărman nătărău! spuse André privindu-l cu oarecare compătimire. Era un specimen jalnic de om, dar cu toate acestea... Sălta din umeri. Şi port-ţigaretul meu conţinea câteva ţigarete, o ţigară de foi şi nişte hârtie gumată.

— Hai, gata? spuse el întorcându-se către ceilalţi doi. Bine! Ce facem acum? Nu suntem încă salvaţi, mai e mult până acolo!

— Să deschidem uşa, spuse Albert şi să cercetăm casa.

Cu prudenţă, deschiseră uşa şi rămaseră nemiş-

caţi. Casa era cufundată într'o tăcere absolută, hall-ul pustiu.

— Stingeţi lumina! murmură André.

Cu paşi de lup, se târîră în întuneric, oprindu-se din când în când pentru a trage cu urechea. Dar nu se auzea nici un sunet; s'ar fi putut crede într'un cimitir.

Deodată Benoit, care mergea în cap, scoase un şuerat de înştiinţare.

O lumină se strecura printr'o uşă în capătul coridorului şi se auzea o voce bărbătească. Ii răspunse cineva. Apoi domni iar tăcerea.

In sfârşit André înaintă, urmat de către ceilalţi doi. Abea când se apropiară de uşă, le parveni un zgomot ciudat, continuu... Venea cu siguranţă din camera luminată. Era când un zgomot de fanfară, când un murmur uşor.

— Pariez că a adormit toată banda, spuse André.

— Dar cine vorbea? spuse Albert. In orice caz, doi sunt freji.

Ca răspuns la întrebarea lor, vocea din cameră reluă.

— Ei bine! domnule Céval, cred că-i putem lăsa acum!

Vesel şi nedumerit, André deschise în grabă uşa. Două revolvere erau îndreptate asupra lui.

— Nu ştiu cum aţi făcut, oameni buni, remarcă el, dar acum puteţi coborî armele. Nu-mi place să le văd din partea asta.

— Dar ce dracu au făcut din mutrele voastre? spuse Céval coborînd încetişor braţul.

Să lăsăm asta deocamdată, spuse André cu un aer sălbatec închizând uşa. Trebue să ne ocupăm de lucruri mai grabnice.

Aruncă o privire de jur împrejurul camerei şi un zâmbet îi apăru pe faţă. Vreo 20 de oameni se aflau acolo adormiţi, culcaţi pe jos, ghemuiţi în colţuri, pe scaune. Şi toţi, fără excepţie, sforăiau.

— Frumoasă adunătură de canalii! remarcă Americanul satisfăcut. Cel gras din colţ a luat atâta narcotic cât e nevoie ca să dai gata un taur. Totuşi pare fericit. Apoi se întoarse către Benoit. Spune-mi te rog, d-le Căpitan, avem afară un camion plin cu prieteni; d. Céval a fost de părere că era mai bine să-i aducem cu noi. E rândul d-tale.

— Marthet şi cu prietenii lui, spuse Céval văzând chipul nedumerit al lui André. Când s'a înapoiat d. Green şi mi-a spus că te-ai băgat iar în gura lupului, m'am gândit că-i mai bine să aduc ajutoare.

— O! ce bine! strigă André frecându-şi mâinile. Sunteţi nişte băieţi minunaţi! Rămase câteva clipe cufundat în gânduri, apoi, din nou, faţa-i deveni surâzătoare. Adu-i înăuntru pe amicii noştri, Pierre, şi transportă toată carnea asta în camion. Intre timp, noi vom urca să facem curăţenie sus.

III.

Niciodată nu şi-ar fi închipuit André o ocazie atât de minunată. Să fie complect stăpân pe casă, să aibă la îndemână forţe puternice, starea aceasta de lucruri îl lăsa aproape cu gura căscată.

— Târâţi-vă pe mâini şi pe genunchi, ordonă el în hall. Scara asta are câteva particularităţi cari vor trebui lămurite mai târziu.

Dar aparatul ucigaş care se punea în mişcare la treapta a cincea nu funcţiona desigur, căci urcă scara fără piedici.

— Pregătiţi-vă armele, şopti André. Vom scoate toci foate camerele până ce-o vom găsi pe d-şoara Barrier.

Nu trebuiră să-şi dea mare osteneală. Deodată se deschise o uşă şi omul care o păzea pe Simone scoase capul afară. La vederea celor patru bărbaţi rămase înmărmurit. Schiţă o mişcare grăbită pentru a închide uşa, dar, înainte de a-şi da seama ce i se întâmplă, piciorul Americanului îl împiedică şi se văzu sub ameninţarea unui revolver.

— Stai liniştit ,prietene, altfel s'ar putea întâmpla să pornească.

André îl depăşise şi surâdea tinerei fete care, cu un strigăt vesel de mirare, se sculase de pe scaun.

— Faţa ta, dragul meu, murmură ea pe când o lua în braţe fără să se sinchisească de cei care-i înconjurau, sărmana ta faţă dragă! O! Ce individ mârşav acest Languier.

André zâmbi.

— Din partea mea, remarcă el vesel, m'am gândit întotdeauna că o schimbare oarecare la faţă nu mi-ar strica.

Începu să râdă încetişor şi, o clipă, ea se ghemui la pieptul lui, bucurându-se de prezenţa lui fără să se gândească la felul în care scăpase. I se părea că omul acesta minunat putea să reuşească orice; şi acum, cu o încredere oarbă, ea aştepta instrucţiunile lui. Coşmarul dispăruse. André era lângă ea.

— Unde-i tatăl tău, scumpa mea? întrebă el după o mică pauză.

— In sufragerie, cred, murmură ea cutremurându-se.

André încuviinţă grav

— Avem maşini afară? întrebă el întorcându-se către American.

— A d-tale, îi răspunse Americanul, care-şi ţinea privirea aţintită asupra prizonierului al cărui chip se îngălbenise de frică.

— Şi a mea e ascunsă în dosul serei d-şoarei Barrier, afară de cazul că a fost mişcată din loc, adăugă Albert.

— Bine, spuse André, Albert du-o pe d-şoara Barrier şi pe fatăl ei în Avenue Hoche, imediat. Apoi, întoarce-te.

— Dar... începu tânăra fată cu voce rugătoare.

— Imediat, draga mea, te rog. Îi zâmbi drăgăstos, dar hotărîrea lui era neclintită. Nu-i un loc pentru d-ta. Se întoarse către Journiaux şi-i luă deoparte: Vei avea de furcă cu bătrânul. Probabil că nu-i în stare să umble acum. Ia-ţi doi oameni să-ţi ajute.

Fără să mai protesteze, tânăra fată îl urmă pe Albert şi André scoase un suspin de uşurare.

— Haide, canalie ticăloasă, spuse el banditului care tremura de-i clănţăneau dinţii, e rândul tău! Câte camere sunt ocupate aici... şi cari sunt?

Nu era decât una singură ocupată... toţi ceilalţi oameni erau jos... Era camera din faţă... In dorinţa sa de a se face folositor, înaintă grăbit; dar cu o repeziciune extraordinară, Americanul îi puse o piedică.

— Nu aşa repede, mormăi el. Altfel se întâmplă un accident.

La zgomotul căderii, uşa celeilalte camere se deschise şi un individ mic şi slăbănog, îmbrăcat într'o cămaşă de noapte de flanelă, îi privi zăpăcit.

— Doamne! exclamă detectivul, după ce se uitase în tăcere la această apariţie. Cine-o mai fi şi ăsta?

André începu să râdă.

— Dar este mâncătorul de ceapă, iepurele frigos. Ce mai faci, mititelule?

Întinse braţul şi-l trase spre el în timp ce nenorocitul bolborosea indignat:

— E o ruşine, domnule, o adevărată ruşine!

— Mai curând sunt picioarele tale o ruşine, spuse André privindu-l liniştit. Imbracă-ţi nişte pantaloni... şi vino. Şi tu... se întoarse către omul care zăcea la picioarele sale... spune-mi când se întoarce Languier?

— Mâine, domnule, băigui celălalt.

— Unde-i acum?

Individul ezită o clipă, dar privirea autoritară a lui André îi dezlegă limba.

— S'a dus după perlele bătrânei... dom'le... ducesa de Lampède.

— A! răspunse André încetişor. Da, desigur! Uitasem.

— O! dom'le! se rugă celălalt. Nu vream să fac niciun rău, vă asigur! Am să vă spun tot ce ştiu, tot!

— Sunt convins de asta, replică André. De nu, am să ştiu eu să te oblig! Când se întoarce Pary?

— Mâine, dom'le, după cât mi se pare! răspunse omul.

In momentul acela năvăli în cameră iepurele, proiectat cu violenţă înainte de către piciorul lui Robert care-l întovărăşise pentru a-l zori.

— Si ce face? întrebă Benoit.

— O! dom'le, nu v'o pot spune! Nu, nu pot, El, poate! Arătă cu degetul pe tovarăşul său care respira greu ca un peşte scos din apă.

— Vă repet, domnule,, aruncă el furios, că asta este o ruşine! Cu ce drept...

— Ajunge! i-o tăiă scurt André. Se întoarse către American. Iată unul dintre zdrenţăroşii despre cari ţi-am vorbit.

Cei trei bărbaţi se priviră o clipă în faţă, tăcuţi, apoi Americanul îşi trecu guma de mestecat dintr'o parte într'alta, cu un aer gânditor.

— Ei bine! Ce catastrofă şi omul ăsta! Dar trebue să aibă totuşi limbă. Cine eşti?

— Sunt secretarul unei organizaţii care urmăreşte înbunătăţirea soartei proletariatului, răspunse celălalt, demn.

— Nu mai spune! zise Americanul impasibil. Şi proletarii din lumea întreagă o ştiu?

— Aş dori să cunosc raţiunea acestei monstruoase neîncrederi, reluă celălalt întorcându-se către Benoit.

— Ce ştii despre Pary, micuţule? spuse André fără să acorde cea mai mică atenţie protestelor lui.

— Nimic, decât că este omul pe care-l căutăm de ani de zile, strigă celălalt. Un om înzestrat cu o putere de organizare formidabilă. A întrunit sute de societăţi asemănătoare cu a noastră cari, înainte, luptau slab pentru adevăr. Acum, suntem uniţi şi lui îi datorăm puterea noastră.

André schimbă o privire cu Americanul.

— Incepe să se lămurească, murmură el. Spune-mi, micuţule, reluă el, acum că sunteţi toţi împreună ce veţi face?

— Asta o veţi vedea la timpul potrivit, strigă el triumfător. Metodele legale s'au dovedit neputincioase şi de altfel, n'avem timp să aşteptăm. Vom elibera milioanele cari putrezesc în mâinile specialiştilor şi le vom da celor cari merită. Toate astea le datorăm şefului nostru... Charles Pary.

O profundă dragoste i se citi în ochi şi asta-l

făcu pe American să izbucnească în râs.

— Nu ţi-am spus eu, d-le Căpitan, că tipul acesta e minunat?

André nu-i înapoiă zâmbetul.

— Poate, răspunse el sălbatec. Dar cum să le împiedicăm acţiunea?

Tocmai atunci se auzi vocea lui Céval în hall:

— Toată banda e pusă în siguranţă. Ce facem acum André?

Acesta se îndreptă spre capul scării.

— Aduceţi-i jos pe amândoi, strigă el coborînd. Zâmbi bucuros văzând în hall vreo şase feţe cunoscute şi li se adresă vesel.

— Ca în timpurile bune, prieteni. Unde este şoferul camionului?

— Eu sunt, domnule. Unul dintre oameni înaintă. Tovarăşul meu e afară.

— Foarte bine, spuse André. Ai să te duci cu maşina la vreo 15—20 kilometri de aici; apoi ai să dai drumu individilor ăstora unul câte unul dealungul şoselei. Poţi fi sigur că nici unul nu va deschide gura la deşteptare. Apoi vei duce maşina înapoi la garaj. Vă voi revedea mai târziu.

Acum, reluă André, după ce auziră pornind maşina, trebue să pregătim şedinţa de mâine. Se uită la ceas. E 11 fix. Cât voi face cu maşina până la castelul Lamppède?

— La castelul Lamppède? Pentru ce să te duci acolo?

— Nu suport să fiu despărţit de Henri mai mult decât e nevoie, asigură André liniştit. Şi Henri se află acolo cu intenţia de a uşura pe Ducesă de perlele ei... Dragul de Henri.

Strânse pumnii şi Americanul, la vederea chipului său, izbucni în râs.

Dar Benoit nu cedă mult timp bucuriei pe care i-o promitea vifforul; asta va veni după aceea. Deocamdată era alfceva de făcut... dacă voia ca a doua zi dimineaţă să se desfăşoare totul după dorinţa lui.

— Aduceţi-mi aceşti doi oameni în camera centrală, ordonă el. Apropo, este un Polonez mort acolo, dar îşi va juca şi el rolul său în mica mea comedie.

— Un Polonez mort! Iepurele scoase un strigăt de groază. Doamne! Ticălosule! Asta depăşeşte simpla glumă.

André se uită la el cu răceală.

— Vei vedea tu cum depăşesc gluma, şobolan scârbos, dacă-mi vorbeşti mai departe pe tonul acesta. Să infre frei oameni, spuse el aspru, şi dacă vreunul dintre banditii aceştia vă face cea mai mică neplăcere, doboriţi-l! Acum adu înăuntru pe toţi prietenii noştri, Pierre.

André îi salută vesel.

— Ce mai faceţi, băieţi, strigă el izbucnind în irezistibilul său râs. Nemaipomenită aventură. de data asfa. Mult mai frumoasă decât cealaltă. Ascultaţi-mă!

Vorbi vreo cinci minute în timp ce auditoriul său îl aproba cu entuziasm. In afară de dragostea care-i lega de Benoit, planul acesta le plăcea la nebunie. Si el avu grijă să le spună îndeajuns despre înfiorătoarele proiecte ale criminalului pentru ca ei să-şi dea seama despre importanţa victoriei.

— Aşadar totul este lămurit, încheiă Benoit sculându-se. Acum, plec. Robert, urmează-mă. Trebue să fim acolo cam pela miezul nopţii.

— Un mic amănunt numai, d-le Căpitan, remarcă

Green, în timp ce oamenii începeau să se împrăştie. Casa de fier... şi registrul. Scoase din buzunar o sticluţă. Am ce-mi trebue... gelignită, explică el văzând aerul surprins al celuilalt. M'am gândit că ne-ar putea folosi.

— Minunat, strigă André. Minunat! Eşti o comoară domnule Green. Dar mă gândesc... mă gândesc... mai întâi Languier. O dată fără nicio îndoială. Henri mai întâi.

Încă odată Americanul izbucni în râs.

CAPITOLUL XI.

ULTIMA LOVITURA A LUI LANGUIER

— Robert, am impresia groaznică că aventura aceasta este aproape sfârşită.

Cu un suspin de părere de rău, André îşi porni maşina pe drumul spre castelul Lampède. Kilometrii fugeau şi ochii lui Benoît îşi păstrau expresia de tristeţe resemnată.

— Aproape sfârşită, repetă el. Va trebui să ne facem iar oameni cinstiţi şi respectabili. Ce plictiseală!

— Ai să te însori, băiete, murmură Robert pentru a-l mângâia.

Pentru o clipă reapăru bucuria pe chipul tovarăşului său.

— Adevărat, situaţia va fi mai suportabilă; o sper, cel puţin. Dar gândeşte-te, Robert: nici un Languier, nici un Pary... nimeni care să te distreze, să te ţină încordat.

— Atât de sigur eşti, André? Aproape mirat, Cornil aruncă o privire asupra profilului urât dar energic al tovarăşului său. Mai e încă... Nu spune...

— Dragul meu, i-o tăiă Benoit, nu există decât un singur leac împotriva boalei proverbelor... o doză de săruri în fiecare dimineaţă.

Merseră tăcuţi în noapte şi abea la doi kilometri de destinaţie rupse Cornil tăcerea.

— Ce-o să facem cu ei, André?

— Cu cine?... cu prietenul nostru Charles şi cu micul Henri? Benoit începu să râdă. O! sper că mă voi despărţi prieteneşte de Charles... afară de cazul bine înţeles, că-mi cauzează neplăceri. Câte despre Languier... trebue să mă mai gândesc (Zâmbetul îi dispăru depe faţă). Va trebui să mă mai gândesc pentru scumpul nostru Henri, repetă el încetişor. Şi nu mă pot împiedica să cred, Robert, că vom reuşi să găsim un mijloc să curăţim pământul de un individ atât de antipatic.

— Adică să-l omorî? întrebă celălalt.

— Exact asta şi nimic altceva, răspunse André. Mâine dimineaţă. Dar înainte de asta, va simţi cea mai mare emoţie din tânăra-i carieră.

Frână în tăcere în umbra deasă a copacilor şi coborîră amândoi.

— Acuma, dragul meu, du maşina la „Ulmi" Reşedinţa ducală e pe aici pe aproape...

— Ei drăcia dracului! exclamă Robert. Nu vrei să-ţi ajut?

— Ba da. Du maşina. Afacerea aceasta nu mă priveşte decât pe mine.

Foarte mâhnit, Cornil se urcă înapoi în maşină.

— Mă desgusti, spuse el morocănos. Jur că n'am să-ţi dau nici un cadou de nuntă. De altfel, şi-ţi aruncă o privire ucigătoare, n'ai să te însori. Am să-ţi iau eu logodnica.

André urmări cu privirea maşina dealungul drumului pe care veniseră, dar gândurile sale erau în-

dreptate către tânăra faţă care dormea liniştită în apartamentul său dela Paris... Incă o săptămână... poate 15 zile... dar mai mult nu. Nici o zi mai mult... Şi avea plăcuta credinţă că nu-i va trebui multă putere de convingere pentru a o face să împărtăşească ideile sale, presupunând că nu era lucru îndeplinit deja. Dulceaţa acestor gânduri îl făcu să uite pentru moment de Pary şi de Languier.

Trosnetul neaşteptat al unei crengi, şueratul unei carabine cu aer comprimat îl treziră brusc pe André din visare. Numaidecât, se întinse, la pământ în dosul unui tufiş des. Auzi glontele înfigându-se într'un copac. Atunci, cu o prudenţă nesfârşită, întoarse capul. Un om armat cu un revolver obişnuit e în mare inferioritate faţă de un adversar care are o puşcă cu surdină, mai ales când nu ţine de loc să trezească vecinătatea.

André îşi fixă privirea asupra unui tufiş care fremătase la câţiva metri de el. Dacă stătea liniştit, omul, oricine ar fi fost, avea să creadă că-şi atinsese ţinta şi avea să se apropie de el.

Timp de două minute, nu văzu pe nimeni, apoi, foarte încet, ramurile se îndreptară şi apăru chipul palid al unui om. Era şoferul care conducea de obicei Rolls-ul. Părea că vrea să se asigure întâi că nu risca nimic, înainte de a se apropia. Faima lui André se întinsese printre acoliţii lui Pary.

In cele din urmă, se decise. Pas cu pas, înaintă către forma nemişcată, ţinând revolverul întins şi gata să tragă la cea mai mică mişcare. Dar ofiţerul zăcea ţeapăn şi când şoferul ajunse în faţa lui, nu se mai îndoia că omul acesta, care se amestecase în treburi cari nu-l priveau, era mort.

Il împinse pe Benoit cu piciorul, dispreţuitor;

apoi, puse jos revolverul înainte de a cotrobăi buzunarele victimei sale. Era o acţiune aproape totul atât de nesăbuită caşi aceea de a oferi o bomboană cu mentă unui tigru dornic de carne omenească.

Scoase un ţipăt de groază dându-şi seama de greşeala comisă, avu apoi impresia vagă a unei căderi, şi... totul se sfârşi. André reuşise lovitura cea mai periculoasă a lui Olaki care consta în a apuca încheeturile mâinilor adversarului şi de a-i împinge corpul înapoi. De nouă ori din zece rezultatul era o ruptură a şirei spinării. Asta se şi întâmplă.

Ofiţerul privi corpul cu un aer îngrijorat. Era cam supărător că-l ucisese pe şofer, dar de vreme ce nu mai era nimic de făcut, trebuia să-şi conformeze planurile nouei stări de lucruri.

Luna apunea. Noaptea avea să devină curând mai întunecoasă. Erau deci şanse ca Languier să nu observe că şoferul său nu mai era acelaş. Dacă băga de seamă schimbarea... André urma să renunţe la mica comedie pe care i-o pregătise la „Ulmi”. Se plecă peste cadavru şi-i scoase tunica cenuşie; apoi, fără zgomot, sări peste tufişuri în căutarea maşinii.

O găsi la vreo sută de metri mai departe, aşa de bine ascunsă într'un loc dosnic încât o descoperi cu mare greutate.

Spre marea-i uşurare era goală. Puse şapca lui într'un buzunar al maşinii şi îmbrăcă tunica celuilalt. Apoi, după ce aruncă o privire rapidă în jurul său pentru a se asigura că totul era pregătit pentru plecarea imediată pe care Languier o dorea, cu siguranţă, se întoarse pe călcâie, şi se îndreptă cu paşi de lup către castel.

II.

Castelul Brancy era în sărbătoare. Ducesa, hotărîtă să-şi distreze cu orice preţ invitaţii, nu-şi cruţase nici o osteneală pentru ca serata să fie un succes. Ducele, care se plictisea de moarte, fusese scos de cinci ori din studioul său de către neobosita-i soţie. Când André ajunse aproape de casă, el tocmai strângea mâna unui Indian înalt, cu înfăţişare aristocratică.

— Ce mai faceţi? murmură el distrat. Cum dracu ai spus că-l chiamă pe individul ăsta, draga mea? şopti el ducesei care stătea lângă el pentru a primi pe acest străin distins.

— Suntem foarte bucuroşi că aţi putut veni domnule Ram Dar, spuse ducesa amabilă. Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare atracţia pe care mi-o veţi oferi.

Purta perlele istorice la gât şi, când Indianul duse la buze mâna pe care i-o întindea, în ochii lui apăru o lucire vie.

— Sunteţi prea bună, doamnă. Avea o voce adâncă de bas şi nişte ochi cari priveau gânditori chipurile din prejur. Poate că nisipurile munţilor cari depăşesc zăpezile veşnice vor spune adevărul; poate că zeii vor rămâne muţi. Cine ştie?... Cine poate şti?...

Privirea sa, ca pierdută, se îndreptă asupra ducelui, care bâlbăi.

— Tocmai, domnule Ram Dar, cine ştie? Dacă vă lasă în drum, ne veţi putea face poate nişte scamatorii cu cărţi de joc?

Se îndepărtă încurcat, intimidat de către privirea disprejuitoare a ducesei. Ceilalţi invitaţi se apropiară.

Muzicanţii luau masa; avea să înceapă partea cea mai frumoasă a seratei.

Insuşi marchizul de Brancy sugerase ideea concursului celebrului ocultist care nu fusese încă văzut până atunci în Franţa. Şi devreme ce serata fusese dată în cinstea majoratului marchizului sugestia fusese primită cu entuziasm. Cum şi dela cine auzise el vorbind despre acest Indian, aceste amănunte rămăseseră nelămurite. Principalul era că se afla acolo în carne şi oase acest personagiu întunecat şi misterios.

Ce se putea cere mai mult? Graţie însufleţirii generale, André se putu apropia mai mult. Ducesa şi perlele ei îl interesau, şi sosirea Indianului, n'avea să-l împiedice s'o supravegheze... Deodată, încleştă fălcile. Intrase Irène Pary, urmată de către tânărul Brancy.

— Ce trebue să facem, domnule Ram Dar? întrebă ducesa... să stingem luminile sau să închidem fereastra?

— Nu, mulţumesc, răspunse Indianul. Noaptea e liniştită; nu-i vânt. Şi noaptea e întunecoasă... posomorită de gânduri ciudate cari m'au cuprins când am intrat în castel... cari murmurau sub copaci. Din nou îl fixă pe duce. Care este voinţa dumitale, Protector al Săracului?

— A mea? strigă ducele înăbuşind un căscat. Orice, dragul meu... Ai face mai bine să întrebi pe una dintre doamne....

— Cum doriţi, răspunse celălalt grav, dar dacă zeii spun adevărul şi nisipul nu minte, nu pot citi decât ce e scris.

Scoase din buzunar un sac şi două tăviţe de bronz şi le puse pe o masă.

— Sunt gata, anunţă el. Cine vrea să cunoască

întâi hotărîrile destinului?

— Nu credeţi că ar fi mai bine s'o faceţi în particular, domnule Ram? murmură ducesa neliniştită. Vă daţi seama, ar putea fi cam neplăcut dacă bunii zei s'ar apuca să spună adevărul.

— E atât de mult de ascuns, aşadar? întrebă Indianul aruncând în prejurul său o privire dispreţuitoare. In ţările de dincolo de zăpezi n'avem nimic de ascuns. Nimic nu poate fi ascuns, căci totul se ştie.

In momentul acela André începu să râdă în tăcere. Chipul omului era acela al Indianului Ram Dar, dar vocea era aceea a lui Languièr. Cele zece minute cari aveau să urmeze n'aveau să fie lipsite de interes. Problema care consta în răpirea perlelor ducesei faţă de întreaga adunare trebuia să prezinte oarecari greutăţi chiar pentru un expert ca Henri. André se apropie mai mult de fereastră pentru a nu pierde nimic din spectacol, îndeajuns chiar pentru a o putea vedea pe Irène şi, de surprindere, se frecă la ochi. Se ţinea puţin deoparte de mulţime. Pelerina ei de seară îi atârna neglijent pe braţ. Făcu doi paşi către o masă pe care era aşezat un cufăraş chinezesc cu picioarele ciudat cizelate. Era un obiect foarte frumos şi André îi cunoştea vaga povestea care dovedea instinctele de pradă ale unuia din strămoşii ducelui. Pentru moment, de altfel, trecutul lui nu-l interesa deloc. Se frecă încă odată la ochi în faţa repeziciunii cu care lucră tânăra fată.

Aruncă o privire furişă asupra celorlalţi invitaţi cari se îngrămădeau în jurul Indianului: apoi scăpă pe jumătate pelerina şi o ridică. O făcu atât de repede, atât de natural, încât André crezu o clipă că se înşelase. Dar cum ea aranja cutele pelerinei pentru a ascunde un contur ieşit în afară, dispăru

toate îndoielile. Micul cufăraş chinezesc care se afla pe masă nu era acelaş care fusese înainte. Originalul era ascuns sub pelerina Irenei Pary...

Scena era acum pregătită, după toate aparenţele... şi André aştepta cu o nerăbdare crescândă. Dar eroul principal nu părea grăbit. La drept vorbind, Languier se distra nespus de mult fără s'o lase să se vadă. O cunoştinţă aprofundată a păpuşilor care-l consultau în faţa celorlalţi dădea zeilor posibilitatea să vorbească cu o exactitate uluitoare; şi cum fiecare victimă insista ca o altă persoană să consulte nisipurile de dincolo de munţi, mica comedie ar fi putut dura la nesfârşit.

In cele din urmă un tunet de aplauze anunţă înfrângerea desăvârşită a unui invitat şi, deodată, Languier păru obosit de această distracţie. Deşi absorbit de ideea celor ce aveau să se întâmple Benoit nu se putea împiedica să admire uimitoarea precizie a compoziţiei. Nu fusese neglijat nici un amănunt; nu se putea vedea nici un defect în jocul lui Languier. Avea în faţa lui un adevărat Indian, şi, câteva zile mai târziu, când André înapoiă ducesei perlele, mult timp nici ea şi nici ducele nu voiră să creadă că Ram Dar fusese un francez deghizat. Şi când fură în cele din urmă convinşi prin confruntarea celor două cufăraşe, ceea ce-i miră mai mult fu îndrăzneala şi simplitatea crimei. Elementul hazard fusese redus la minimum şi în nici un moment, dacă lucrurile mergeau prost, nu-i era imposibil lui Languier să plece aşa cum venise, ca simplu iluzionist Indian. Fără colier, în cazul acela, dar la adăpostul oricărei bănuieli şi liber s'o ia dela început. Ultima lui sforţare era poate cea mai mare... Şi iată ce văzură ochii fascinaţi ai lui André...

Nepărăsindu-şi aerul dispreţuitor, Indianul puse

nisipul înapoi în săculeţ şi se apropie de fereastră. Cu braţele întinse, el fixă întunericul, ca pentru a primi puterea zeilor pe care-i servea.

— Urechile voastre nu aud murmurul nopţii? întrebă el. Viaţa fâşâind în frunze, moartea gemând prin iarbă?

Deodată îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs bafiocoritor şi sălbatec; apoi se întoarse din nou către interiorul camerei. Rămase o clipă nemişcat şi André, adăpostit în tufiş, se întrebă dacă cele două fulgere pe cari le întrezărise — asemănătoare celor pe cari le-ar fi făcut o lanternă — erau un semnal pentru defunctul şofer.

O expresie ciudată trecu pe faţa Indianului când privirea lui căzu asupra cufăraşului chinezesc.

— De unde a căpătat Protectorul Săracului cufăraşul sfânt al lui Chow? Privi obiectul cu respect şi ducele se înecă.

— Un strămoş al meu l-a furat de undeva! mormăi el stingherit.

— Făcut din sângele oamenilor, apărat de vieţile lor şi d-ta spui că un strămoş l-a furat!

Ducele păli sub dispreţul amar al acestor cuvinte şi păru că vrea să spună ceva, dar Indianul se întorsese şi degetele-i lungi şi fine mângâiau cutia.

— Iată care este puterea acestui cufăraş, reluă el cu voce joasă şi pierdută. Acum mulţi ani, un om venit din locurile unde sălăşlueşte Marele Spirit mi-a povestit următoarele. Mă întreb... Mi se pare...

Cu ochii strălucitori, se uita drept înaintea lui şi o femee clănţăni din dinţi.

— Care-i este puterea? întrebă ducele timid.

— In această lădiţă există puterea necunoscută

muritorilor pe care, totuşi, unii preoţi din Cetatea Templului au descoperit-o câteodată înainte de moarte. Cunoaşteţi lungimea, înălţimea, lăţimea... Dar această lădiţă conţine mai mult.

— A patra dimensiune? întrebă un bărbat neîncrezător.

— Nu ştiu ce nume îi daţi, sahib, spuse Indianul liniştit, dar este puterea care face vizibil sau invizibil după voinţă.

André simţi o clipă dorinţa nestăpânită de a striga adevărul şi de a-l denunţa pe Languier; dar curiozitatea învinse şi rămase mut. Jocul omului era atât de perfect încât, cu toată înlocuirea lădiţei, cu toată înşelăciunea, se simţea aproape vinovat că şi el crede. Cât despre ceilalţi, se îngrămădeau toţi, fără excepţie, în faţa lui, privind pe rând la Indian şi la lădiţă.

— Asta nu prea-mi vine să cred domnule Ram Dar, protestă slab ducele. Vrei să spui că poţi pune ceva în această cutie şi să-l faci să dispară?

— Ochiul omenesc, Protector al Săracului, dar obiectul va fi totuşi acolo, răspunse Indianul. Şi numai pentru câtva timp. Va apare din nou. Aşa spune legenda.

— Ei bine! Pune ceva şi să vedem, strigă tânărul Brancy înaintând pentru a se opri în faţa braţelor întinse ale Indianului.

— Opreşte-te, sahib! spuse el sever. Pentru d-ta această lădiţă nu-i nimic; pentru alţii, şi dintre aceştia eu sunt unul dintre cei mai umili, este sfântă mai mult decât orice.

Se depărtă de masă şi invitaţii rămaseră decepţionaţi.

— O! Domnule Ram Dar, îl rugă cu căldură du-

cesa, nu ne puteţi satisface curiozitatea după toate câte ni le-aţi spus?

Un moment, păru pe punctul de a refuza apoi se înclină făcând un profund salut oriental.

— Doamnă, spuse el demn, timp de secole această lăditţă a conţinut bijuteriile... nebănuit de preţioase... ale reginelor Chow. Erau înfăşurate într'o ţesătură de argint şi de aur... din care iată o slabă replică modernă.

Scoase din buzunar o bucăţică de stofă care fu primită cu strigăte de admiraţie de către auditoriul femenin.

— N'aţi vrea să comit un sacrilegiu? Liniştit, puse înapoi bucata de stofă şi se întoarse în timp ce André admira iscusinţa cu care-şi juca rolul. Creduli sau necreduli, nu era nici un suflet în cameră care să nu dorească intens să se pună la încercare lăditţa.

— Şi dacă ai lua perlele mele, domnule Ram Dar? propuse ducesa timid. Ştiu că pe lângă bijuteriile acelea istorice, vor părea tare sărăcăcioase, dar poate că nu va fi un sacrilegiu.

Nici un muşchi depe faţa lui Languier nu tresări, deşi îşi atinsese scopul urmărit. Din contra, părea cufundat în gânduri, în timp ce ducesa continua să-l roage stăruitor împreună cu toţi invitaţii. In sfârşit ea desfăcu încuietoarea şi-i întinse colierul, dar el clătină din cap.

— Imi cereţi un lucru mare, doamnă, spuse el. Numai prin puterea voinţei mele vă pot arăta acest secret... dacă cumva voi reuşi. Şi sunteţi şi necreduli.

Se apropie încet de fereastră, ca pentru a comunica cu zeii, în realitate, pentru a lansa un nou

semnal în noapte. În cele din urmă, ca şi cum s'ar fi decis brusc, se întoarse.

— Voi încerca, spuse el scurt. La aceste cuvinte, ducesa şi cu ceilalţi îi adresară un cor de mulţumiri. „Să binevoiască spectatorii să se îndepărteze puţin, iar d-voastră doamnă ducesă, să luaţi asta". Îi întinse bucata de stofă. „Numai mâna d-voastră trebue să atingă perlele. Înveliţi-le în această ţesătură de aur şi argint". De departe, o privea executându-se. „Acum apropiaţi-vă şi deschideţi cutia. Puneţi perlele înăuntru. Încuiaţi lădiţa". Ducesa se execută întocmai, cu supunere; apoi aşteptă instrucţiunile lui.

Indianul îngenunchiă şi începu o melopee monotonă şi aspră, turnând nişte praf într'un vas mic cu jăratec. Stătea mereu lângă fereastră; în sfârşit se aşeză cu coatele sprijinite de genunchi, clătinându-şi capul dela dreapta spre stânga şi înapoi.

— Mai puţină lumină... mai puţină lumină!

Cuvintele păreau să vină de foarte departe. — Languier avea pe lângă multe alte daruri şi pe acela de ventrilog —. Când se stinseră luminile, se ridică o flacără verzuie din jăratec. Un fum des şi mirositor umplu camera, dar Indianul continua să se uite drept înainte fără să se mişte. După un moment, cântecul reîncepu, crescând din ce în ce, pe măsură ce creştea agitaţia cântăreţului.

— Puneţi lădiţa jos în faţa flăcării focului sfânt, ordonă el. André o văzu pe ducesă îngenunchiând şi punând lădiţa lângă vasul cu jăratec... în timp ce feţele invitaţilor, semănând cu nişte spectre, apăreau din fumul gros. Fără nicio îndoială, spectacolul merita văzut.

— Deschideţi lădiţa! Cuvintele răsunară sinistru în tăcerea camerei. Cu degetele tremurânde, ducesa întoarse cheia şi deschise capacul.

— Dumnezeule! E gol! strigă ea înmărmurită, pe când invitaţii se aplecau înainte pentru a vedea mai bine.

— Nu puneţi mâna înăuntru, altfel rămâne gol! strigă Indianul.

Ducesa îşi retrase repede mâna şi se uită neîncrezătoare la chipul nemişcat al Indianului, prin norii de fum.

— Nu v'am spus eu că această lăditţă avea o putere... puterea de a face nevăzut... aceea de a face văzut? In felul acesta erau apărate bijuteriile Reginelor Chow.

— Foarte bine, domnule Ram Dar, spuse ducesa cu un ton cam neliniştit. Se poate ca lăditţa d-tale să aibă o putere, dar perlele mele nu prea par să fie înăuntru.

Indianul începu să râdă.

— Nimeni altcineva decât d-voastră n'a atins acest cufăraş, doamnă ducesă; nimeni altcineva decât d-voastră nu trebue să-l atingă înainte ca perlele să se fi întors. Sunt înăuntru în acest moment, dar ochii muritorilor nu le pot vedea.

Ceeace, de altfel, era adevărat.

— Priviţi, sahibs, priviţi, dar nu atingeţi nimic. Constataţi că în faţa ochilor d-voastră lăditţa este goală...

...Aştepta nemişcat în timp ce invitaţii se grămădeau înmărmuriţi în jurul lăditţei; André, în emoţia lui, se apropie şi mai tare.

— Ajunge! strigă deodată Indianul. Inchideţi lăditţa exact ca înainte, doamnă ducesă. Apoi, puneţi-o din nou pe masă. Aţi pus-o?

— Da.

Vocea ducesei ieşea din ceaţa verzuie.

— Nu vă apropiaţi prea tare, reluă el. Zeii au nevoie de spaţiu...

Iși începu din nou melopeea aspră, care, când se umfla într'un strigăt, când devenea un murmur. Deodată se auzi un chicotit, repede înăbuşit. Cineva strigă furios: „Tăcere!". Râsul nu se mai repetă, ceea ce nu-l surprinse prea tare pe André, căci Irène fusese aceea care chicotise probabil ca un avertisment.

Cântecul deveni din ce în ce mai violent; era atâta praf în jar încât norii de fum întunecau întreaga cameră.

— Aduceţi lădiţa, doamnă ducesă, strigă el cu voce răguşită.

Ducesa îngenunchiă iar în cercul luminos.

— Deschideţi! Dar dacă ţineţi la perlele d-v... să nu le atingeţi! Ducesa deschise capacul şi un cor de strigăte salută apariţia unui ţesut de aur şi argint pe fundul lădiţii.

— Sunt înăuntru! domnule Ram Dar.

In lumina verde ochii întunecaţi ai Indianului scrutau grupul feţelor nedesluşite.

— Nu v'am spus eu că lădiţa avea o putere? răspunse el. Dar, în numele acestei puteri!... care vă este necunoscută, vă previn! Nu atingeţi aceste perle până ce nu se va fi potolit jarul. Altfel, dispar... pentru a nu se mai întoarce niciodată. Priviţi, dar nu atingeţi!

Incetişor, se apropie de fereastră fără ca să-l remarce cineva în mijlocul agitaţiei generale. André se repezi spre maşină. Avu tocmai timpul să-l vadă pe Languier aruncând ceva înainte de a dispare în tufişuri. Nu era decât cu o secundă doua înaintea lui Languier şi, printre copaci, putu zări pentru ultima dată fereastra deschisă prin care ieşeau nori groşi de fum.

Află mai târziu dela unul din invitaţi că le trebui zece minute înainte ca jarul să se fi stins în-

deajuns pentru ca ducesa să socotească prudent de a atinge perlele. Asistenţii, pe jumătate înăbuşiţi, priviră cufăraşul şi comentariile cinice ale bărbaţilor primiră dela femei dispreţul binemeritat.

Nu era oare colierul acolo învelit în ţesătura de aur şi argint, când adineauri nu fusese nimic?

— Asta-i din cauza luminii acesteia blestemate, remarcă ducele acru. Pentru numele Cerului, aruncă chestia aceasta pe fereastră!

— Nu fii prost, Jean! răspunse soţia lui. Dacă ai face asta, nu ştiu ce s'ar întâmpla.

Când, peste două minute, îngroziţi, văzură un şirag de pietre fără nici o valoare în locul nepreţuitului colier, ducele nu mai îndrăzni să-şi contrazică soţia.

E bine să se treacă sub tăcere scena care urmă.

III.

Benoit, aplecat peste volan pentru a-şi ascunde faţa, nu ştia toate acestea. Gândul că Languier i-ar putea scăpa din ghiară, chiar pentru a apare în faţa legii, îi era de nesuportat. Pentru acelaş motiv nu voia să se demaşte înainte de a ajunge la „Ulmi"; înscenarea pe care o pregătise era atât de surprinzătoare.

Dar Languier era prea ocupat pentru a se uita la şofer.

In timpul voiajului, se mulţumi să-i arunce numai la început o înjurătură pentrucă nu se conformase instrucţiunilor lui. Restul timpului îl întrebuinţă pentru a-şi relua adevărata personalitate şi André putu să-l vadă în oglindă cum se şterge pe faţă şi-şi schimbă hainele

De altfel nu pricepea încă în ce fel fusese jucată festa. Era limpede că erau două lăditţe... una veri-

tabilă şi una falsă. Mai era tot atât de evident că fuseseră schimbate de către Irène. Dar cum dispăruseră perlele pentru a reapare mai târziu?

In orice caz, era sigur că ceeace asistenţa mai privea încă poate nu era renumitul colier.

Acest gând îl mai frământa încă atunci când maşina intră în aleea care ducea la „Ulmi".

— Schimbă roţile ca de obicei, aruncă Languier coborînd.

André se plecă înainte pentru a-şi ascunde faţa.

— Vei veni apoi după mine în camera centrală.

Cu coada ochiului, André îl văzu intrând în casă cu una din lădiţe în mână...

— Robert, remarcă Benoit văzându-şi prietenul mâncând trist un sandwich în garaj, sunt necăjit pentru amicul nostru Henri. A tras pe sfoară pe duce şi prietenii lui deghizându-se ca Indian; s'a întors cu o lădiţă care conţine perlele ducesei; şi acum în loc să se bucure de victorie, are să aibă o mică conversaţie cu mine.

— L-ai adus înapoi? întrebă Cornil.

— Moartea subită a şoferului său m'a obligat s'o fac, murmură André. Şi-i furios! Să ne urcăm pe acoperiş.

Se căţărară amândoi pe scara care fusese pregătită dinainte şi-i găsiră acolo pe Pierre Céval şi pe Green. Prin fereastra depe acoperiş se vedea lumină şi interiorul camerei era clar vizibil.

— A vorbit deja celui pe care-l ia drept tine, şopti Pierre, şi nu-i prea bine dispus.

Un zâmbet fluturâ pe buzele lui André. Cele trei forme nemişcate, pe scaunele lor, erau atât de strâns legate, încât nu li se vedea decât creştetul capului. Languier şedea lângă o masă pe care era pus cufăraşul chinezesc.

— Ei, câine, cum ai petrecut noaptea? — îi răs-

punse un geamăt slab. — Ai revenit la sentimente mai bune?

Repede, scoase din cufăraş două bucăţele de lemn, şi ţesătura de aur şi argint.

— Doamne! murmură André. Cum de nu m'am gândit la asta? Are un fund dublu acţionat de către capac. Şi pusese un alt colier în fundul cufăraşului.

Americanul, cu privirea aţintită asupra şiragului de perle pe cari Languier le contempla cu drag, şuieră încetişor.

— A fost atât de uşor, reluă Languièr, şi voi credeaţi că veţi putea face ceva împotriva mea. Dar fără Irène... Se sculă şi se apropie de scaunul pe care-l văzuse ultima dată pe Benoit... Ar fi putut fi anevoios. A lucrat repede, căpitane Benoit. şi dobitocul acela de şofer nu s'a conformat instrucţiunilor mele pentru a creea o diversiune. Vei vedea ce să întâmplă cu acei cari nu ascultă de ordinele mele. De altfel, după aceea, nu vei mai vedea niciodată nimic.

— Ce tip! murmură Americanul. Ce perle are acolo?

— Acele ale ducesei de Lampède, şopti André. Le-a luat sub nasul tuturor invitaţilor.

Cei patru bărbaţi îşi îndreptară atenţia asupra acoperişului de sticlă. Ceea ce văzură peste câteva minute reuşi să-l impresioneze până şi pe flegmaticul domn Green.

O uşă grea se deschise încet, automat, pusă în mişcare de către un buton pe care apăsa Languièr. André rămase impietrit. Era misterioasa casă de fier despre care-i vorbise Simone. Dar imaginaţia sa nu ajunsese nici măcar la jumătatea realităţii. Casa de fier era absolut ticsită cu obiectele cele mai nepreţuite. Cupe de aur de toate formele şi de toată frumuseţea, cea mai luminată colecţie de pietre

preţioase care străluceau cu mii de focuri.

— Pe umbra lui Ali-Baba şi a celor 40 de hoţi, exclamă Robert. Omul acesta este un geniu.

Perlele fură aşezate la locul de cinste şi, timp de câteva minute, Languièr rămase în admiraţie în faţa colecţiei sale.

— Le vezi, căpitane Benoit? întrebă el calm. Toate aceste obiecte au fost obţinute datorită inteligenţei mele... îndemânării mele! Toate sunt ale mele... îmi aparţin!

Vocea-i crescu.

— Şi îndrăzneşti să-ţi opui creerul de copil în faţa celui al meu!

Traversă camera râzând în hohote şi apăsă din nou pe buton. Uşa se închise fără zgomot.

— Şi acum, spuse el frecându-şi mâinile, o să-ţi pregătim baia căpitane Benoit!

Luă câteva sticle dintr'un raft şi începu să fabrice amestecul.

— Intre timp ne vom ocupa şi de şoferul care n'a ascultat de ordinele mele.

Se aplecă deasupra produselor sale şi turnă amestecul în apa care umplea pe jumătate cada. Un miros acid se urcă până la cei patru depe acoperiş şi lichidul căpătă o culoare verzuie.

— Nu ţi-am spus eu că aveam tot felul de băi? reluă Languièr, unele pentru morţi, altele pentru cei cari sunt încă în viaţă. Aceasta face parte din categoria a doua şi are marele avantaj de a face pe omul care o ia să dorească să intre imediat în categoria întâia. — Amestecă încet lichidul cu un tub de sticlă. — Peste cinci minute vom fi gata, anunţă el. Tocmai timpul să mă ocup de şofer.

Suflă într'o pâlnie care, bineînţeles, nu-i dădu nici un răspuns. Languier încruntă din sprâncene.

— E tâmpit băiatul ăsta! remarcă el încetişor.

Dar nu face nimic, nu suntem grăbiţi, mă voi socoti cu el mai târziu.

— Desigur, murmură André pe acoperiş. Şi poate nu chiar atât de târziu cât crezi tu, prietene Henri!

Languier se apropiase de acela pe care-l credea cel mai mare duşman al său şi i se putea citi pe faţă o bucurie supranaturală.

— De vreme ce am să mă ocup de el mai târziu, căpitane Benoit, pot foarte bine să mă ocup acum de d-ta.

Va veni apoi şi rândul prietenilor d-tale. Am să-ţi tai frânghiile şi am să te transport în cadă, cât mai eşti încă prea amorţit pentru a te putea mişca. După aceea, căpitane, am să te scufund şi când, mai târziu, ai să mă rogi fierbinte să te ucid, te voi cruţa mărinimos... pentru câtva timp.

Tăiă frânghiile si cei patru prieteni întinseră gâturile cu o curiozitate nestăpânită.

— Iată! câine! Acum sunt gata, spuse Languier batjocoritor.

Dardeodată cuvintele îi înghetară pe buze şi, scoţând un strigăt groaznic, făcu o săritură înapoi. Căci trupul Polonezului mort, Vladimir îi căzuse la picioare.

— Doamne! urlă Languier. Ce s'a întâmplat? E... E...

Se repezi la cordonul soneriei şi-l trase furtunos, în timp ce André nu mai putea de bucurie văzându-i spaima. Nimeni nu-i răspunse la chemare şi Languier se repezi la uşă, pentru a se da imediat înapoi gemând.

In hall se aflau patru bărbaţi mascaţi cari ţineau fiecare câte un revolver îndreptat asupra lui.

— E al meu, urlă André. Mă înţelegeţi, băieţi? E prada mea.

In clipa următoare el se repezi în jos pe scară

pe când ceilalţi trei priveau, nemişcaţi. scena. Languier închisese uşa şi se ghemuise lângă masă, complect distrus.

Incetişor, uşa hall-ului se deschise şi, cu un urlet de groază, Languier se dădu înapoi. In pragul uşii stătea André Benoit, cu chipul sălbatec şi necruţător.

— Ţi-ai chemat şoferul, Henri Languier, remarcă el liniştit. Iată-mă!

— Ce vrei să spui? bâlbâi Languier.

— Eu te-am adus dela castelul Brancy, spuse André zâmbind uşor. Am fost obligat să-l ucid pe dobitocul de şofer.

Inaintă cu câţiva paşi în cameră în timp ce celălalt se dădea înapoi.

— S'ar spune că ţi-e frică Henri? Se poate că până la urmă inteligenţa câinelui să se fi dovedit mai tare decât a d-tale?

— Ce vrei? articulă greu Languier cu buzele arse.

— Pe d-ta... Henri,... nimic altceva decât pe d-ta. Până acum te-ai servit întotdeauna împotriva mea de ticăloşii d-tale de acoliţi. Acum ocupă banda mea casa... Dar nu mă voi servi de ea. Afacerea aceasta o vom lămuri între noi, Ţine-mi piept, Henri... ţine-mi piept... cum ţi-am ţinut şi eu întotdeauna.

Traversă camera şi se opri în faţa adversarului său care tremura ca varga.

— Ia-ţi jumătate... jumătate, urlă el. Am o comoară... am...

Benoit îi trânti un pumn formidabil peste gură.

— Voi lua totul, Henri, pentru a restitui adevăraţilor proprietari. Băieţi! ridică apoi vocea — scoateţi pe aceşti doi oameni de aici şi deslegaţi-i.

Cei patru oameni mascaţi intrară şi ridicară cele două scaune.

— Este iepurele şi cu domnul acela drăguţ care a păzea pe d-şoara Barrier, remarcă el după ce se

închise uşa. Aşadar acum ne putem considera ca fiind singuri. D-ta şi cu mine. Şi unul dintre noi, Languièr, va intra în această baie.

— Dar baia aceasta înseamnă moartea, strigă celălalt, o moarte groaznică.

—Păcat pentru acela dintre noi care-i va simţi gustul, spuse Benoit, înaintând cu un pas către el.

— Vrei să mă asasinezi? hohoti mizerabilul înspăimântat.

— Nu, Languier, nu te voi asasina. — O rază de speranţă licări în ochii celuilalt. — Dar am să lupt împotriva d-tale pentru a vedea care dintre noi doi va înceta de a mai face umbră pământului; bineînţeles, afară de cazul că ceea ce mi-ai spus despre baia aceasta nu-i exact. Puţina milă pe care aş mai fi putut s'o am de d-ta a dispărut complect în faţa desgustătoarei laşităţi de care ai dat dovadă. Haide, haide! Altfel te arunc pur si simplu înăuntru.

Şi Languièr se luptă. Răsturnarea situaţiei îl distrusese complet la început; cuvintele lui Benoit îi redădură curaj. Chipul ofiţerului era necruţător şi, în sinea lui, Languier ştia că-i venise sfârşitul. Cu toată puterea şi îndemânarea sa, nu putea ţine piept adversarului său.

Incetul cu încetul,el se simţi împins către lichidul omorîtor pe care-l pregătise pentru Benoit şi, — ironia soartei, — îl făcu să-l cuprindă o sudoare rece pe tot corpul. Incepu să înjure în gura mare. Când ajunse pe marginea căzii,, sforţările sale se îndoiră. Chipul lui André rămânea necruţător şi în sfârşit, nu se mai simţi reţinut deasupra lichidului decât de pumnul lui Benoit care-l ţinea de gât. Inainte de a-i da drumu, ofiţerul îi strigă:

— Henri Languier, ţi-ai meritat pedeapsa.

Benoit făcu o săritură înapoi şi suprafaţa lichi-

Ușa se închise deasupra capului mizerabilului. Pentru o clipă numai. Cu un urlet înfiorător Languier sări afară și însuși Benoit se simți cutremurat de un val de milă. Vestmintele criminalului erau deja răzbite de foc și fața sa, sau mai curând ce mai rămăsese din ea... căpătase culoarea cuprului. Nebun de durere, el se repezi la ușă și o deschise. Cei patru bărbați, înmărmuriți în fața acestui spectacol, se dădură înapoi și-l lăsară să treacă. Și mila pe care Languier n'o acordase niciodată nimănui toată viața lui, îi fu dată înainte de a muri.

Pe dibuite, urcă scara și asta fu sfârșitul. Cineva trebuie să fi pus în mișcare mecanismul care funcționa la treapta a cincea, sau poate că era automat. Deodată o greutate mare de oțel ieși din perete și-l izbi pe Languier în ceafă. Fără un strigăt, el căzu în față și greutatea care-l lovise se înapoiă la punctul de plecare. In felul acesta el fu omorît de către invenția lui de care era cel mai mândru.

— Nu mai rămâne decât Pary, remarcă Americanul, pătrunzând în hall și aprinzându-și o țigară de foi.

— Nu mai rămâne decât Pary, repetă Benoit. Și tânăra fată, adăugă el după puțină gândire.

CAPITOLUL XII.

ULTIMUL ROND

In ora care urmă putu fi apreciat d-l Jerome K. Green la justa lui valoare. Se ocupară mai întâi de anumite pregătiri în cinstea sosirii lui Pary, apoi se puse chestiunea cassei de fier în care se afla registrul.

— Iat-o, spuse Benoit, arătând cu degetul o

uşă grea de fier prinsă în perete, aşezată tocmai în faţa aceleia în care-şi păstra Languier comorile sale furate. Şi nu cred s'o putem deschide pe aceasta apăsând pe nişte butoane în perete.

— Atunci o vom deschide altfel, domnule Căpitan, spuse Americanul. Am găsit prin casă bucăţica aceasta de săpun.

Scoase din buzunar o bucăţică de săpun galben, obişnuit, pe când ceilalţi se uitau curioşi la el.

— Am să vă arăt ce fac oamenii noştri dincolo de apă,, atunci când proprietarii caselor de fier au uitat să le lase cheile.

Astupă cu îndemânare micile spaţii goale ale uşii casseі de fier cu săpun. Apoi scoase din buzunar sticluţa cu gumă.

— Nu vărsa pe jos dacă vrei să ţi se poată lua măsura pentru cosciug. N'ar rămâne din dumneata decât o gheată şi câteva bucăţele.

Americanul începu să râdă când văzu cum se dau brusc înapoi tovarăşii săi.

— Pot să te întreb ce-i asta? întrebă André.

— Desigur, d-le Căpitan, replică detectivul turnând puţin lichid pe săpun. Este gelignită; sau, cum spune poliţia, ulei. — Astupă cu îngrijire sticluţa. Acum cu un detunător şi un fitil, cred că vom putea părăsi camera.

Camarazii săi săriră în grădină unde, după câteva minute, îi ajunse şi el din urmă.

— Poate va trebui să reîncep dacă doza nu-i suficientă. In momennful acela le ajunse la urechie o explozie înăbuşită. Pe de altă parte, reluă el înapoindu-se în cameră şi deschizând liniştit uşa casei de fier, se poate să nu fie nevoie. Iată registrul d-tale domnule Căpitan.

Îşi aprinse din nou liniştit ţigara ca şi cum deschiderea unei casse de fier era operaţia cea mai

obişnuită din lume şi Benoit ridică registrul greu şi-l puse pe masă.

— Luaţi micul dejun, le spuse ei celorlalţi. Eu am să fiu ocupat câtva timp.

Se aşeză în faţa mesei şi începu să întoarcă paginile registrului. Americanul se distra cu cufăraşul chinezesc; Robert şi Pierre, răsturnaţi în două fotolii, sforăiau fără ruşine. După un timp oarecare Americanul părăsi cufăraşul şi se aşeză lângă Benoit.

Fiecare pagină avea un titlu — uneori erau şi o jumătate de duzină — şi, în faţa imensităţii planului, cei doi bărbaţi se întunecară la faţă.

— Iţi spusesem eu că-i un om mare, d-le Căpitan, remarcă Americanul răsturnându-se în fotoliu şi privind, cu ochii pe jumătate închişi, registrul.

— Să sperăm că n'am sosit prea târziu, răspunse André. Dar e imposibil ca poliţia să nu ştie nimic de toate astea, exclamă el.

Americanul închise aproape complet ochii.

— Poliţia d-voastră franceză ştie multe lucruri, glumi el, dar aveţi nişte legi atât de ciudate în ţara aceasta! La noi, dacă nu ne place cineva... i se întâmplă un accident. Dar aici cu cât este un om un criminal mai sângeros cu atât are mai mulţi protectori în jurul său pentru a-l împiedica să răcească.

Ofiţerul încruntă din sprâncene.

— Uite-te la titlul acesta, mormăi el. Ticălosul este membru în Parlament. Pentruce primeşte el o jumătate de milion pe an?

— Ei bine! pentru a-şi cumpăra costume frumoase desigur, spuse detectivul râzând. Se plecă înainte pentru a privi numele. Nu-i oare unul din marii noştri industriaşi?

— Numai Dumnezeu ştie! strigă André. Nu l-am

văzut decât o singură dată, porcul, şi purta o cămaşă murdară.

Răsfoi gânditor câteva pagini.

— Ei bine! Dacă astea sunt sumele de bani pe care le-a dat Pary, trebue să fi cheltuit o avere. 200.000 franci lui Ivolsky!

Continuară încetişor studiul registrului.

Toată Franţa fusese împărţită în districte şi fiecare district părea să fi fost dat în sarcina unui director.

Fiecare diviziune principală cuprindea un oarecare număr de sub-districte conduse de către un subdirector. La vederea mai multora dintre nume, Benoit crezu că visează. Instrucţiunile fiecărui om erau rezumate pe scurt: locul unde lucra, răspunderile lui precise. In fiecare district erau 10 sau 12 nume de oameni numiţi cu un cuvânt mai blând conferenţiari; la sfârşitul registrului erau cam vreo 50 de nume... bărbaţi sau femei... desemnaţi drept conferenţiari de prima clasă. Numele unora dintre ei îi tăiară aproape respiraţia.

— Doamne! exclamă el după un minut, dar o mulţime dintre oamenii aceştia sunt foarte cunoscuţi în viaţa noastră politică. Sunt probabil nişte laşi. Mulţumesc lui Dumnezeu! n'am avut prea des de-afacere cu ei, dar nu sunt criminali.

— Nici Pary, spuse Americanul, cel puţin după registrul acesta, nu. Vezi, domnule Căpitan. ceea ce se întâmplă este foarte limpede. In toate ţările există oameni cam trăsniţi. Nu-şi pot ţine gura. Nu-i o crimă. Unii cred ceeace spun, alţii nu. Şi în cazul acesta sunt mult mai periculoşi, căci se apucă să scrie. Sunt unii oameni inteligenţi cultivaţi — uite la numele unora dintre conferenţiarii de categoria întâia — cari sunt cei mai răi dintre toţi. Mai există încă o categorie... a celor cari se cred

bărbeni de afaceri şi cari vor ceva nedând în schimb nimic, ceea ce este absurd. Vor să se înşele unii pe alţii şi, în realitate, ceeace se produce în momentul de faţă este că Pary îi trage pe sfoară pe toţi. A vrut să aibă toate atuurile în mână şi dacă judecăm după registrul acesta, a reuşit. Are banii, ştim de unde i-a luat; are organizaţie... revoluţionari convinşi, intelectuali înăcriţi, sau trădători. I-a adunat pe toţi, domnule Căpitan şi orice ar gândi ei, lucrează toţi împreună numai pentru el.

Benoit îşi aprinse gânditor o ţigară.

— Lucrează pentru a provoca o revoluţie în Franţa, remarcă el încetişor.

— Bine înţeles, răspunse Americanul. Şi când va reuşi, Pary va fi cineva, asta ţi-o jur! La Londra i-am bănuit planurile; registrul acesta îmi dă dovada că bănuielile mele erau exacte. Dar toate astea nu constituie o crimă. In faţa Tribunalului, aş putea jura că organizaţia lui avea drept scop vânzarea de grăunţe pentru păsări.

Benoit fumă câteva minute în tăcere.

Cu toată imensitatea planului, totul părea atât de simplu.

Ca pe majoritatea francezilor, discuţiile politice îl lăsaseră rece până atunci, dar cine citea ziarele nu se putea să nu cunoască vulcanul care fierbea de câţiva ani.

Vocea Americanului îi întrerupse cursul gândurilor.

— Toţi şefii revoluţionari ai Franţei sunt interesaţi, d-le Căpitan. După ce vor fi propovăduit asasinatul, după ce va fi dezorganizată toată societatea, ei vor fi capii aceleia care va veni. Asta caută ei... puterea, şi după ce vor fi pus mâna pe ea, să-i păzească Dumnezeu pe aceia cari le-o vor fi dat.

Benoit încuviinţă din cap şi-şi aprinse o altă ţigară.

Un pasagiu din registru rezervat extraselor din conferinţe îi izbi privirea.

— Pentru mine, factorul principal al vieţii de azi este lupta dintre clase... Se spune că o acţiune directă în interiorul unei ţări ar provoca o revoluţie... O mărturisesc, ea implică crearea unei armate...

Sub tăietură, Pary scrise cu cerneală roşie „Om excelent! Trimis în turneu de propagandă".

Îşi aminti de cuvintele pe cari le pronunţase omul-iepure.

„Un om înzestrat cu o putere de organizare formidabilă, care a întrunit sute de societăţi asemănătoare cu a noastră, cari, înainte luptau slab pentru adevăr. Acum suntem uniţi şi numai lui îi datorăm puterea noastră".

Cu alte cuvinte, pentru a ajunge la starea de societate perfectă, era nevoie de armată, o armată în care 90 de elemente dintr'o sută, înşelate de către celelalte zece la sută... să lupte pentru un scop vag, rău înţeles şi să descopere abea mai târziu că schimbaseră biciul lui Solomon pentru scorpionul fiului său.

— Dece nu pot fi făcuţi să înţeleagă, domnule Green? strigă el cu amărăciune. Muncitorul... omul cinstit...

— A încercat vreodată cineva să-i instruiască, d-le Căpitan?

„Nu sunt un intelectual, departe de asta; totuşi un scriitor francez, Victor Hugo a scris asta. Scoase din portofel o bucată de hârtie şi începu să citească:

„Greşelile femeilor, ale copiilor, servitorilor celor slabi, ale săracilor şi neştiutorilor sunt greşe-

lile soţilor, părinţilor, stăpânilor, ale puternicilor şi bogaţilor şi literaţilor". Se răsturnă în fotoliu şi adăugă: „Am ajuns acolo! Neavând şefi, au căzut în mâna acestor ticăloşi. Şi prietenul Pary, îi priveşte lucrând".

In momentul acela sună telefonul; după o scurtă ezitare, André ridică receptorul.

— Foarte bine, i-o voi spune, spuse el.

Inchise aparatul şi se întoarse către American.

— D. Daltier va fi la întâlnire la ora două. Cât despre Pary, el va fi în întârziere, anunţă el încetişor.

— Cine este Daltier? întrebă celălalt.

— Unul dintre şefi, răspunse André laconic, întorcând paginile regisfrului. Iată dosarul lui adnotat de către Pary. „Daltier, Charles, Bun orator; inteligenf; fără scrupule. Vrea mulţi bani, dar merită. Bea".

Privirăcâtva timp acest scurt rezumat şi deodată Americanul izbucni în râs.

— Greşeala pe care aţi comis-o în ţara asta, d-le Căpitan, a fost că nu i-aţi oferit un portofoliu de ministru lui Pary. Ar fi avut pe toată lumea în mână; şi dacă i-aţi fi dat câteva milioane pe an, poate ar fi mers pe drumul drept şi ar fi crescut porci în timpul liber....

II

Mai târziu cu două ore André telefonă la apartamentul său din Avenue Hoche. Află dela Albert, care-i răspunse, că Simone şi cu tatăl ei erau bine sănătoşi, deşi cel din urmă era bineînţeles puţin cam indispus. Mai află că tocmai atunci sosise şi Roger Roubille cu nefericitul Stratton care-şi re-

căpătase minţile. Totuşi era încă slăbit şi puţin cam buimăcit.

— Spune-i lui Roger să-l aducă imediat la „Ulmi" ,ordonă André. Un compatriot al său îl aşteaptă cu braţele deschise.

— Vine Stratton, domnule Green, anunţă el închizând aparatul. Şi-a recăpătat minţile! Vom reuşi poate să obţinem câteva lămuriri asupra activităţii d-lor Burton, Bronson şi a individului celălalt.

Americanul încuviinţă încet cu capul.

— Cormack, spuse el. Imi amintesc acuma numele lui. Metalurgistul. Ai poate dreptate, domnule Căpitan, e posibil să ne spună câte ceva; în orice caz nu-l mai părăsesc pe d. Herbert Stratton, până nu-l voi fi dus în sânul familiei.

Dar d-l Stratton, când sosi, nu manifestă o dorinţă prea vie să rămână lângă detectiv; drept vorbind, se împotrivi chiar să intre în casă. După cum spusese Albert, era încă slab, buimăcit şi vederea locului unde suferise, produse asupra lui un efect atât de puternic încât André crezu că avea să cadă iar în prostaţie. In cele din urmă păru să-şi revină şi fu condus în camera centrală.

— Stăm bine, domnule Stratton, îl asigură încă odată Benoit. Banda e împrăştiată şi Languier este mort. Toată lumea de aici sunt numai prieteni. Sunteţi în siguranţă absolută. Iată-l pe d-l Green care a venit special dela New-York pentru a vă găsi şi a vă conduce la familia d-voastră.

Milionarul se uită în tăcere la detectivul care-şi morfolea ţigara.

— Da, da, domnule Stratton. Uitaţi-vă la insigna asta! S'au urzit nişte lucruri urâte de partea

cealaltă a apei, şi dacă n'ar fi fost d-l căpitan şi cu prietenii lui aici prezenţi, nu s'ar fi terminat atât de uşor.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Americanul adresându-se pentru prima oară lui André. — Vorbea încet şi şovăitor, caşi cum n'ar fi fost prea sigur de el. — Mi se pare că-mi amintesc de d-ta, reluă el, în groaznicul coşmar pe care l-am trăit în ultimele zile... sau poate ultimele săptămâni? Pare-mi-se că te-am văzut şi că întotdeauna ai fost bun cu mine.

— Acum s'a sfârşit totul, domnule Stratton, spuse André cu blândeţe. Aţi căzut în ghiarele celor mai groaznici bandiţi cari există. Am încercat să vă salvăm. — Il privi liniştit. — Credeţi că ne puteţi istorisi ce s'a întâmplat la început? Aveţi tot timpul, adăugă el, nu suntem grăbiţi de loc.

Ceilalţi se apropiară, în timp ce milionarul îşi trecea mâna peste frunte.

— Am descins la Carlton împreună cu Waring, secretarul meu, începu el. L-am trimis la Brest pentru o afacere de vapoare şi... Se opri şi se uită la cei cari-l înconjurau. Unde-i Waring? întrebă el.

— A fost asasinat la Brest de către unul dintre răpitorii d-voastră, d-le Stratton, spuse Benoit calm.

— Asasinat! Jimmy Waring asasinat! — Aproape că striga. — Dar pentruce l-au asasinat?

— Pentrucă vroiau să vă aibă singur, explică André. Un secretar particular pune uneori întrebări supărătoare.

După câteva minute milionarul îşi recăpătă îndeajuns calmul pentru a-şi putea continua, cu multe ezitări, povestirea:

— Languier! era numele omului pe care l-am văzut la Carlton. Mai era încă unul... Par... Pary. Am cinat împreună, îmi aduc aminte, şi după masă, în salonul meu particular, Pary mi-a făcut o propunere... A spus.... că putea face să ia naştere în toată Franţa o uriaşă mişcare sindicalistă... de fapt, o revoluţie; şi că în calitatea mea de mare industriaş de vapoare... aş putea acapara întregul comerţ francez. Pentru asta îmi cerea 25 de milioane de franci, plătibili o lună după obţinerea rezultatelor... Spunea că mai erau şi alţi oameni în afacerea aceasta.

— Da, întrerupse detectivul gânditor, asta face 100 milioane.

Benoit încuviinţă.

— Da, domnule Stratton şi apoi?

— I-am răspuns că era o canalie nemaipomenită, reluă milionarul, şi că nu vroiam să fiu deloc amestecat într'un proiect atât de criminal. Şi atunci... ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc... l-am văzut pe Pary uitându-se la Languier. Apoi, s'au aruncat amândoi asupra mea şi am simţit că mă înpunge ceva în braţ. După aceea nu-mi mai rămâne nimic limpede în minte. Chipul d-tale, domnule, se întoarse către Benoit, mi-a apărut ca într'un fel de vis; şi al d-tale, adăugă el întorcându-se către Cêval. Dar era ca un coşmar nesfârşit şi groaznic în care se petreceau lucruri nelămurite, împotriva cărora nu puteam face nimic, până când m'am deşteptat noaptea trecută în casa acestui domn.

Se înclină spre Roubille care surâdea.

— Şi am fost cât se poate de bucuros când v'am auzit vorbind cu minte, domnule, remarcă el. Vreţi

să spuneţi că nu ştiţi de loc cum aţi ajuns la mine.

— De loc, domnule, absolut de loc, răspunse milionarul. Şi asta făcea parte din vis.

— Asta dovedeşte tăria narcoticului pe care vi l-au administrat, spuse Benoit. Aţi fost dus cu avionul d-le Stratton.

— Cu avionul! strigă celălalt înmărmurit. Nu-mi amintesc de nimic, afară de un singur lucru, şi acela atât de nelămurit... Nişte perle... Un mare şirag de perle... Trebuia să semnez o hârtie; şi nu vroiam... Am semnat-o, apoi am auzit o împuşcătură, lumina s'a stins şi hârtia a dispăruf.

— Actualmente se află la banca mea, domnule Stratton, spuse André. Am pus mâna pe această hârtie, sau mai bine spus numai pe o parte din ea, în noaptea aceea.

— Adevărat? Trebuia să le promit un milion de dolari după ce vor fi făcuf ceeace spuseseră... Imi amintesc... şi colierul de perle... Ducesa de... Se opri şi clătină din cap, obosit.

— Ducesa de Lampède? făcu André.

— Exact, spuse celălalt. Ducesa de Lampède. Era scris că vroiam aceste perle şi că nu mă interesa modul în care le voi fi căpătat.

— Vroiau să vă compromită personal, mormăi detectivul.

Cu toate acestea, mi se pare foarte riscat. Ceilalţi trei au destui bani pentru a se lipsi de d-voastră, văzând că nu vreţi să primiţi.

— Staţi! spuse milionarul. Acum îmi amintesc. Inainte de a mă ataca la Carlton, mi-au spus că nici ceilalţi nu primeau să facă parte din combinaţie dacă nu făceam şi eu parte din ea.

După o îndelungă tăcere, André reluă:

— Ei bine, domnule Stratton, aţi trecut prin momente grele, dar acum totul s'a sfârşit şi-mi pare foarte bine. Persoana căreia trebuie să-i mulţumiţi pentru a ne fi pus pe urmele d-voastră este o tânără fată. Fără ea sunt convins că aţi mai avea şi acum coşmaruri.

— Aş dori s'o văd pentru a-i mulţumi, spuse numaidecât milionarul.

— O veţi vedea. Poftiţi la nuntă peste vreo 15 zile.

— La nuntă! exclamă Stratton foarte mirat.

— Da. Ea şi cu mine. Urâtă poveste, nu?

— Sfârşitul sfârşitului! remarcă Roubille. Ar fi greu de găsit un mire mai caraghios. Apropo, am şterpelit de acasă o jumătate de duzină de Perrier-Jouet 1911 şi le-am pus în maşină. Ce părere ai?

— Ce părere am! mormăi André. Dobitocule! In cazuri dintr'astea se vorbeşte?

III

— Sunt încurcat, remarcă André puţin mai târziu, nu ştiu ce să fac cu Charles şi cu fermecătoarea Irène.

Ora întrunirii se apropia, dar deşi nimeni nu ştia în ce consta, era evident că şi Pary avea să ia parte.

— Cred că acum am putea face să intervină poliţia, murmură Céval. Omul acesta nu poate fi lăsat în libertate după căsătoria ta.

— Nu, fără îndoială, răspunse André cu un

aer de părere de rău. Cu toate acestea, e groaznic să trebuie să terminăm o asemenea aventură cu ajutorul poliţiei... iartă-mă domnule Greer.

— Desigur, acceptă Americanul. Totuşi eu împărtăşesc părerea prietenului d-tale. Poliţia ne va descotorosi de toţi ticăloşii ăştia.

— Ar fi inadmisibil ca ticălosul de Pary să rămână în libertate, spuse milionarul apăsat. Spuneţi că Languier este mort; avem destule dovezi pentru a face să fie arestat şi celălalt criminal. Moartea secretarului meu la Brest...

Benoit clătină din cap.

— Mă îndoiesc, domnule Stratton. că-i veţi putea atribui lui paternitatea acestei crime. De altfel înţeleg foarte bine sentimentele d-voastră faţă de el. — Se sculă şi se uită la ceas. — E timpul să vă retrageţi, domnii mei. Intoarceţi-vă împreună cu ceilalţi, cum voi suna.

Când rămase singur, André se asigură încă odată că-i era cunoscută combinaţia care descuia uşa casei de bani cu comorile; apoi, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Sfârşitul vânătorii se apropia şi el îşi propusese să-l facă să nu fie mai urât decât vânătoarea însăşi. Avea să fie puţin cam teatrală, dar teribil de impresionantă... După aceea va interveni poliţia... şi apoi va veni Simone.

Se pregătea tocmai să-i telefoneze pentru a-i spune că o iubeşte, când se deschise uşa şi intră un om. André recunoscu numaidecât pe Valence Nestor, un autor cu mare reputaţie care se consacrase de curând cauzei revoluţionare.

— Bună ziua, spuse André amabil. D-l Pary

va întârzia puţin. Eu sunt secretarul lui particular.

Celălalt salută şi se aşează alene.

— Ce părere aveţi despre activitatea mea în zona Masivului Central? întrebă el scoţându-şi mănuşile.

— Minunat! răspunse André. Aţi servit admirabil marea noastră cauză.

Valence Nestor îşi înăbuşi un căscat şi închise ochii pe jumătate.

— Ce-i asta? întrebă el auzindu-l pe André răsfoind registrul.

— Este cartea în care-şi înseamnă d-l Pary observaţiile sale asupra valorii colaboratorilor. Lectură extrem de interesantă.

— Vorbeşte şi de mine? întrebă scriitorul sculându-se repede.

— Desigur, răspunse Benoit. Nu sunteţi unul dintre principalii noştri şefi? A! Iată-vă. Arătă cu degetul o pagină apoi, deodată, se dădu înapoi, prefăcându-se foarte surprins. Nu se poate! Trebue să fie o greşală!

Celălalt privea cu ochii holbaţi la următoarele cuvinte:

„Nestor Valence. Işi spune autor. Superficial, dar folositor până la un anumit punct. Vită încălţată, groaznic de înfumurat. Nu se poate avea mare încredere în el.

— Ce înseamnă asta? bâlbâi el în cele din urmă.

Dar André stăpânindu-şi cu greu râsul, primea pe un nou venit... un om cu faţa zbârcită, cu sprâncenele stufoase, al cărui chip îi era vag cunoscut fără să-i ştie numele.

— Camille, strigă autorul jignit, ia citeşte des-

crierea asta despre mine.

Camille, care era unul dintre membrii cei mai avansaţi ai Parlamentului, aruncă o privire asupra registrului şi-şi stăpâni cu mare greutate un zâmbet.

— Să vedem ce spune despre d-ta... canalia asta nerușinată! strigă autorul.

Întoarse repede paginile şi André abea avu timpul să citească peste umărul lui: „Camille Jean. Canalie desăvârşită! Lucrează numai pentru el. Cere supraveghere permanentă". Obiectul se întoarse brusc către Benoit, cu faţa schimonosită de furie.

— Cine a scris asta? mormăi el.

— Trebue să fie d-l Pary, răspunse André încetişor.

Vă dădea 50.000 franci. Poate pentru asta a crezut că-i este permis orice. Este de altfel un psicholog extraordinar, murmură el întorcându-se pentru a primi pe d-l Daltier, care sosea întovărăşit de un tânăr palid a cărui identitate n'o cunoştea deloc.

— Doamne! exclamă Camille furios. Am să schimb azi câteva cuvinte cu Pary. Uite aici Daltier. Şi să vedem ce spune obrăznicătura asta şi despre d-ta.

— Beau! — Daltier trânti un pumn în masă. — Ce dracu vrea să spună? Domnule Secretar, ce înseamnă asta?

— Este părerea pe care o are d-l Pary despre d-voastră, spuse André nevinovat. Poate că domnul celălalt...

Se întoarse către tânărul palid care se apropie cu un aer surprins. Părea că nu înţelege prea bine

motivul frământării tovarăşilor săi, dar Nestor strigă deja.

„Troux, Victor. Orator extraordinar. Pare să creadă într'adevăr că vorbele lui vor folosi proletariatului. In consecinţă, valoare mare, dar fără discuţie nebun".

— In definitiv, ne jigneşte cu precugetare, spuse Camille a cărui voce tremura încă de furie.

— Nu înţeleg, spuse Victor Troux, înmărmurit. D-l Pary nu crede şi el în cuvintele noastre?

Se întoarse încet către André care ridică din umeri.

— Vine numaidecât, răspunse el, şi, chiar în clipa aceea, se deschise uşa pentru a lăsa să intre Charles Pary.

— Bună-ziua, domnilor, începu el, dar îl zări imediat pe André. Se uită la el trăsnit şi pentru prima oară îl văzu André pălind. Apoi privirea lui căzu aspura registrului şi se repezi scoţând o înjurătură. Când înţelese că ceilalţi citiseră, duse mâna la buzunar.

— Sus mâinile, Charles Pary! — Vocea lui Benoit răsună în cameră şi criminalul văzu ţeava unui revolver îndreptată spre el. — Aşezaţi-vă toţi în faţa mesei! Şedinţa este deschisă.

— Ascultă, mugi Camille, am să pun să te aresteze dacă...

— Desigur, domnule Jean Camille, canalie desăvârşită! răspunse André calm. Dar asta mai târziu. Deocamdată, ia loc!

— Niciodată mormăi celălalt repezindu-se asupra ofiţerului. Şi Pary, şezând în faţa mesei, încercând zadarnic să înţeleagă prin ce împrejurări

groaznice îi fuseseră spulberate toate planurile, nici nu tresări măcar când văzu pe un membru al Parlamentului prăbuşindu-se.

— Ţi-am spus să te aşezi, remarcă André încetişor, dar dacă preferi să stai întins pe jos, n'am nimic împotrivă.

Mai vine cineva, Pary?

— Nu. Să sfârşim!

— De acord. Aruncă revolverul. — Benoit prinse arma din zbor şi o puse în buzunar, apoi sună.— Contam pe o asistenţă mai numeroasă, dar nu se poate avea totul, nu-i aşa, domnule „Vită încălţată?"

Dar Valence era prea înspăimântat pentru a răspunde la insultă. Afară de Pary care înţelegea vag ce se petrecuse, ceilalţi erau atât de surprinşi încât sosirea celor 20 de oameni mascaţi nu-i mai impresionă aproape de loc. Era urmarea logică a evenimentelor anterioare.

— N'am să vă mai reţin mult timp, domnilor, începu André dulceag. Infăţişarea voastră şi căldura m'au făcut să-mi fie un somn grozav. Dar înainte de a încredinţa oamenilor cari vă înconjoară aş vrea să vă spun câte ceva. Mai întâi trebue să vă vorbesc despre ignoranţa mea completă în chestiunile capitaliste şi muncitoreşti. Vă voi scuti deci de discuţii în această privinţă.

„Ştim că există unele lucruri de îndreptat în ţara aceasta frumoasă; dar sunt destul de optimist pentru a crede că totul se poate îndrepta cu timpul. Asta nu vă convine vouă. Nu vă place metoda cea bună. Toţi — afară, poate, de d-l Troux care este

nebun — doriţi revoluţia numai pentru a pune mâna pe bani şi putere.

„Să începem cu Pary, şeful vostru. Cât cerea el, domnule Stratton, pentru a face revoluţie?

Pary scoase un strigăt răguşit şi se sculă brusc la vederea milionarului care-şi scosese masca şi se apropia de el.

— 25 de milioane, nemernicule! iată cât mi-ai cerut. Şi după ce-am refuzat m'ai torturat. Uite la degetul meu!

Cu un strigăt de groază, ceilalţi se uitară la carnea strivită, apoi la omul care era autorul acestei ticăloşii. Chiar pentru ei, întrecuse orice măsură.

— Urma să primească o sumă egală dela Burton, regele bumbacului american; dela Ponawsky, magnatul cărbunilor din America; dela Cormack, metalurgistul englez. Nu-i aşa Pary? reluă Benoit. Acest binefăcător al umanităţii trebuia să primească aşadar, o sută de milioane de franci drept preţ pentru viaţa unei naţiuni... ...Dar cel puţin, avea meritul că risca foarte mult, în timp ce voi ăştialalţi umblaţi în urma lui şi adunaţi firimiturile. Poate că lucraţi cu iluzia că-l înşelaţi, dar sunteţi atât de mizerabili încât, probabil, nu vă gândeaţi decât la voi.

„Ascultaţi-mă! — Vocea lui Benoit se făcuse autoritară şi fără voia lor, cei patru oameni se uitară la voinicul ofiţer al cărui chip respira sinceritatea. — Nu revoluţiile ne vor salva ţara... dar desigur că asta-i cea din urmă grijă a voastră. Muncitorul căruia ştiţi să-i vorbiţi crede în cuvintele voastre. Îşi închipuie că-i veţi da Utopia, când

în realitate voi îl duceţi către infern. Voi o ştiţi doar prea bine!

Incepu să râdă.

— Ce discurs! remarcă el. Acum am să vă increditez pe toţi patru prietenilor mei. Am văzut afară o băltoacă frumoasă puţin cam noroioasă şi sunt sigur că veţi fi fericiţi să prindeţi broaşte în ea. Dacă vreunul dintre voi doreşte să mă urmărească în faţa legii, mă numesc Benoit şi locuesc la Paris în Avenue Hoche. Dar vă previn că registrul acesta va fi predat siguranţei generale încă în noaptea asta. Haide, prieteni, duceţi-i la petrecere...

— Şi acum, Charles Pary, spuse el după ce se închisese uşa în urma profeţilor Lumii noui, a venit timpul să ne socotim şi noi, nu-i aşa?

Criminalul se sculase şi părea pregătit pentru socoteală. In aparenţă îşi recăpătase calmul desăvârşit; mâna cu care-şi aprindea ţigara nu tremura câtuşi de puţin.

— Te felicit, căpitane Benoit, spuse el înceţişor. Mărturisesc că n'am nici cea mai mică idee despre modul în care ai scăpat din poziţia oarecum incomodă în care te-am lăsat noaptea trecută, nici cum ai reuşit să-ţi instalezi oamenii în casa aceasta. Dar şi mai puţin sunt lămurit asupra modului în care ai aflat despre amestecul lui Burton şi a celorlalţi.

André izbucni într'un râs scurt.

— Altădată când te vei mai deghiza în contele de Guy, să-ţi aminteşti de un lucru, Charles. Pentru a fi de nerecunoscut nu ajunge să-ţi schimbi faţa şi silueta. Trebue să-ţi mai schimbi şi apucă-

turile şi ticurile. Nu.... n'am să-ţi spun ce fe-a trădat. Te vei gândi la asta în închisoare.

— Aşadar ai intenţia să mă predai poliţiei? întrebă Pary.

— Nu văd ce altă soluţie aş putea adopta, răspunse Benoit.

Acest proces răsunător va întări moralul publicului.

Amândoi se întoarseră deodată la zgomotul uşii. Benoit se înclină stăpânindu-şi un zâmbet.

— Veniţi la timp, d-şoară Irène, remarcă el.

Tânăra fată se apropie de Pary.

— Ce s'a întâmplat, şopti ea. Grădina este plină de oameni pe cari nu i-am văzut niciodată. Şi în alee am întâlnit doi oameni plini de noroi şi uzi leoarcă.

Pary zâmbi batojcoritor.

— O întâmplare potrivnică, draga mea. Am comis o mare greşală... o greşală care mi-a fost fatală. N'am preţuit îndeajuns capacităţile căpitanului Benoit; şi cât voi trăi, voi regreta că nu l-am ucis în noaptea când umbla prin casă.

Irène se uită la Benoit, apoi se întoarse din nou către Pary.

— Unde e Henri?

— Iată un punct asupra căruia sunt şi eu într'o ignoranţă completă, răspunse Pary. Poate ne va da, căpitanul câteva lămuriri?

— Da, spuse Benoit. Henri a avut un accident. După ce l-am adus acasă dela ducesă noaptea trecută... La aceste cuvinte tânăra fată lăsă să-i scape un ţipăt iar Pary îi oferi sprijinul braţului său... Am avut o ceartă, o ceartă teribilă. Şi multă

vreme, m'am gândit că ar fi mai bine să am şi cu d-ta una la fel, Pary. Dealtfel, nu sunt încă convins de contrariul...

— Dar unde este? întrebă tânăra fată cu voce stinsă.

— Unde ar trebui să fii şi d-ta Charles, răspunse André sălbatec. Acolo unde te vei duce, mai curând sau mai târziu.

Apăsă pe un buton în perete şi uşa cassei de fier se învârti încet pe ţâţâne. Tânăra fată se prăbuşi pe jumătate leşinată pe jos şi chiar şi Pary scăpă ţigara din mână. Cadavrul lui Henri Languier era spânzurat de plafon cu două frânghii. Un picior al cadavrului izbi un minunat vas de aur....

— Dumnezeule! bolborosi Pary. L-ai asasinat?

— O! nu! răspunse Benoit. A căzut din nebăgare de seamă în baia pe care o pregătise pentru mine. Şi cum urca apoi pe scară, mecanismul acela l-a dat gata.

— Închide uşa, strigă tânăra fată. Nu pot suporta asta.

Îşi acoperi faţa cu mâinile în timp ce uşa se închidea încetişor.

— Da, spuse Benoit gânditor, va fi un proces frumos. Voi avea atâtea să le spun despre distracţiile din casa aceasta şi despre mişcătoarele voastre îngrijiri

Traversă camera luând cu el registrul. Detectivii, având în fruntea lor pe d-l Green, îşi făcură apariţia. Pentru ultima dată se uită la Charles Pary şi la fica lui. Nu-l văzuse niciodată pe criminal fumându-şi mai liniştit ţigara; niciodată nu-şi

alesese Irène cu mai perfectă nepăsare o ţigară din port ţigaretul ei de aur.

— Rămas bun, urâţelule! strigă ea cu un zâmbet fermecător.

— Adio!

André o salută şi în ochi îi apăru pentru o clipă o licărire de părere de rău.

— Nu, nu adio, Irène. — Charles Pary îşi scoase ţigara din gură şi-l privi pe Benoit drept în ochi. — La revedere numai, dragă prietene. La revedere!

EPILOG

— Nu-mi vine să cred, André.

Simone se apropie mai tare de soţul ei care, fără să se sinchisească de cei cari puteau să-i vadă, îi trecu braţul în jurul mijlocului.

— Să crezi ce, draga mea? întrebă el alene.

— Că s'a terminat coşmarul acela îngrozitor. Languier mort, ceilalţi doi în închisoare şi noi căsătoriţi.

— Nu sunt încă în închisoare, spuse André. Şi dealtfel...

Se întrerupse şi se uită gânditor la un om care se plimba lângă ei. Pe promenada acestei plaje la modă, — refugiul tinerilor căsătoriţi, — avea înfăţişarea unui vizitator obişnuit. Şi cu toate acestea.... André începu să râdă. Hotărât lucru, devenea neîncrezător.

— Nu crezi că o să-i bage la închisoare? strigă tânăra femee.

— De trimis o să-i trimită poate, dar vor ajunge

oare? Asta-i întrebarea. Nu-l văd de loc pe Charles torcând câlți. Nu-i de loc genul său.

Rămaseră o clipă tăcuți la o sută de leghe de niște amănunte atât de puțin importante ca soarta lui Charles și a fiicei lui.

— Îți pare bine că ți-am răspuns la anunț? întrebă în cele din urmă Simone.

— Asta-i o întrebare de prisos care nici nu merită răspuns, remarcă soțul ei cu ton sever.

— Dar nu ești supărat că s'a terminat? întrebă ea.

— Nu s'a terminat, drăguțo; abea a început.— Îi zâmbi drăgăstos. Viața ta și a mea.... nu-i minunat?

Omul trecu din nou pe lângă ei. Dar de data aceasta scăpă pe jos, tocmai în fața lui André, o bucată de hârtie; aproape instinctiv, acesta puse repede piciorul pe ea.

Tânăra femee nu văzuse nimic; mintea îi era în altă parte. André se uită după omul care se pierdea în mulțime și, în momentul acela. din fericire pentru ea, Simone nu văzu expresia care-i apăru pe față.

— Nu, spuse el brusc. Nu-l văd deloc torcând câlți. Să mergem la masă...

Se sculă veselă. Da, era minunat! Se înapoiară încet la hotel. Avea bucățica de hârtie în buzunar; nimeni nu-i putea trimite în felul acesta un mesagiu, afară de un singur om... acela care, în acel moment, își aștepta procesul.

Se opri în hall pentru a-și lua poșta.

— Ați aflat noutățile? îl întrebă un domn care-l salutase.

— Nu, spuse André. Ce s'a întâmplat?

— Pary şi cu fiica lui au şters-o fără să lase vreo urmă. — Aruncă lui Benoit o privire curioasă. — Apropo, ai fost amestecat în afacerea asta, nu-i aşa?

— Puţin, spuse André zâmbind. Numai puţin de tot!

— Poliţia va pune mâna pe ei, reluă celălalt. Imposibil să se ascundă.

André scoase hârtiuţa din buzunar continuând să zâmbească.

— La revedere numai, prietene, la revedere.

Se uită la cele câteva cuvinte scrise pe bucăţica de hârtie şi faţa i se lumină. Hotărît lucru, viaţa era frumoasă.

— Eşti gata pentru dejun, dragule?

Se întoarse repede şi se uită îndelung la chipul gingaş al soţiei sale.

— Desigur, fetiţo. Desigur. Am luat cel mai grozav aperitiv care se poate lua.

— Eşti un mâncăcios. Unde-i al meu?

— Ca un holtei bătrân ce sunt, te-am uitat Vom lua împreună un altul. Chelner! Două Martini.

Aruncă într'o scrumieră o hârtie ruptă în bucăţele mici de tot.

— O scrisoare de dragoste? întrebă ea prefăcându-se geloasă.

— Nu tocmai, drăguţo spuse el râzând. Nu tocmai. — Privirile li se încrucişară. — O scrisoare de promisiuni, fetiţo. de promisiuni.

SFARŞIT

Acest volum s'a tipărit la
15 Oct. 1942 în atelierele
Institutului de Arte Grafice
„EMINESCU“ S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREŞTI —

Această carte a fost tipărită conform aprobării din 9 Octomb. 1942 a Comisiei de Control a Literaturii de Aventuri şi în urma „Bunului de Imprimat“ al Serviciului Cenzurii Militare din 9 Oct. 1942.

Un superlativ

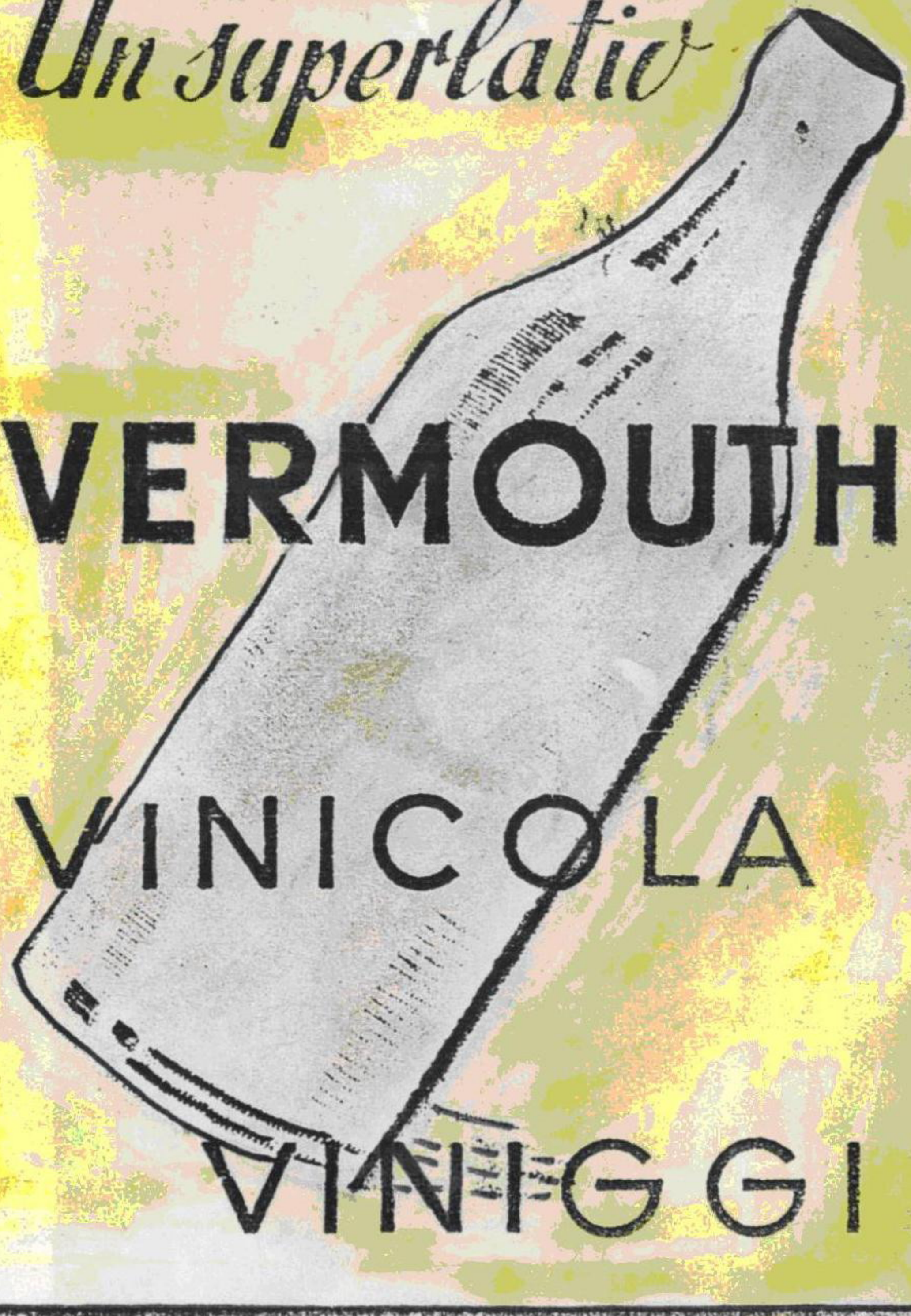

VERMOUTH

VINICOLA

VINIGGI